

Συνάδελφοι μαζικοποιήστε τα σωματεία σας

ΠΑΝΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ
ΚΑΙ ΣΥΝΑΦΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

www.omospondiaoikodomon.gr

ΦΥΛΛΟ 79ο - ΧΡΟΝΟΣ 13ος
ΑΠΡΙΛΗΣ - ΜΑΗΣ 2009
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ: 0,06 €
ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ

**1^η Μάη
2009**

**ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΜΕ ΤΟ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ
Σ' ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΝ**

ΤΕΡΜΑ ΟΙ ΘΥΣΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΚΕΡΔΗ

**ΚΑΘΕ ΤΟΠΟ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΝΑ ΤΟΝ ΚΑΝΟΥΜΕ
ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΑΞΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ**

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΑΜΕΣΑ ΜΕΤΡΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΕΡΓΩΝ:

- Πλήρη σταθερή εργασία, Απαγόρευση των απολύσεων.
Κατάργηση των ελαστικών μορφών απασχόλησης
6ωρο, 5ήμερο, 30ωρο
- Επιδότηση χωρίς καμιά προϋπόθεση
- Έκτακτο επίδομα στον κλάδο
- Υπολογισμό του χρόνου ανεργίας ως συντάξιμου

ΟΛΟΙ στις κατά τόπους ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ του Π.Α.ΜΕ.

ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΓΙΑ ΤΟ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Σφάζουν τις εργαζόμενες στο όνομα της «ισότητας»

Η απόφαση του Ευρωδικαστηρίου για το ασφαλιστικό σύστημα των δημόσιων υπαλλήλων δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία. Το αντίθετο. Ήταν αναμενόμενη και ήρθε ως «φυσική συνέπεια» όλου του αντιασφαλιστικού ντελίριου της τελευταίας 20ετίας στη χώρα μας από ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, αλλά και της ακολουθούμενης πολιτικής των «μεταρρυθμίσεων» στην Ευρωπαϊκή Ένωση, που η μήτρα τους βρίσκεται στη Συνθήκη του Μάαστριχτ και στις ανάλογες οδηγίες.

Το χτύπημα που επιφέρει είναι καταλυτικό και καθολικό και είναι διπλό. Δεν αφορά μόνο τα χρόνια συνταξιοδότησης των γυναικών στο Δημόσιο, αλλά αφορά στον ίδιο το χαρακτήρα της ασφάλισης για όλους τους εργαζομένους στο δημόσιο τομέα, γυναίκες και άντρες, σε όλες τις ειδικότητες, σε όλες τις ηλικίες.

Με την απόφαση, ορίζεται ότι η δημόσια Κοινωνική Ασφάλιση των δημόσιων υπαλλήλων μετατρέπεται σε επαγγελματική ασφάλιση και ως εκ τούτου παύει να έχει την οποιαδήποτε εγγύηση του κράτους, εξοβελίζεται από το σώμα του δημόσιου ασφαλιστικού συστήματος. Παράλληλα, ως

τέτοια, περνάει στη δικαιοδοσία των οργάνων της ΕΕ και όχι στη δικαιοδοσία των αρχών του εθνικού κράτους.

Για να γίνει αντιληπτή η διαφορά αυτή, αρκεί να αναφερθούμε στο παράδειγμα του Ταμείου Πρόνοιας των δημόσιων υπαλλήλων, που σήμερα αντιμετωπίζει έντονα προβλήματα ρευστότητας. Στην περίπτωση που το Ταμείο αυτό χα-

ρακτηριζόταν ως ταμείο «επαγγελματικής ασφάλισης», το κράτος δε θα έφερε καμιά ευθύνη για την τύχη του, δε θα είχε καμιά υποχρέωση απέναντι στους ασφαλισμένους του, σε αντίθεση με αυτά που ισχύουν σήμερα.

Αμεσες και επώδυνες είναι οι επιπτώσεις στα ασφαλιστικά δικαιώματα των εργαζόμενων γυναικών στο Δημόσιο.

Εκτιμάται ότι η απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου θίγει πάνω από 100.000, οι οποίες θα δουν τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης να αυξάνονται από 5 έως 17 χρόνια.

Αυτό, όμως, που εξοργίζει στην περίπτωση αυτή δεν είναι μόνο οι δυσβάστακτες ανατροπές στα ασφαλιστικά δικαιώματα των δημόσιων υπαλλήλων, αλλά και ότι όλο αυτό

το έγκλημα σύμφωνα με το σκεπτικό της ΕΕ συντελείται στο όνομα της «ισότητας» των δύο φύλων. Τα όργανα της ΕΕ, βάσει των σχετικών οδηγιών και της νομολογίας που έχουν δημιουργήσει, αρνούνται ευθέως στη γυναίκα εργαζόμενη οποιοδήποτε δικαίωμα θα της έκανε λιγότερο επώδυνο το ρόλο της μέσα στην οικογένεια, τα διπλά και τριπλά βάρη

που της φορτώνονται, στην ανατροφή των παιδιών, στη φροντίδα των ηλικιωμένων κλπ. Και μάλιστα όταν είναι δεδομένη η παντελής απουσία των αναγκαίων κοινωνικών υποδομών.

Γιατί μέσα στην καπιταλιστική πραγματικότητα, μέσα σε αυτό το καθεστώς της εκμετάλλευσης και της ντε φάκτο ανισότητας, το δικαίωμα για συνταξιοδότηση κατά πέντε χρόνια νωρίτερα από τον άνδρα, δεν είναι στοιχείο ανισότητας, αλλά ένα μέτρο που μπορεί να κάνει πιο υποφερτό το επαχθές βάρος που της έχει φορτωθεί. Και όμως, η ΕΕ αλλιώς και βούλεται και βουλεύεται...

Έτσι στη Σκέψη 67 της απόφασης επισημαίνει πως: «Τα εθνικά μέτρα που καλύπτονται από τη διάταξη αυτή πρέπει να βελτιώνουν την ικανότητα των γυναικών να ανταγωνίζονται τους άνδρες στην αγορά εργασίας και να ακολουθούν σταδιοδρομία υπό συνθήκες ισότητας με αυτούς». Ίδου, λοιπόν, ποια είναι η αντίληψη «περί ισότητας» στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Ας τη χαιρόνται τέτοια αντίληψη όλοι οι ευρωπαίοι, την ίδια στιγμή μάλιστα που πολλοί απ' αυτούς εμφανίζονται και με την ταμπέλα του φεμινιστή.

Η συνέχεια του Μάαστριχτ και της Λισαβόνας

Η απόφαση του ευρωδικαστηρίου για την «εξομοίωση» των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης των γυναικών στο Δημόσιο, ήρθε να «υπενθυμίσει» ότι μόνο μαύρα μαντάτα έρχονται για τους εργαζομένους και τους λαούς, από τα όργανα της ΕΕ. Μια ματιά στις αποφάσεις που πάρθηκαν μόνο στην τελευταία βδομάδα είναι αρκετή για να καταδειχτεί ότι το Διευθυντήριο των Βρυξελλών κάνει τα πάντα για να φορτώσει τα βάρη της κρίσης εξολοκλήρου στους λαούς. Στη Σύνοδο Κορυφής, για παράδειγμα, οι 27 ηγέτες έστειλαν ξεκάθαρο μήνυμα για πλήρη ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, για μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, για ανατροπές στα ασφαλιστικά δικαιώματα κ.ο.κ. Τη σκυτάλη στη συνέχεια πήρε η Κομισιόν, που με τις «αποφάσεις» της, με αφορμή την υπαγωγή της οικονομίας σε καθεστώς επιτήρησης, έκανε πιο συ-

γκεκριμένες και σαφείς τις κατευθύνσεις του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, στο όνομα της μείωσης του ελλείμματος και του χρέους. «Μεταρρύθμιση το ταχύτερο δυνατόν του ασφαλιστικού συστήματος», «μείωση του κόστους εργασίας ανά μονάδα

προϊόντος», «εξοχρονισμός της εργατικής νομοθεσίας με βάση την αρχή της «ευελφάλειας» κ.ο.κ.

Οι αποφάσεις της Κομισιόν, με αφορμή την εξέταση των δημοσιονομικών της ελληνικής οικονομίας, και η έναρξη της

διαδικασίας για τη λεγόμενη επιτήρηση αποκαλύπτουν με τον πιο τρανταχτό τρόπο την απάτη τόσο της ΕΕ όσο και της ελληνικής κυβέρνησης, που στην προσπάθειά τους να δικαιολογήσουν την καταγίδια των λαϊκών και αντιδραστικών μέ-

τρων -που κάθε τόσο μπαίνουν σε εφαρμογή- τα συνδέουν πότε με την οικονομική κρίση και πότε με τα περιβόητα ελλείμματα του δημόσιου τομέα.

Στην πραγματικότητα, το σύνολο των πολιτικών επιλογών και των μέτρων που ανα-

κοινώνονται και τα οποία έχουν αποκλειστικό στόχο τους εργαζομένους και τα άλλα λαϊκά στρώματα της χώρας, δεν είναι μέτρα που εκπονήθηκαν για την αντιμετώπιση έκτακτων καταστάσεων. Και η μείωση των μισθών και οι παραπέρα αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις και οι ανατροπές στο συνταξιοδοτικό σύστημα των εργαζομένων και οι ιδιωτικοποιήσεις, όλο αυτό το «πακέτο», που του δίνουν την εύφημη ονομασία «μεταρρυθμίσεις», είναι συστατικά στοιχεία της συνολικής στρατηγικής της πλουτοκρατίας και εκπορεύονται από τις συμφωνίες του Μάαστριχτ και της Λισαβόνας, για τη συνεχή προσαρμογή των κοινωνικο-οικονομικών δεδομένων στις ανάγκες κερδοφορίας του μεγάλου κεφαλαίου. Αποτελούν, άλλωστε, διακηρυγμένους προγραμματικούς στόχους, και της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, και όλα τα υπόλοιπα είναι εκ του πνηρού.

«ΠΑΝΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ»
Όργανο Ομοσπονδίας Οικοδόμων
και Συναφών Επαγγελματιών Ελλάδας
 e-mail: omoikel5@otenet.gr
 www.omospondiaoikodomon.gr
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ
Ομοσπονδίας Οικοδόμων
και Συναφών Επαγγελματιών Ελλάδας
ΖΗΝΩΝΟΣ 7-9, 104 31 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 210 5243.785
ΕΚΔΟΤΗΣ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΣΟΥΛΑΣ
Γρ. Αυξεντίου 12, Α. Κυψέλη
Διευθύνεται από Επιτροπή
Φωτοστοιχειοθεσία - Εκτύπωση:
Τυποεκδοτική ΑΕ, Λεύκης 134, Κρυονέρι Αττικής

ΚΩΔΙΚΟΣ 4507

Όχι σε δικηγόρους

Συνάδελφοι,

Πολλές φορές απευθυνόμαστε σε δικηγόρους για ζητήματα ασφαλιστικά, εργασιακά κ.ά., που μας απασχολούν. Είναι λάθος. Η πρώτη πόρτα που πρέπει να χτυπήσουμε είναι του Σωματείου ή της Ομοσπονδίας. Εκεί θα πάρουμε τις πληροφορίες που μας ενδιαφέρουν, υπεύθυνα και χωρίς να πληρώνουμε δικηγόρους και καμιά φορά και κάποιους άσχετους στο καφενείο, που μας βάζουν σε περιπέτεια.

Συνάδελφοι,

Την 1η Μάη τιμάμε τον ξεσηκωμό των εργατών του Σικάγου με σύνθημα «8 ώρες δουλειά, 8 ώρες μόρφωση, 8 ώρες ανάπαυση».

Ο ξεσηκωμός των εργατών του Σικάγου το Μάη του 1886 λειτούργησε ως προωθητική δύναμη στην πάλη της εργατικής τάξης για να διεκδικήσει καλύτερες συνθήκες δουλειάς, καλύτερα μεροκάματα, βελτίωση της ζωής της. Καταγράφηκε και επιβεβαιώθηκε στην πορεία ότι μηχανή της ιστορικής εξέλιξης είναι η πάλη της εργατικής τάξης για την κατάργηση των εκμεταλλευτών της.

Με αυτή την έννοια, η θυσία των εργατών του Σικάγου, οι μετέπειτα αγώνες της ε.τ. για την καθιέρωση της 1η Μάη ως ημέρας ταξικής αναμέτρησης των εργατών με τους κεφαλαιοκράτες, η θυσία των 200 κομμουνιστών που εκτελέστηκαν από τους Γερμανούς την 1η Μάη του 1944 στην Καισαριανή είναι φάρος που φωτίζει την πάλη της εργατικής τάξης ενάντια στους εκμεταλλευτές της, καταδειχνει ότι και σήμερα το στοιχείο της ανιδιοτέλειας, της προσφοράς, της θυσίας, είναι ζήτημα πρώτης γραμμής για την αποτελεσματικότητα του αγώνα μας ενάντια στο κεφάλαιο, την ΕΕ και τα πολιτικά τους στηρίγματα.

Τιμή στους ανώνυμους και επώνυμους ήρωες της τάξης μας είναι η χωρίς ταλαντεύσεις συνέχιση της ταξικής πάλης, η ενίσχυση της εργατικής αλληλεγγύης με λαούς και κινήματα που παλεύουν ενάντια στη δικτατορία του κεφαλαίου.

Συνάδελφοι,

Η επίθεση στη ζωή και τα δικαιώματα της εργατικής τάξης οξύνεται και θα πολλαπλασιάζεται όσο οξύνεται η σύγκρουση των κατασκευαστικών εταιρειών του κεφαλαίου για περισσότερα κέρδη, για τον έλεγχο της αγοράς. Αξιοποιούν την οικονομική κρίση για να κάνουν ακόμα φθηνότερη την εργατική δύναμη. Τη θεωρούν ευκαιρία για να επιταχύνουν αντεργατικά μέτρα που τα μεθόδευαν όλο το προηγούμενο διάστημα τα επιτελεία της ΕΕ και τα φερέφωνά τους, ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, και τα άλλα κόμματα του ευρωμονοδρόμου. Το πάγωμα μισθών και συντάξεων στο δημόσιο τομέα, η άρνηση εφαρμογής από εργοδότες ακό-

1η Μάη 1886 - 1η Μάη 2009

Χωρίς ταλαντεύσεις συνέχιση της ταξικής πάλης

μα και αυτής της επιείχουσας σύμβασής της ΓΣΕΕ, χτυπά την καμπάνα για όλους. Η μείωση των ημερών και ωρών εργασίας, με παράλληλη μείωση των μισθών, εφαρμόζεται πλέον και στο χώρο των κατασκευών. Οι απολύσεις, οι διαθεσιμότητες στον κλάδο, οι απλήρωτοι για 3 και 4 μήνες συνάδελφοι, έχουν γίνει μόνιμος εφιάλτης.

Η ανεργία στον κλάδο που έχει κτυπήσει κόκκινο και η γενικότερη κατάσταση που βιώνει η εργατική τάξη δεν προέκυψαν από παρθενογέννηση, έχουν τη ρίζα τους στο καπιταλιστικό μοντέλο ανάπτυξης, που χρόνια το δοκιμάσαμε και «εξασφάλισε» ανεργία, ανέχεια, εξαθλίωση για τους πολλούς, αμύθητα κέρδη για τους λίγους.

Βιομήχανοι, Κυβέρνηση, η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, της ΓΣΕΕ και άλλοι μας καλούσαν να κάνουμε θυσίες για την ανάπτυξη, γιατί τάχα είχαμε κοινό συμφέρον, γιατί όταν θα μεγάλωνε η πίτα θα έπαιρναν και οι εργάτες. Ξόρκιζαν τους εργατικούς αγώνες και τους θεωρούσαν φρένο για την καπιταλιστική οικονομία. Σήμερα που η κρεατομηχανή του κεφαλαίου στούμπωσε από την ανάπτυξη της παραγωγής με κριτήριο το κέρδος, από το αποτέλεσμα της φτώχειας, της εξαθλίωσης, το αίμα της εργατικής τάξης, μας καλούν ξανά να βάλουμε πλάτη να σωθεί η πλουτοκρατία και η εξουσία της. Οι αγώνες της εργατικής τάξης θεωρούνται αντεθνική πράξη. Οι αστικοί θεσμοί είναι στην υπηρεσία του κεφαλαίου, η δικαστική εξουσία ποινικοποιεί τους α-

γώνες, οξύνεται η επίθεση των δυνάμεων καταστολής και τρομοκράτησης σε βάρος του λαϊκού κινήματος, η αντισοσιαλιστική προπαγάνδα και ο ωμός αντικομμουνισμός. Ο στόχος τους είναι σαφής: να μην αποκαλυφθούν οι αιτίες της κρίσης, να μην ενοχοποιηθεί το καπιταλιστικό μοντέλο ανάπτυξης, να επικρατήσει σιγή νεκροταφείου στο εργατικό κίνημα για να στείλουν ευκολότερα το λογαριασμό της οικονομικής κρίσης ξανά στην εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα.

Συνάδελφοι, δεν πρέπει να ξεγελαστούμε ξανά. Η αντιπαράθεση ΝΔ και ΠΑΣΟΚ είναι προσημαστική, για να εγκλωβίσουν ξανά το λαό στα λασπόνερα του δικομματισμού. Υπουλη, επίσης, και επικίνδυνη είναι η θέση της ηγεσίας του ΣΥΝ για τον εξανθρωπισμό του καπιταλισμού, για μια καλύτερη καπιταλιστική Ευρώπη. Επικίνδυνος, επίσης, είναι ο λαϊκισμός, ο ψευδοαμερικανισμός, ο ρατσισμός που εκφράζει το ΛΑΟΣ. Η συμφωνία τους στον πυρήνα των αντιλαϊκών μέτρων είναι δεδομένη.

Συμφωνούν:
- Στις αποφάσεις της ΕΕ για ανατροπή των εργασιακών σχέσεων, και μείωση μισθών και συντάξεων.
- Στην ενίσχυση του κεφαλαίου, με 28 δισ. ευρώ, διαφωνούν

τάχα με τον τρόπο μοιράσματος.

- Με τις απαιτήσεις του ΣΕΒ, για μείωση των ωρών και ημερών εργασίας, με παράλληλη μείωση των αποδοχών.

- Με το πάγωμα μισθών και συντάξεων στο δημόσιο τομέα.

Σε αυτήν τη βαρβαρότητα του κεφαλαίου και των πολιτικών του στηριγμάτων, ρόλο Δούρειου Ίππου έχει αναλάβει η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ. Με το γαϊτανάκι του κοινωνικού διαλόγου, που έσπασε ξανά με τον ΣΕΒ και την κυβέρνηση ανοίγει το δρόμο για να αποδεχτούν οι εργαζόμενοι τα πιο αντεργατικά και βάρβαρα μέτρα, για να ξεπεράσει το σύστημα την κρίση του.

Στις δύσκολες καμπές, ο έρωτάς τους με τις δυνάμεις του κεφαλαίου, δεν κρύβεται. Αντίθετα, αποκαλύπτουν πόσο επικίνδυνοι είναι για τους εργαζόμενους. Αυτό που είναι αναγκαίο και επίκαιρο είναι η εργατική τάξη να πάρει διαζύγιο από αυτές τις ηγεσίες, να ενισχύσει το Πανεργατικό Αγωνιστικό Μέτωπο (ΠΑΜΕ), τον ταξικό πόλο στο εργατικό κίνημα που είναι και η κινητήρια δύναμη για την ανάπτυξη ταξικών διεκδικητικών αγώνων, με σταθερότητα, συνέπεια, συνέχεια και προοπτική.

Συνάδελφοι,

Σήμερα, δεν δίνει λύση από μόνη της η αγανάκτηση, ούτε είναι διέξοδος η αλλαγή μηχανο-

δηγού στις ράγες της αντιλαϊκής πολιτικής. Λύση για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης είναι:
• Η ανάπτυξη μαζικών, δυναμικών αγώνων, για να ελαχιστοποιηθούν οι επιπτώσεις της κρίσης στη ζωή της εργατικής τάξης.

• Το κριτήριο του κλάδου να αποκτήσει βαθύτερα ταξικά χαρακτηριστικά για να καταδικάσει αποφασιστικά τα κόμματα της εξουσίας και τις παραφυάδες τους.

• Η καταδίκη κι η αποδυνάμωση στις επικείμενες ευρωκλογές των κομμάτων του ευρωμονοδρόμου, που χρόνια τώρα υπηρετούν τα συμφέροντα της ΕΕ, του κεφαλαίου και καλλιέργησαν τη λογική της κοινωνικής συναίνεσης, του ρεαλισμού, των κοινωνικών εταίρων, για να πάρουν τα πιο ακραία μέτρα σε βάρος των λαϊκών στρωμάτων.

• Η αποδυνάμωση των δυνάμεων, που μεθοδευμένα απέκρυσαν και αποκρύπτουν τον ταξικό χαρακτήρα αυτού του μορφώματος, ξεγελώντας την εργατική τάξη με συνθήματα, όπως «ο άνθρωπος πάνω από τα κέρδη», «έναν άλλος κόσμο είναι εφικτός» κλπ.

Συνάδελφοι,

Η 8ωρη δουλειά, η 8ωρη μόρφωση, η 8ωρη ανάπαυση τέθηκαν ως διεκδικήσεις και άρχισαν να κερδίζονται στη φάση της ανάπτυξης του καπιταλισμού και στις αρχές του. Η διατήρηση αυτών των κατακτήσεων σήμερα και πολύ περισσότερο η βελτίωσή τους, η ανταπόκρισή τους στις σημερινές ανάγκες και δι-

νατότητες, συνδέονται με την καταδίκη της πολιτικής του δικομματισμού, την ανυπακοή στην Ευρωπαϊκή Ένωση, με την ίδια την απαλλοτρίωση των μονοπωλίων, δηλαδή την ανατροπή του καπιταλισμού.

Διεκδικούμε:

• Πλήρη - σταθερή εργασία. Απαγόρευση των απολύσεων. Κατάργηση των ελαστικών μορφών απασχόλησης, 6ωρο - 5νήμερο - 30ωρο.

• Έκτακτο επίδομα ανεργίας για τους οικοδόμους 1.400 ευρώ

• Κατώτερο μεροκάματο 75 ευρώ. Στήριξη όλων των ανέργων. Υπολογισμός του χρόνου ανεργίας ως συντάξιμου χρόνου. Υπαλληλική αποζημίωση, πάγωμα όλων των δανείων για τους ανέργους.

• Μείωση των επιτοκίων για στεγαστικά και καταναλωτικά δάνεια. Κατάργηση του ανατοκισμού.

• Διακοπή κάθε πλειστηριασμού και κατάσχεσης περιουσιακών στοιχείων των εργαζομένων για χρέη στεγαστικών δανείων για την κύρια κατοικία.

• Κατάργηση της φορολογίας στα είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης και στα καύσιμα. Αφορολόγητο όριο 30.000 ευρώ για την 4μελή λαϊκή οικογένεια.

• Δημόσια Κοινωνική Ασφάλιση για όλους, συνταξιοδότηση στα 55 χρόνια, απόσυρση των αποθεματικών από κάθε είδους «τζόγο». Κρατική στήριξη και άμεση καταβολή των οφειλών στα Ταμεία.

• Αποκλειστικά Δημόσια - Δωρεάν Υγεία, Πρόνοια, Παιδεία. Κατάργηση της επιχειρηματικής δραστηριότητας.

• Κρατικό πρόγραμμα οικοδόμησης ασφλών, σύγχρονων και φθηνών λαϊκών κατοικιών. Ατοκα στεγαστικά δάνεια για νέα ζευγάρια για απόκτηση κύριας κατοικίας.

• Νομιμοποίηση των μεταναστών, ισοτιμία δικαιωμάτων.

• ΟΧΙ στην ποινικοποίηση των αγώνων. Να σταματήσουν οι διώξεις των συνδικαλιστικών στελεχών.

**ΖΗΤΩ Η 1η ΜΑΗ!
ΟΛΟΙ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑ
ΤΟΠΟΥΣ
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΠΑΜΕ**

123 χρόνια μετά, η πάλη για την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο είναι στην πρώτη γραμμή του ταξικού κινήματος

Μέρα αναμέτρησης της εργατικής τάξης

Οσο η καπιταλιστική κρίση πλησιάζει τη χώρα μας, το κεφάλαιο θα γίνεται επιθετικότερο. Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ), εργοδοσία, κόμματα της εξουσίας και του ευρωμονόδρομου, ΓΣΕΕ, Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, τα διάφορα ακριβοπληρωμένα παπαγαλάκια κ.ά. λειτουργούν σε άριστο συντονισμό. Καθένας έχει αναλάβει τη δική του αποστολή σε ένα οργανωμένο και μελετημένο σχέδιο του κεφαλαίου, που έχει μοιράσει ανάλογους ρόλους και ευθύνες, όπου όλοι, όμως, καταλήγουν στο ίδιο έργο, την αποχαύνωση, τον αποπροσανατολισμό της εργατικής τάξης, για να πειστεί ότι η κρίση είναι υπόθεση που αφορά το κεφάλαιο και τους εργάτες, άρα η ευθύνη για να ξεπεραστεί μετράει αφορά όλους. Στόχος τους είναι:

- Να στείλουν το λογαριασμό της καπιταλιστικής κρίσης στην εργατική τάξη.
- Να πάρουν τα πιο ακραία αντιδραστικά και αντιλαϊκά μέτρα για να διαμορφώσουν προϋποθέσεις αύξησης της κερδοφορίας του κεφαλαίου στη φάση της ανάκαμψης.
- Τα αντεργατικά, αντιλαϊκά μέτρα που παίρνονται, βασίζονται στη Συνθήκη του Μάαστριχτ και των μετέπειτα αποφάσεων της ΕΕ, αποτελούν μόνιμη επιδίωξη του κεφαλαίου και των πολιτικών εκπροσώπων του, έχουν μόνιμο χαρακτήρα, έρχονται για να μείνουν και, για την περίοδο της ανάκαμψης, επιδιώκουν να ξεμπερδέψουν μια και καλή με τις όποιες κατακτι-

σεις των εργαζομένων έχουν απομείνει.

• Να αποκρύψουν ότι η κρίση είναι παιδί του καπιταλιστικού συστήματος, ενός μοντέλου ανάπτυξης που αναπαράγει το καπιταλιστικό κέρδος με τον ίδιο ρυθμό που αναπαράγει τη φτώχεια, την ανεργία, την ανέχεια, την εξαθλίωση.

• Ανεξάρτητα από τις μεταξύ τους οξυμένες αντιθέσεις, είναι ευθυγραμμισμένοι σ' αυτή την μάχη, να βγει το σύστημα με όσο το δυνατόν λιγότερες απώλειες σε πολιτικό και ιδεολογικό επίπεδο. Δε θέλουν η εργατική τάξη να καταλάβει ότι το συγκεκριμένο μοντέλο «έφαγε τα ψωμιά του», έχει σαπίσει πολιτικά και ηθικά, δεν μπορεί να δώσει λύση ούτε στα ελάχιστα που την απασχολούν.

• Να κρύψουν την πρόταση του ταξικού εργατικού κινήματος, που κινείται στην κατεύθυνση της ανάπτυξης αγώνων, για τον περιορισμό των απωλειών και παράλληλα αξιοποίησης της κρίσης ώστε η εργατική τάξη να κατανοεί την ιστορική της αποστολή, να προετοιμάζεται για σοβαρές μάχες στην κατεύθυνση της ενίσχυσης του δικού της μετώπου, της δημιουργίας προϋποθέσεων για την ανατροπή αυτού του σάπιου και βάρβαρου συστήματος.

Ορισμένα παραδείγματα επιβεβαιώνουν απόλυτα αυτές τις εκτιμήσεις.

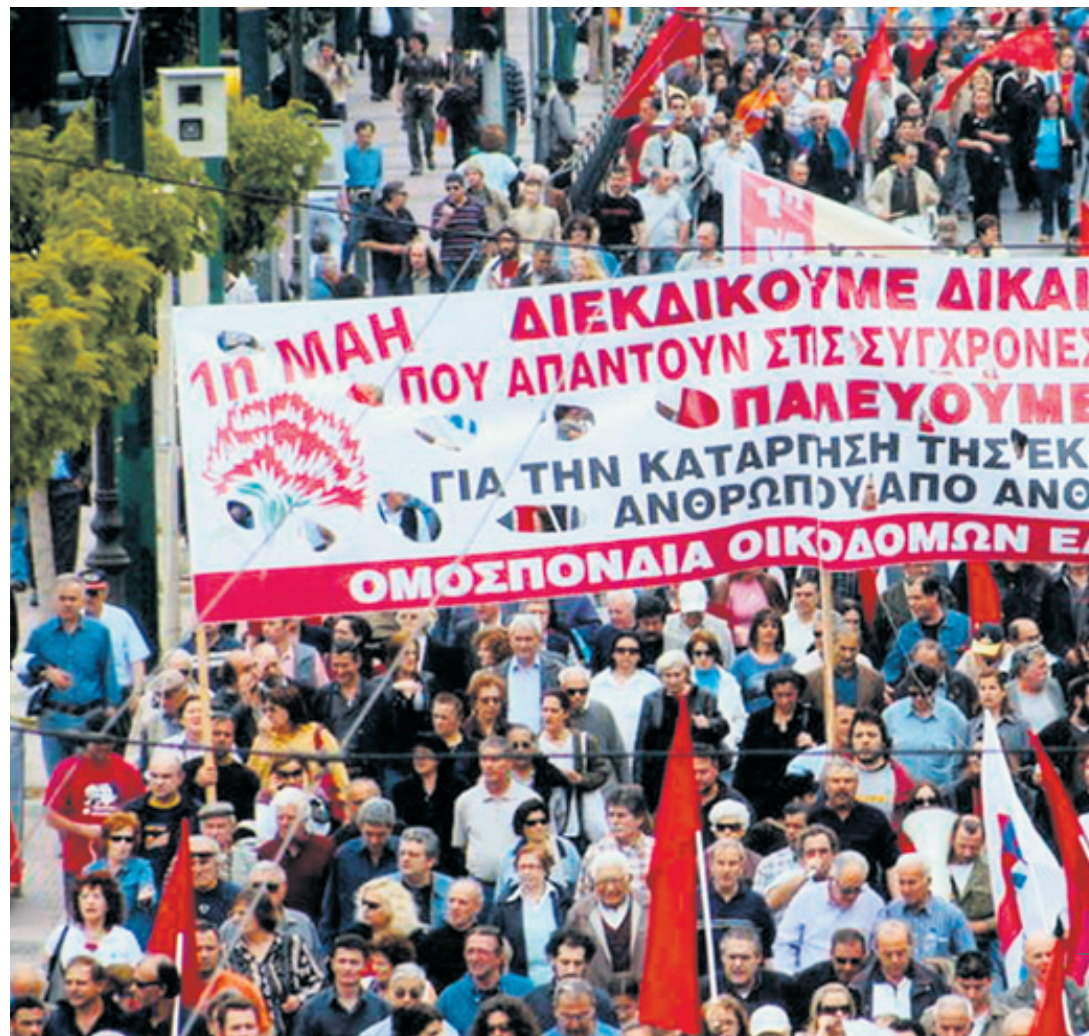
Η ΝΔ, διά στόματος του πρωθυπουργού, λέει: «*Τα μέτρα που αποφασίστηκαν στη Σύνοδο των πρωθυπουργών της ΕΕ δεν μας αρέσουν, αλλά είναι αποφάσεις*

της ΕΕ, δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς και η εφαρμογή τους θα έχει προσωρινό χαρακτήρα». Δηλαδή, πλασάρει ότι καλή είναι η ΕΕ, αλλά αναγκάστηκε να πάρει μέτρα, καλός είναι ο καπιταλισμός και πρέπει να τον ξελασπώσουμε. Στην ΕΕ μπήκαμε ως διά μαγείας, δεν έχουν ευθύνη ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και οι άλλοι ευρωλιούρηδες που μας χάσανε στη λυκοσυμμαχία, είναι σημερινό φαινόμενο η κρίση του καπιταλισμού, προέκυψε ξαφνικά, δεν υπάρχουν λόγοι, δεν πλήρωσε η εργατική τάξη την ανάπτυξη του, δεν θα έχουμε ανάλογες ή χειρότερες κρίσεις στο μέλλον. Δεν είναι σύμφυτη η κρίση με την καπιταλιστική ανάπτυξη, αλλά το πρόβλημα προέκυψε από κακούς χειρισμούς από κάποιους κακούς καπιταλιστές, αδηφάγους κλπ.

Το ΠΑΣΟΚ, σήμερα, πλασάρει ως η εναλλακτική λύση για να προσανατολίσουν το λαό στο λιγότερο κακό και να εμποδίσουν λαϊκές δυνάμεις να κάνουν το βήμα απεγκλωβισμού από τα δεσμά του δικοματισμού.

Βέβαια, συνολικά σήμερα το κεφάλαιο πλασάρει τη σοσιαλδημοκρατία ως το σωτήρα που θα λύσει το ζήτημα της κακής διαχείρισης των φιλελεύθερων κυβερνήσεων. Από αυτή τη σκοπιά το ΠΑΣΟΚ καλεί την εργατική τάξη, τα λαϊκά στρώματα, να πάθουν μαζική παράκρουση, να πάθουν αμνησία και να ξεχάσουν ότι κυβερνούσε για 20 χρόνια.

Να ξεχάσουν ότι ο νόμος για την ελαστικοποίηση του ωραρίου έχει φαρδιά πλατιά την υπο-

γραφή του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ.

Να ξεχάσουν ότι τα ίδια έλεγαν και το 1992 -1993 για τους αντιασφαλιστικούς νόμους της ΝΔ («*θα τους καταργήσω όταν γίνουμε εξουσία*»). Μετά, όμως, όχι μόνο δεν τους κατήργησε, αλλά τους έκανε ακόμα πιο α-

ντιδραστικούς. Σήμερα, με αιχμή την εξίσωση των ορίων ηλικίας, ανδρών - γυναικών, στα 65 χρόνια στο δημόσιο τομέα, ξεσπάθωσε για να σηκώσει κουρνιαχτό. Ομως η αύξηση των ορίων ηλικίας στον ιδιωτικό τομέα στα 65 χρόνια για άνδρες και γυναι-

κες έχει θεσμοθετηθεί από το 1992 με το γνωστό Νόμο Σιούφα. Γιατί, λοιπόν, δεν τον κατήργησε, όπως άλλωστε δεσμευόταν; Για να κερδίσει τις εκλογές το 1993;

Να ξεχάσουμε ότι ο αντιασφαλιστικός Νόμος Ρέππα έβα-

Είναι σίγουρο, ότι το κεφάλαιο θα χρησιμοποιήσει το καρότο και το μαστίγιο για να πετύχει το στόχο του. Ήδη έχουν ανοίξει όλο το αντιδραστικό οπλοστάσιο που δημιούργησαν τα προηγούμενα χρόνια ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, για να πνίξουν κάθε φωνή αντίστασης, για να φρακάρουν, «να βάλουν στο γύψο» το εργατικό κίνημα. Ξέρουν καλά ότι αυτή η επίθεση έχει πολλά εύφλεκτα υλικά, γνωρίζουν ότι, αν η εργατική τάξη (ε.τ.) ανάψει το σπρίτ των μεγάλων αγώνων, τα πράγματα για την εξουσία τους θα είναι δύσκολα.

Γι' αυτό έχουν επιστρατεύσει τις πιο αντιδραστικές μεθοδεύσεις για να επιβάλουν σιγή νεκροταφείου.

• Εξετάζουν μέτρα ποινικοποίησης των αγώνων. Η αρχή έγινε με την παραγγελία του Σανιδά στους εισαγγελείς για σύλληψη όσων χάλανε την ησυχία της πολυεθνικής «Τζάμπο» και την εμποδίζουν να απολύει ασύδοτα τους εργάτες.

• Με νέα εντολή στους εισαγγελείς ο Σανιδάς παραγγέλλει την ποινικοποίηση καταλήψεων πανεπιστημίων, υπουργείων κλπ.

• Επιδιώκουν την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου με ασφαλιστικού τύπου στοιχεία.

• Επαναφέρουν την ιδέα της απαγόρευσης των διαδηλώσεων στο κέντρο της Αθήνας και στις μεγάλες πόλεις. Η δήλωση του πρώην υφυπουργού, Γ. Γιακουμάτου, είναι χαρακτηριστική: «*Το κράτος πρέπει να γίνει αποτελεσματικότερο σε περίοδο κρίσης*».

• Ο αντικομμουνισμός που το τελευταίο διάστημα οξύνεται με διάφορους τρόπους, έντυπα και ηλεκτρονικά, ιδιωτικά και κρατικά κανάλια, με ακριβοπληρωμένους από το λαό σειρές παραποίησης της ιστορίας, όπως η «Μεγάλη Αλλαγή» (NET), με ακριβοπληρωμένους κονδυλοφόρους, καλοταϊσμένους ανθρώπους της εξουσίας, που καταφέρνουν να περνούν καλά σε όλες τις περιόδους, είναι

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΑ ΛΑΪΚΑ ΣΤΡΩΜΑΤΑ

με το κεφάλαιο και τις παραφυάδες του

λε τα θεμέλια της κατάργησης των ΒΑΕ, την αύξηση των ορίων ηλικίας, την κατάργηση των επικουρικών ταμείων και την αντικατάστασή τους με τα επαγγελματικά ταμεία. Δηλαδή, αυτό που αποφάσισε τώρα η ΕΕ, ότι η ασφάλιση των δημό-

σιων υπαλλήλων δεν είναι κοινωνική, αλλά επαγγελματική, το έχει νομοθετήσει το ΠΑΣΟΚ με το νόμο Ρέππα στον ιδιωτικό τομέα.

Να ξεχάσουμε ότι ο νόμος για την απαγόρευση των απεργιακών συγκεντρώσεων στο κε-

ντρο της Αθήνας έχει τη δική τους σφραγίδα.

Να ξεχάσουν οι ναυτεργάτες ότι κήρυξε, στην ουσία, στρατιωτικό νόμο, τους επιστράτευσε, τους μάτωσε, για να υπερασπιστεί τα συμφέροντα του εφοπλιστικού κεφαλαίου. Βέβαια, αυτή την τακτική εφάρμοσε και η ΝΔ όταν έγινε κυβέρνηση.

Η εναλλακτική λύση της πράσινης οικονομίας, για τα λαϊκά συμφέροντα μεταφράζεται ως πράσινα άλογα. Η πατρότητα αυτής της πρότασης δεν είναι μόνο του ΠΑΣΟΚ, είναι γενικά της σοσιαλδημοκρατίας, συμπεριλαμβανομένου και του προέδρου των ΗΠΑ, Μπαράκ Ομπάμα. Στόχο έχει την αύξηση των κερδών του κεφαλαίου και την οικονομική αφαίμαξη των λαϊκών νοικοκυριών. Για παράδειγμα, τι θα κερδίσουν οι εργαζόμενοι από την αιολική ενέργεια; Θα κερδίσουν οι διάφορες εταιρείες που δραστηριοποιούνται στο κλάδο της ενέργειας. Τι θα κερδίσουν οι εργαζόμενοι από την παραγωγή νέων, αντιρρυπαντικής τεχνολογίας, αυτοκινήτων; Απλά θα κερδίσουν οι βιομηχανο αυτοκινήτων. Τι θα κερδίσουν οι εργαζόμενοι από την παραγωγή οικολογικών προϊόντων; Τι θα κερδίσουν οι αγρότες που εγκατέλειψαν βίαια τη γη τους; Απολύτως τίποτα. Θα κερδίσουν οι βιομηχανο αυτοί που θα επενδύσουν στον τομέα της διατροφικής αλυσίδας. Οι πράσινες προτάσεις δεν μπορούν να δώσουν λύση προς όφελος των λαών, όσο οι στρατηγικοί τομείς, όπως αυτός της ενέργειας, ανήκουν στο μεγάλο

κεφάλαιο, όσο ο σχεδιασμός της οικονομίας γίνεται με βάση τις ανάγκες του κεφαλαίου, όσο κουμάντο στο τι ανάπτυξη θα έχουμε σήμερα δεν κάνει ο λαός αλλά τα μονοπώλια.

Θέλουν να μας πείσουν ότι δεν είναι κακός ο καπιταλισμός, αλλά η κυβέρνηση της ΝΔ και οι φιλελεύθεροι στην Ευρώπη, που δεν τον εφαρμόζουν σωστά. Ο ρόλος τους είναι συγκεκριμένος, επικίνδυνος και η εργατική τάξη πρέπει να τους αξιολογήσει με βάση αυτά που έκαναν και αυτά που λένε τώρα. Σε κάθε περίπτωση, αν ξανά οδηγηθούμε στο μαντρί της δικομματικής εναλλαγής, η ζωή για την εργατική τάξη, τα λαϊκά στρώματα, τα επόμενα χρόνια θα γίνει πολύ χειρότερη.

Ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ εξελίσσεται ως το μεγαλύτερο ανάχωμα για να εμποδίσει τη ριζοσπαστικοποίηση της λαϊκής συνειδησης, επιδιώκει τη χειραγώγηση της εργατικής τάξης ώστε να την οδηγήσει σε δρόμους ακίνδυνους για το σύστημα. Προκειμένου να παίξει το ρόλο που του έχει ανατεθεί, δε διστάζει να διαμεύσει τον ίδιο του τον εαυτό. Αλλά ψηφίζει στην ΕΕ, άλλα λέει στο λαό. Ζητάει την κατάργηση των Συνθηκών του Μάαστριχτ και της Λισαβόνας, αποκρύπτοντας ότι έχει ψηφίσει τη δημιουργία τους. Ο Δραγασάκης προτείνει να συμφωνήσουν οι εργάτες πόσα θα χάσουν, για να μην τα χάσουν όλα.

Συμφωνούν με τα 28 δισ. που έσπρωξε η κυβέρνηση στο κεφάλαιο, ήθελε όμως να γίνουν και 2-3 κρατικές τράπεζες, λαϊ-

κός καπιταλισμός δηλαδή. Ο Λεωνίδας Κύρκος κάθε που τον χρειάζεται το σύστημα είναι στη γραμμή που τον έχουν βάλει. Δήλωσε, λοιπόν: «Δεν υπάρχει δημοκρατική προοπτική αν τα δύο κόμματα ΠΑΣΟΚ και ΣΥΝ δεν ανταμωθούν για να δημιουργήσουν τη μεγάλη πολιτική και κοινωνική πλειοψηφία».

Το πρόβλημα, λοιπόν, για την εργατική τάξη δεν είναι να απαλλαγεί από τη βαρβαρότητα του καπιταλισμού, αλλά να τον κάνουμε καλύτερο. Το πρόβλημα δεν είναι ο ιμπεριαλιστικός χαρακτήρας της ΕΕ, αλλά μόνο οι συνθήκες που έχει δημιουργήσει. Η εργατική τάξη να περιμένει καλύτερες μέρες όταν τον καπιταλισμό τον διαχειρίζεται το ΠΑΣΟΚ με τον ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ. Να μην αναδειξει η εργατική τάξη τις αιτίες της κρίσης, να μην αναδειξει τη διέξοδο, αλλά να συμφωνήσει ότι θα συμβάλει με το δικό της μερίδιο στο ξεπέρασμα της καπιταλιστικής κρίσης.

Να γιατί είναι ανάχωμα, να γιατί παίζει το χαρτί του κεφαλαίου, να γιατί, ιδιαίτερα σ' αυτές τις συνθήκες όξυνσης της ταξικής πάλης για την απόκρουση της επίθεσης του κεφαλαίου, τη ριζοσπαστικοποίηση λαϊκών δυνάμεων, αυτές οι πολιτικές γίνονται επικίνδυνες για την εργατική τάξη και τα συμφέροντά της.

Ο ΛΑΟΣ γίνεται ιδιαίτερα επικίνδυνος με το λαϊκισμό, τον ψευδοαμερικανισμό και το ρατσισμό που προβάλλει. Σε κάθε περίπτωση αυτό που τον ενδιαφέρει είναι να συμμετέχει σε

μία κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ ή ΝΔ, να υπηρετήσει τα συμφέροντα των μονοπωλίων από κυβερνητική θέση.

Ο ρόλος της πλειοψηφίας των ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ, του κυβερνητικού - εργοδοτικού συνδικαλισμού, γίνεται κάθε μέρα και πιο επικίνδυνος. Τα αιτήματα που προβάλλει δεν έχουν καμία σχέση με τα συμφέροντα και τις ανάγκες της εργατικής τάξης. Είναι αιτήματα που στόχο έχουν να φρενάρουν την ανάπτυξη του εργατικού κινήματος, να αποκρύψουν τις ευθύνες των κομμάτων της εξουσίας, τις αιτίες της κρίσης. Είναι αιτήματα που συμβάλλουν στην αύξηση της κερδοφορίας του κεφαλαίου. Τα έντεκα σημεία που συμφώνησε η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ με τον ΣΕΒ είναι η απόδειξη του γάμου του εργοδοτικού συνδικαλισμού με τον ΣΕΒ (ανάλογη ανακοίνωση με τα έντεκα σημεία θα πάρτε τις επόμενες μέρες). Η ΓΣΕΕ έχει αναλάβει να ξελασπώσει το κεφάλαιο και τα πολιτικά του στρώματα και το κάνει με κάθε τρόπο. Δεν είναι τυχαίο, ο χυδαίος αντικομμουνισμός στον οποίο καταφεύγει ο Πρόεδρος της Παναγόπουλος, προκειμένου να κρύψει πόσο οσφυοκάμπτης είναι στις απαιτήσεις του κεφαλαίου. Είναι ζήτημα πρώτης γραμμής σήμερα για το εργατικό κίνημα να απομονώσει και να αποδυναμώσει αυτές τις ηγεσίες, να δυναμώσει το ταξικό κίνημα, το ΠΑΜΕ, να αποκτήσουν οι εργαζόμενοι εμπιστοσύνη στις δικές τους δυνάμεις, στη δύναμη του ταξικού κινήματος.

Τι έλεγαν και τι έκαναν

πολύ κακός προάγγελος για το εργατικό κίνημα, τα λαϊκά συμφέροντα. Ανεξάρτητα από το τι πιστεύει καθένας, πού ανήκει πολιτικά, σημασία έχει πως αν κοιτάξουμε την Ιστορία θα διαπιστώσουμε ότι ο αντικομμουνισμός πάντα συνοδεύτηκε με τα πιο ακραία, αντιδραστικά, αντιδημοκρατικά μέτρα, με τις πιο ακραίες επιθέσεις στο εργατικό κίνημα, με την όξυνση της επίθεσης και την κατάργηση βασικών εργατικών δημοκρατικών δικαιωμάτων.

Επειδή, λοιπόν, τούτος ο λαός ξεχνάει εύκολα και επειδή τίποτα δεν προέκυψε από παρθενόγνεση, είναι απαραίτητο να ξύσουμε τη μνήμη των συναδέλφων μας για να θυμηθούν τι έλεγε κάθε παράταξη, τι έλεγε κάθε πολιτικός φορέας, πως στη ζωή επιβεβαιώνεται η πολιτική του ΠΑΜΕ, της Ομοσπονδίας μας, που προειδοποιούσαμε τον κλάδο, την ε.τ., για τα χειρότερα που έρχονται όταν οι άλλοι μάς έλεγαν ότι είμαστε οπισθοδρομικοί, ότι δεν βλέπουμε το καλό της χώρας, δηλαδή του κεφαλαίου, ότι έχουμε ξύλινη γλώσσα, ότι όταν μεγαλώσει η πίτα θα πάρουν οι εργάτες, και άλλα παρόμοια παραμύθια.

Η αντιπαράθεση το προηγούμενο διάστημα, αλλά και την επόμενη περίοδο θα επικεντρώνεται στο ζήτημα της καπιταλιστικής κρίσης, στις αιτίες που τη γεννούν, στα μέτρα εξόδου από αυτήν κλπ. Εξ αντικειμένου, στο εργατικό κίνημα θα οξυνθεί η αντιπαράθεση, η ιδεολογική και πολιτική διαπάλη ανάμεσα στις ταξικές και τις οπορτουνιστικές δυνάμεις, τις δυνάμεις της οπισθοδρομικής. Αυτό απαιτεί καλή προετοιμασία από τις δυνάμεις μας για να απαντήσουν ολοκληρωμένα και πειστικά στα επιχειρήματα των άλλων

δυνάμεων και κυρίως για να διευκολύνουμε τον κλάδο να αλλάξει πολιτικό προσανατολισμό. Είναι ζήτημα πρώτης γραμμής να απαντήσουμε πειστικά, με σαφήνεια, από τη σκοπιά των συμφερόντων της εργατικής τάξης, στους πολιτικούς υπηρέτες του συστήματος, να θέσουμε με σαφήνεια το θέμα του άλλου δρόμου ανάπτυξης που δεν θα έχει σκοπό τα κέρδη του κεφαλαίου, αλλά τις ανάγκες της ε.τ. Το σύνθημα «Ούτε ένα ευρώ για το κεφάλαιο» αποκτά ουσιαστικά χαρακτηριστικά όταν η εργατική τάξη πειστεί ότι το κεφάλαιο σε αυτή την αναμέτρηση πρέπει να ηττηθεί πολιτικά και ιδεολογικά.

Σ' αυτές τις συνθήκες οι οικοδόμοι, η ε.τ. γενικότερα, αγωνιστικά με την απεργία μας θα αποτίσουμε φόρο τιμής στους ήρωες της τάξης μας, ανώνυμους και επώνυμους. Μεγαλύτερη τιμή για την 1η Μάη, τους αγώνες και τις θυσίες της ε.τ. στις σημερινές συνθήκες όπου η επίθεση του κεφαλαίου σαρώνει δικαιώματα, κατακτήσεις, σαλαπατά τη ζωή και το μέλλον της ε.τ., την καταδικάζει στην φτώχεια και την εξαθλίωση σημαίνει:

● Απόρριψη των ιδεολογημάτων τόσο των εκμεταλλευτών όσο και των κομμάτων που τους εκπροσωπούν, δηλαδή ότι «η κρίση μάς αφορά όλους» ή ότι «είναι ζήτημα λανθασμένου χειρισμού της μιας ή της άλλης κυβέρνησης, του ενός ή του άλλου κόμματος».

● Να αναδειξουμε το ρόλο της ε.τ. στον αγώνα για την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, για την κατάκτηση της δικής της εξουσίας.

● Πάνω σ' αυτόν τον καμβά θα αναπτύξουμε τη δουλειά μας και

ενόψει της προετοιμασίας της 1ης Μάη.

● Την 1η Μάη πρέπει να απαντήσουμε μαζί, δυναμικά τόσο στο κεφάλαιο όσο και στα κόμματα που το υπηρετούν.

● Αυτό θα κριθεί στο βαθμό που θα πειθείται ο κλάδος ότι η λύση βρίσκεται έξω από αυτές τις πολιτικές και τα κόμματα της εξουσίας, στο βαθμό που θα πειθείται ότι πρέπει να αλλάξει πολιτική συμπεριφορά. Διαφορετικά, η ζωή μας δεν θα αλλάξει, αντίθετα θα γίνεται κάθε μέρα και χειρότερη.

Η 1η Μάη είναι μέρα ταξικής αναμέτρησης της ε.τ. με το κεφάλαιο, τους εργοδότες, τα αστικά κόμματα και τις παραφυάδες τους. Γι' αυτό η δουλειά μας για την κορυφαία αυτή μέρα δεν μπορεί να περιοριστεί μόνο στην επιτυχία της συγκέντρωσης από αριθμητική άποψη. Είναι ανάγκη να βάλουμε ποιοτικούς δείκτες στη δουλειά μας, όπως:

- Νέες εγγραφές στο Σωματείο.

- Αύξηση της συμμετοχής των συναδέλφων μεταναστών στην απεργία και γενικά στο κίνημα.

- Να βάλουμε κι άλλους εργάτες να δουλέψουν για την επιτυχία της απεργίας.

- Να αποσπάσουμε δυνάμεις από τον κυβερνητικό - εργοδοτικό συνδικαλισμό, να ενισχύσουμε το ΠΑΜΕ.

- Να γίνουμε πιο επιτελικοί στη δουλειά μας, με καλύτερο έλεγχο και προγραμματισμό.

Με έναν τέτοιο σχεδιασμό τιμούμε την 1η Μάη, της προσοδίδουμε τα πραγματικά της χαρακτηριστικά, συμβάλλουμε αποφασιστικά στην ανασύνταξη του εργατικού κινήματος.

ΖΗΤΩ Η 1η ΜΑΗ!

ΜΙΚΡΗ ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΕ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΕΣ

Μέρα ποτισμένη με **αίμα** και αγώνες

Μια μέρα ποτισμένη με το αίμα και τους αγώνες των εργατών. Ο Μάης είναι δικός μας μήνας, μήνας της τάξης μας. Και ως τέτοιος αντιστέκεται σε κάθε προσπάθεια να αλλοιωθεί, να διαστρεβλωθεί το ταξικό του περιεχόμενο. Κάθε χρόνο τέτοια μέρα οι εργαζόμενοι ανταμώνουν στους δρόμους, με όσους αγωνίστηκαν για το δικό. Βρίσκουν τους εργάτες όλου του κόσμου. Πορεύονται με τους εργάτες του Σικάγου, με τους εργάτες της πρώτης Πρωτομαγιάς στην Ελλάδα. Μαζί με όλους όσους αγωνίστηκαν και θυσιάστηκαν για να κατακτήσει η εργατική τάξη αυτό που αξίζει, να εκπληρώσει τον ιστορικό της ρόλο, να καταργήσει την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

Το αίτημα του δώρου

Το αίτημα του δώρου τέθηκε πιο εντατικά το 1865 από τα σωματεία των ΗΠΑ, αμέσως μετά το τέλος του Εμφυλίου Πολέμου.

Το 1885 η Αμερικανική Ομοσπονδία Εργασίας, η οποία από τότε αποτελούσε και την κυριότερη οργάνωση εργαζομένων στις ΗΠΑ, είχε αποφασίσει πως αν οι εργοδότες δεν αποδέχονταν το αίτημα του οκτώωρου θα πραγματοποιούσε πανεργατική απεργία την 1η Μάη του 1886, όπως και έγινε.

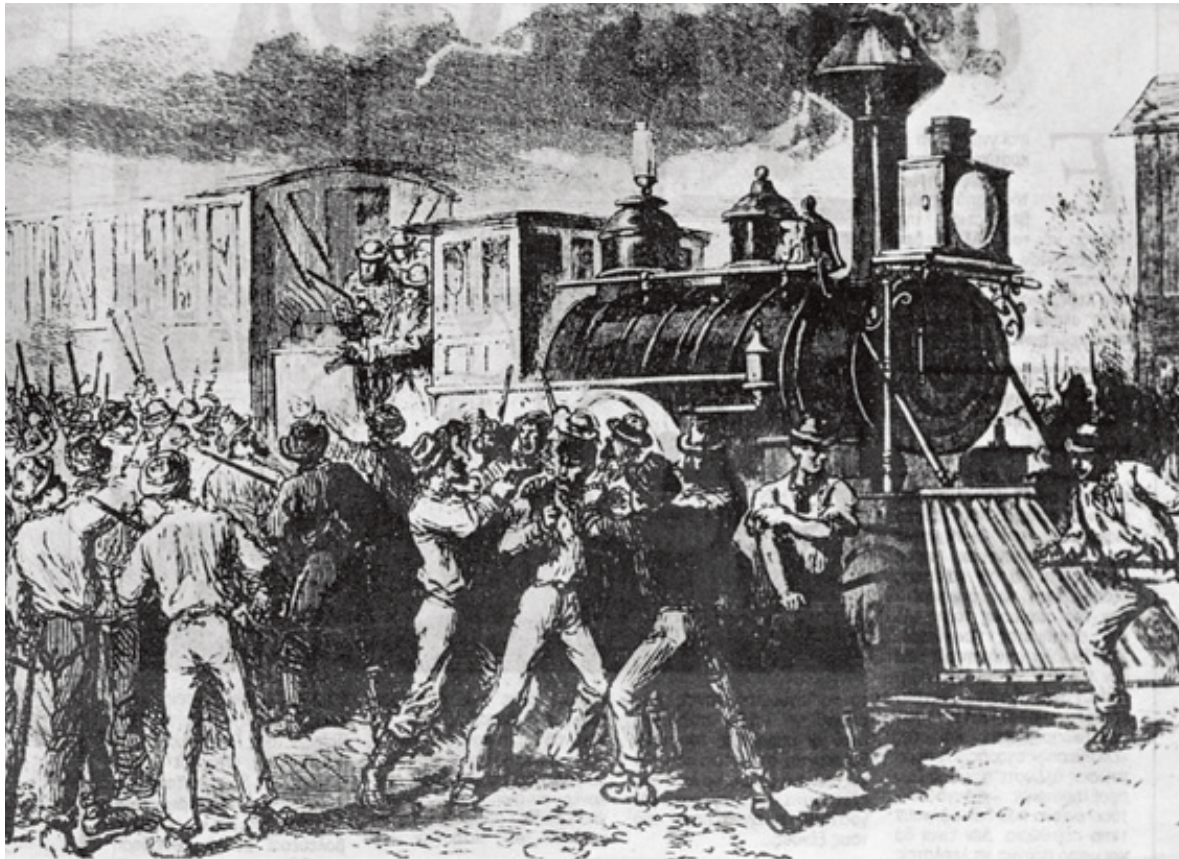
Σικάγο 1886

Απήργησαν 350.000 εργάτες σε όλη τη χώρα. Το Σικάγο ίσως είχε την πιο εντυπωσιακή Πρωτομαγιά με 90.000 διαδηλωτές στους δρόμους, ενώ χιλιάδες εργάτες ενώθηκαν με το απεργιακό κύμα που ακολούθησε την Πρωτομαγιά.

Στις 3 Μαΐου έξι εργάτες σκοτώθηκαν και τριάντα τραυματίστηκαν όταν η Αστυνομία πυροβόλησε σε μια μεγάλη συγκέντρωση έξω από το εργοστάσιο «Μακ Κόρμικ» στο Χάρβεστερ. Τα συνδικάτα κάλεσαν συγκέντρωση διαμαρτυρίας για την επομένη, 4 Μαΐου, στην πλατεία Χείμάρκετ του Σικάγου. Εκατόν τριάντα αστυνομικοί επιτέθηκαν κατά της συγκέντρωσης. Κάποιοι, που έμεινε άγνωστος, πέταξε μια βόμβα. Σκοτώθηκαν επτά αστυνομικοί και τέσσερις εργάτες ενώ πολλοί ακόμη εργάτες τραυματίστηκαν. Η αστυνομία συνέλαβε πολλά εργατικά στελέχη ενώ παρέπεμψε σε δίκη οκτώ. Τέσσερις εργάτες συνδικαλιστές, οι Α. Σπιάς, Α. Φίσερ, Τζ. Ενγκελ και Α. Πάρσονς καταδικάζονται σε απαγχονισμό. Ο Αύγουστος Σπιάς στην απολογία του, μεταξύ άλλων, είπε στους κατηγορούς του: «Βαδίζετε κυριολεκτικά σε μια υπόγεια φωτιά. Μπορείτε να το αγνοείτε. Δεν θα την αποφύγετε»...

Η πρώτη Διεθνής Πρωτομαγιά

1 Μάη 1890: Μετά την αιματηρή καταστολή στο Σικάγο η Αμερικανική Ομοσπονδία Εργασίας χρειάστηκε δύο χρόνια να ανασυγκροτηθεί πριν γυρίσει σε μια επιθετική πολιτική μονοήμερων απεργιών για τη μείωση των ωρών εργασίας. Στο Συνέδριο της Ομοσπονδίας στο Σεντ Λούις η εθνική κινητοποίηση για το οχτώωρο ανανεώθηκε.

Σικάγο 1886. Το εργατικό κίνημα θρηνεί τα πρώτα θύματα

Το συνέδριο καθόρισε την 1 Μάη του 1890 ως ημερομηνία, κατά την οποία η οργανωμένη εργατιά θα επέβαλε το οκτώωρο.

Ανάλογη απόφαση λαμβάνεται και στο Μαρξιστικό Διεθνές Σοσιαλιστικό Συνέδριο στο Παρίσι το 1889. Μια από τις πρώτες αποφάσεις ήταν η υιοθέτηση της Πρωτομαγιάς ως ημέρας αγωνιστικών διεκδικήσεων σε όλες τις χώρες, αρχίζοντας από την 1η Μαΐου 1890. Το συνέδριο άναψε ένα μεγάλο πυρσό μπροστά στον κόσμο: την πρώτη Διεθνή Πρωτομαγιά.

Στις **2 του Μάη του 1890**, οι πρώτες σελίδες των εφημερίδων σε όλες τις ΗΠΑ είχαν τίτλους: ΓΙΟΡΤΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ. ΠΟΛΛΕΣ ΜΕΓΑΛΕΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ.

Στο Σικάγο εκατό εργατικά συνδικάτα εκπροσωπήθηκαν, 30.000 εργάτες έκαναν πορεία, 6.000 απεργιοί ξυ-

λοργοί και επιπλοιοί. Στη Νέα Υόρκη μέλη από εβδομήντα συνδικάτα απήργησαν και βγήκαν στους δρόμους.

Το συλλαλητήριο επισήμανε με περηφάνια και υπενθύμιζε σε όλους εκείνους που αγωνίστηκαν για το οκτώωρο ότι «δεν πρέπει να χάσουν από το βλέμμα τους τον τελικό στόχο του προλεταριακού κινήματος: την κατάργηση της μισθωτής σκλαβιάς».

Η 1η Μάη του 1890 γιορτάστηκε πλατιά σε όλο τον κόσμο, καθώς ταυτόχρονα διαδηλώσεις εργατών έγιναν στα βιομηχανικά κέντρα των περισσότερων ευρωπαϊκών χωρών, αλλά και στην Κούβα, στο Περού και στη Χιλή.

Στον πρόλογο που έγραψε ο Ενγκελς, την 1η Μάη του 1890, στην τέταρτη γερμανική έκδοση του «Κομμουνιστικού Μανιφέστου», εξέφρασε τον ενθουσιασμό του για τις ειδήσεις ότι εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες δια-

δήλωσαν σε τόσες πολλές διαφορετικές χώρες: «Σήμερα που γράφω αυτές τις γραμμές το προλεταριάτο της Ευρώπης και της Αμερικής επιθεωρεί τις δυνάμεις του, που για πρώτη φορά κινητοποιούνται σε μια στρατιά, κάτω από μια σημαία και για έναν άμεσο σκοπό: για το νομοθετικό καθορισμό της κανονικής οχτώωρης εργάσιμης ημέρας... Και το θέμα της σημερινής μέρας θα δείξει στους καπιταλιστές και στις γαιοκτήμονες όλων των χωρών ότι οι προλετάριοι όλων των χωρών είναι σήμερα πραγματικά ενωμένοι. Ας ήταν ο Μάρξ πλάι μου να το 'βλεπε αυτό με τα ίδια του τα μάτια!».

Αν και η Πρωτομαγιά ως διεθνής γιορτή της εργατιάς εγκαινιάστηκε την 1η Μάη του 1890, αρχικά αντιμετώπιστηκε ως «υπόθεση της μιας φορές». Ομως, οι κινητοποιήσεις του 1890 ξεσήκωσαν τέτοιο ενθουσιασμό που η

Πρωτομαγιά συνεχίστηκε. Το 1891 οι «Τάιμς» του Λονδίνου έλεγαν κιόλας γι' αυτή «ότι έγινε ένας μόνιμος θεσμός».

Την παραμονή της Πρωτομαγιάς του 1891 η εφημερίδα «The People» όργανο του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος στις ΗΠΑ, παρατηρούσε ότι «μέσα σε δύο χρόνια η 1η Μάη έγινε το σύνθημα για εκατομμύρια ανθρώπους της δουλειάς σε ολόκληρο τον πολιτισμένο κόσμο. Η ιδέα του διεθνισμού, το όνειρο των πρωτοπόρων του εργατικού κινήματος, ότι οι προλετάριοι σε όλες τις χώρες κάποια μέρα θα ενωθούν, πλησιάζει στη θριαμβευτική πραγματοποίησή του».

Οι διαδηλώσεις της Πρωτομαγιάς στις μεγαλύτερες πόλεις των ΗΠΑ ήταν μεγάλες και ενθουσιώδεις.

Στην Ευρώπη, οι κυρίαρχες τάξεις αντιμετώπισαν κατασταλτικά την Πρωτομαγιά, ως ένα σύμβολο της επερχόμενης κοινωνικής επανάστασης.

Η αντίδραση πολλών σοσιαλδημοκρατών ηγετών ήταν να πάρουν μέτρα που να εξασφαλίζουν ότι η Πρωτομαγιά θα περάσει ήσυχα, αλλάζοντας την ημέρα του γιορτασμού στην Κυριακή 3 Μαΐου, που ήταν αργία έτσι και αλλιώς.

Έτσι, το 1891, έγιναν δύο χωριστές γιορτές της Πρωτομαγιάς στην Ευρώπη. Και από αυτή την Πρωτομαγιά δεν έλειψε η κρατική καταστολή. Η εργατική τάξη θρήνησε δεκάδες νεκρούς και τραυματίες σε όλη την Ευρώπη.

Διαδηλώσεις έγιναν επίσης σε Αυστραλία, Βραζιλία κ.α.

Στα τέλη του 19ου αιώνα είχε καθιερωθεί ένα σταθερό σχήμα για τον εορτασμό της Πρωτομαγιάς στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες.

Οι εργάτες διευρύνουν τα αιτήματά τους

Αν και η Πρωτομαγιά ως διεθνής γιορτή των εργατών προήλθε από το αίτημα για οκτώωρο, το 1891 είχε διευρυνθεί για να συμπεριλάβει και άλλα αιτήματα όπως: η καθολική ψηφοφορία, η αντίθεση στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους και την αποικιοκρατική καταπίεση, η απελευθέρωση των πολιτικών κρατούμενων και το δικαίωμα πολιτικής και οικονομικής οργάνωσης της εργατικής τάξης.

Στην είσοδο του 20ού αιώνα

Την Πρωτομαγιά του 1905, οι Ρώσοι εργάτες στην Πετρούπολη δέχονται δολοφονική επίθεση από τον τσαρικό στρατό, που στοιχίσε τη ζωή σε εκατοντάδες. Την ίδια χρονιά οι εργάτες της Βαρσοβίας δέχονται πυροβολισμούς, ακόμα και τη στιγμή που τρέχουν να ξεφύγουν από το ιππικό των Κοζάκων. Αίμα χύθηκε και στο Μπουένος Αίρες στην Αργεντινή την 1η Μάη, το 1909.

Στη Γαλλία οι Πρωτομαγιάς το 1910 – 1911 αντιμετωπίζονται με ισχυρές δυνάμεις στρατού.

Την Πρωτομαγιά του 1912 περίπου 170.000 Ρώσοι εργάτες σταμάτησαν τη

δουλειά τους και βγήκαν στους δρόμους αψηφώντας την τσαρική αντίδραση. Τις παραμονές του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, στις πρωτομαγιάτικες διαδηλώσεις που έγιναν σε ολόκληρη την Ευρώπη και στις ΗΠΑ, τονίστηκε η σημασία της διατήρησης της ειρήνης. Την Πρωτομαγιά του 1915, πρώτη Πρωτομαγιά μετά το ξέσπασμα του Α' Παγκοσμίου πολέμου, ξεσκεπάστηκε η προδοσία των σοσιαλδημοκρατών ηγετών. Η γερμανική σοσιαλδημοκρατία κάλεσε τους εργάτες να παραμείνουν στις δουλειές τους, ενώ ήδη είχαν σκοτωθεί πάνω από 670.000 Γερμανοί στρατιώτες και είχαν τραυματιστεί πάνω από ένα εκατομμύριο.

Οι Έλληνες εργάτες παλεύουν για το δωρο (σκίτσο του 1924)

Το 1890 ιδρύθηκε, με πρωτοβουλία του Σταύρου Καλλέργη, ο Κεντρικός Σοσιαλιστικός Όμιλος.

Το 1891 ο Καλλέργης και 12 άλλοι φίλοι του σοσιαλιστές οργάνωσαν μια εκδήλωση συμβολικού γιορτασμού της Πρωτομαγιάς στους Στύλους του Ολυμπίου Διός. Φωτογραφήθηκαν ομαδικά ως συμβολική συμμετοχή στην παγκόσμια επέτειο και στη διαμαρτυρία των εργατών.

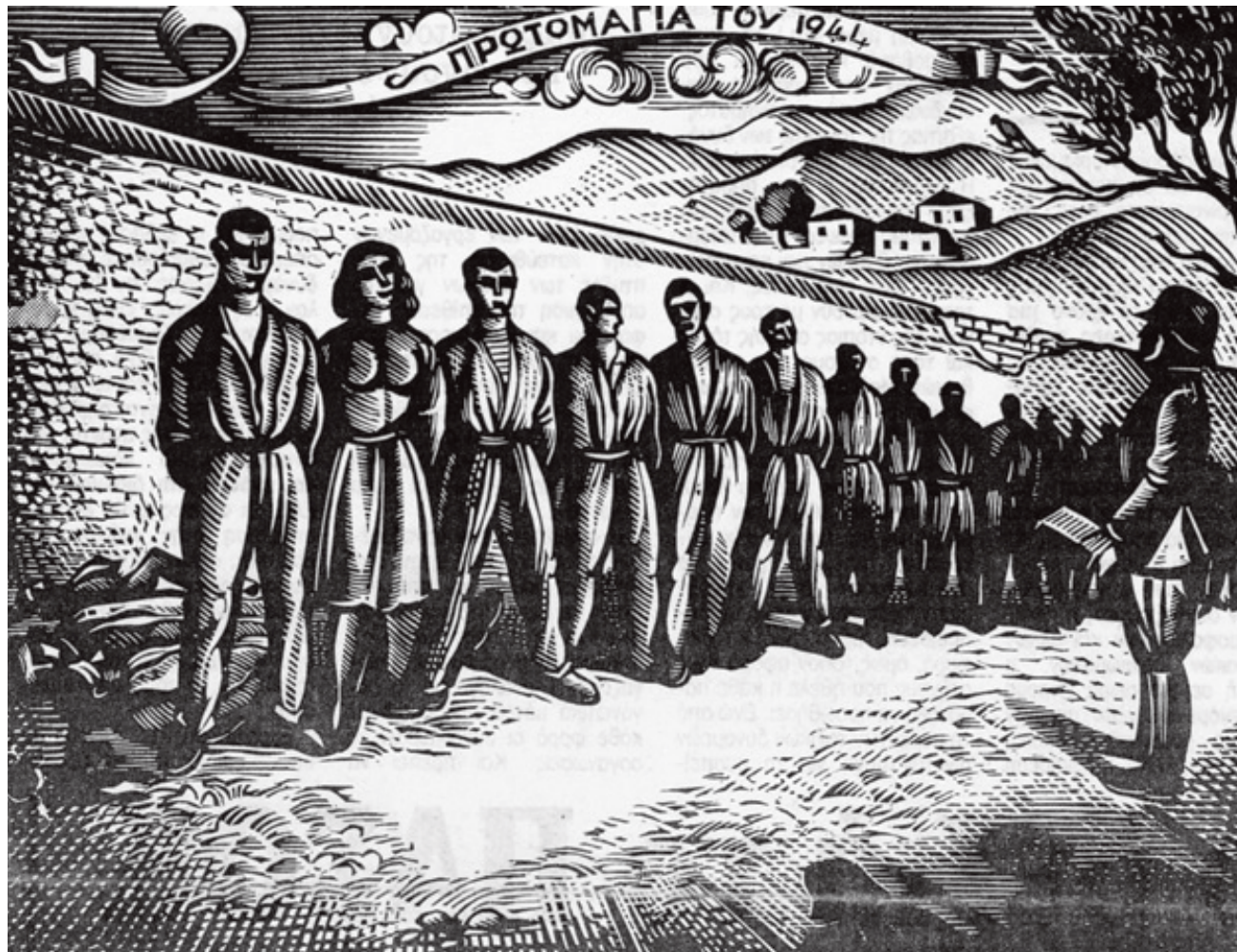
Τον επόμενο χρόνο, την **Πρωτομαγιά του 1892**, περίπου 30 σοσιαλιστές, με επικεφαλής τον Καλλέργη, συγκεντρώθηκαν στο χώρο του Σταδίου και διαμαρτυρήθηκαν κατά του πλουτοκρατικού άθλιου συστήματος.

Το 1893 γίνεται η πρώτη μεγάλη και δημόσια εκδήλωση στην Ελλάδα, αφιερωμένη στην Πρωτομαγιά. Συναθροίστηκαν περίπου 500 άτομα στο αρχαίο στάδιο πίσω από το Ζάππειο, όπου αργότερα χτίστηκε το Καλλιμάρμαρο. 500 άτομα που είχαν καρφώσει κόκκινες κονκάρδες στο αριστερό πέτο του σακακιού άκουσαν την ομιλία του Καλλέργη για το σοσιαλισμό και τα δικαιώματα των εργαζομένων και υπέγραψαν ψήφισμα για να επιδοθεί στη Βουλή. Ο πρόεδρος της Βουλής αρνήθηκε να το διαβάσει. Τότε ο Καλλέργης άρχισε να το διαβάζει από το θεωρείο του κοινού. Τον συνέλαβαν και τον κακοποίησαν και καταδικάστηκε σε 12 ημέρες φυλάκιση.

Το 1894 η Πρωτομαγιά γιορτάστηκε ενιαία από τον Κεντρικό Σοσιαλιστικό Σύλλογο και την ομάδα του Πλάτωνος Δρακούλη. Γράφτηκε ότι συμμετείχαν πάνω από χίλιοι εργάτες με τις οικογένειές τους, ενώ γύρω γύρω παρακολουθούσε δύναμη πεζών και εφιππων της Χωροφυλακής.

Το 1909 στην τουρκοκρατούμενη Θεσσαλονίκη, ιδρύεται η Φεντερασιόν, που ανέπτυξε μεγάλη δραστηριότητα και οργάνωσε εργατικά συνδικάτα.

Το 1911 η Πρωτομαγιά στη

Πρωτομαγιά 1944, Σκοπευτήριο Καισαριανής (χαρτακιό)

Οι γιορτασμοί στην Ελλάδα

Θεσσαλονίκη εορτάζεται μεγαλοπρεπώς. Απήγγησαν 12.000 εργάτες, ενώ 7.000 συμμετείχαν στην παρέλαση. Οι αρχές αποφάσισαν να επέμβουν. Με πρόσχημα την επικείμενη επίσκεψη του Σουλτάνου, διατάχθηκε η σύλληψη τεσσάρων συνδικαλιστών ηγετών, ανάμεσά τους και ο Αβραάμ Μπεναρόγια, ξεχωριστή προσωπικότητα του εργατικού κινήματος στα πρώτα βήματα της οργάνωσης του, ο οποί-

ος εξορίστηκε στη Σερβία.

Το 1912, εν μέσω διαφωνίας για τον εορτασμό της Πρωτομαγιάς και κάτω από την πίεση να μην πραγματοποιηθεί συγκέντρωση που θα προκαλούσε συγκρούσεις, το Σοσιαλιστικό Κέντρο πραγματοποιεί συγκέντρωση στο εξοχικό καφενείο «Μετς», κοντά στο Στάδιο. Η συγκέντρωση διαλύθηκε κατόπιν επεμβάσεως της Αστυνομίας και συλλήψεως των παρευρισκομένων.

Με αιτήματα την 8ωρη δουλειά, αυξήσεις στα ημερομίσθια και Κοινωνική Ασφάλιση, η ΕΕ της ΓΣΕΕ κάλεσε την εργατική τάξη να γιορτάσει την Εργατική Πρωτομαγιά του 1919. Παρά την απαγόρευση από την κυβέρνηση Βενιζέλου, η ΓΣΕΕ οργάνωσε πρωτομαγιάτικες εκδηλώσεις σε όλη τη χώρα. Στην Αθήνα και στον Πειραιά, όμως, η καταστολή ήταν έντονη, με στρατό οπλισμένο με πυροβόλα να έχει περικυ-

κλώσει τα γραφεία των οργανώσεων. Κάλεσμα στην πρωτομαγιάτικη απεργία κάνει και το νεοσύστατο ΣΕΚΕ, μετέπειτα ΚΚΕ.

Την Πρωτομαγιά του 1924 εξακολουθεί να ισχύει ο στρατιωτικός Νόμος που είχε επιβληθεί με την απεργία στο Πασαλιμάνι τον προηγούμενο Νοέμβριο και τη δολοφονία εργατών. Τα σωματεία των Αθηνών, παρά τις απαγορεύσεις, προχωρούν σε συγκέντρωση, όπου δέχονται την

επέμβαση της Αστυνομίας. Νεκρός πέφτει ο εργάτης Παρασκευαΐδης μπροστά στο Εργατικό Κέντρο της Αθήνας.

1926. Η Πρωτομαγιά έπεφτε την παραμονή του Πάσχα. Από τη ΓΣΕΕ μετατέθηκε να εορταστεί στις 4 Μαΐου, ημέρα Τρίτη. Η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε στον Άγιο Ιωάννη του Ρέντη. Και εδώ δεν λείπουν οι συλλήψεις, τραυματισμοί και οι δολοφονίες.

1928. Η Πρωτομαγιά γιορτάστηκε με συγκέντρωση στην Αγία Ελεούσα (μεταξύ Καλλιθέας και Τζιτζιφιών) όπου και έγιναν συγκρούσεις με τους αστυνομικούς. Πολλοί εργάτες χτυπήθηκαν.

1936. Θεσσαλονίκη. 40.000 καπνεργάτες από τη Θεσσαλονίκη, το Βόλο, την Ξάνθη, τη Δράμα και την Καβάλα κατεβαίνουν σε απεργία διαρκείας, ζητώντας την εφαρμογή της Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας. Οι απεργιακές κινητοποιήσεις που έχουν ξεκινήσει από τον Απρίλη και επεκτείνονται στις γύρω πόλεις, πνίγονται στο αίμα από το μεταξικό κράτος της βίας και της τρομοκρατίας.

Στις 9 Μάη οι χωροφύλακες άρχισαν επιθέσεις κατά των συγκεντρώσεων των απεργών. Οι απεργοί, για να αμυνθούν, έστησαν οδοφράγματα στις γωνιές του δρόμου. Οι χωροφύλακες χτύπησαν στο ψαχνό και πέφτει ο πρώτος νεκρός απεργός Τάσος Τούσης. Η σύγκρουση συνεχίστηκε και δολοφονούνται τέσσερις ακόμα απεργοί.

Αντί για σημαίες υψώνονται μαντίλια βουτηγμένα στο αίμα. Οι διαδηλωτές φωνάζουν: «Κάτω οι δολοφόνοι, να φύγει η κυβέρνηση Μεταξά». Αρχίζει η μεγάλη σφαγή. Οι χωροφύλακες, οπλισμένοι με πυροβόλα, χτυπάνε το όπλο πλήθος. Οι διαδηλωτές αρχίζουν να υποχωρούν έπειτα από τετράωρη μάχη. Τα θύματα της βάρβαρης επίθεσης ήταν πάνω από 20 νεκροί και 300 τραυματίες.

Οι Πρωτομαγιές στα χρόνια της Κατοχής

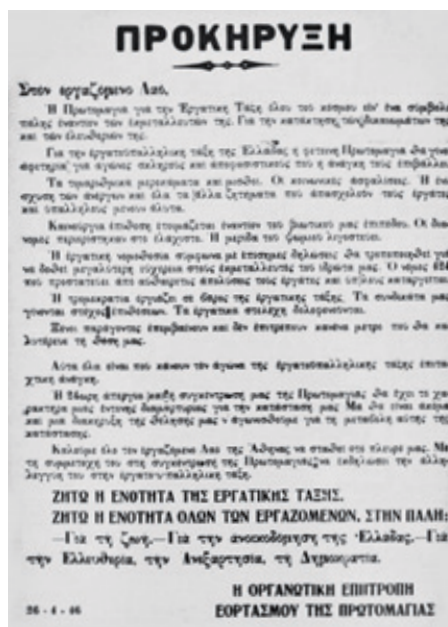
1942: Παρά την απαγορευτική διαταγή των Γερμανοϊταλών, που απειλούν με θάνατο κάθε απόπειρα απεργίας, την Πρωτομαγιά κατεβαίνουν σε απεργία πάνω από 1.500 εργάτες τεσσάρων μηχανουργείων του Πειραιά. Την ίδια ημέρα σταματούν τη δουλειά οι σιδηροδρομικοί κι οι εργάτες στο καπνεργοστάσιο του Παπασπράτου. Στην Ελευσίνα απεργήσανε 120 εργάτες και εργάτριες της Ελαιουργίας.

1943: Στην Αθήνα μαζικές εκδηλώσεις στη γιορτή της Πρωτομαγιάς. Στα Πατήσια, στο Παγκράτι, στο Κουκάκι, στην Καισαριανή και σε άλλες συνοικίες και συνοικισμούς, δεκάδες χιλιάδες εργάτες και εργαζόμενοι διαδήλωσαν για το ψωμί, τους μισθούς και τα μεροκάματα, για τη λευτεριά και τη λαοκρατία. Τα όργανα του Ταβουλάρη, υπουργού Εξωτερικών της κυβέρνησης Τσολάκογλου, και η караμπινιερία χτύπησαν στο ψαχνό και τραυμάτισαν αρκετούς σοβαρά.

1944: Την Πρωτομαγιά του 1944 200 κρατούμενοι κομμουνιστές από το στρατόπεδο Χαϊδαρίου, μεταξύ των οποίων, παλιοί κρατούμενοι της Ακροναυπλίας που τους είχαν παραδώσει οι αρχές του μεταξικού καθεστώτος, μεταφέρονται στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής με τη διαταγή να εκτελεστούν ως αντίποινα για το θάνατο Γερμανού αξιωματικού στη Σπάρτη. Λίγο πριν αντικρίσουν το εκτελεστικό απόσπασμα, κατά τη μεταφορά τους στο Σκοπευτήριο, πολλοί από τους μελλοθανάτους πετούν στο δρόμο αντικείμενα και σημειώματα με μερικές τελευταίες τους λέξεις για τα αγαπημένα τους πρόσωπα. Λέξεις γεμάτες ανθρωπιά, πόθο για τη ζωή και το δικό του αγώνα μέχρι την τελευταία τους στιγμή.

Ηρωικές και οι τελευταίες τους λέξεις όταν τα πυροβόλα τους χτυπούν: «Ζήτω η λευτεριά! Εκδίκηση! Πεθαίνουμε για τη λευτεριά και τη λαοκρατία. Ζήτω το ΕΑΜ!».

Προκήρυξη
της
Οργανωτικής
Επιτροπής
Εορτασμού
της
Πρωτομαγιάς
το 1946

Την ίδια ημέρα όλοι οι γύρω συνοικισμοί κήρυξαν γενική απεργία. Τη νύχτα γενική κινητοποίηση του πληθυσμού. Αυτό ήταν το μνημόσυνο των ζωντανών προς τους νεκρούς αγωνιστές.

Ετσι γιορτάστηκε η Πρωτομαγιά στην Αθήνα στο χρόνο 1944.

1945: Με ζωντανή στη μνήμη τους 200 ήρωες της Πρωτομαγιάς του 1944, μέσα σε κλίμα τρομοκρατίας και συλλήψεων, την Πρωτομαγιά του 1945 εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι σε όλη την Ελλάδα, με τα συνθήματα του ΕΡΓΑΣ και το τρίπτυχο Τιμαριθμικό Μεροκάματο – Συνδικαλιστικές Ελευθερίες – Δημοκρατία, πήραν μέρος στην εργατική απεργία και συνέχισαν στις 9 Μάη με τις αντιφασιστικές εκδηλώσεις για την πτώση και παράδοση του Βερολίνου. Ο λαός της Αθήνας και του Πειραιά με δεκάδες προσυγκεντρώσεις, τραγουδώντας τα τραγούδια της αντίστασης και του αγώνα, κατευθύνθηκε προς το κεντρικό σημείο των εκδηλώσεων στο Παναθηναϊκό Στάδιο, αποδεικνύοντας ότι βρισκόταν και πάλι στο προσκήνιο των εξελίξεων.

1948: Την Πρωτομαγιά του 1948, πολλοί κλάδοι εργατοϋπαλληλικοί, παρακάμπτοντας την αντίδραση της Διοίκησης της ΓΣΕΕ (διορισμένη από τους Αμερικανούς και την κυβέρνηση), πραγματοποίησαν εικοσιτετράωρες απεργίες ή στάσεις εργασίας. Ορισμένα σωματεία μάλιστα οργάνωσαν τότε και συγκεντρώσεις, στις οποίες εγκρίθηκαν ψηφίσματα με αιτήματα την Ειρήνη, τη Δουλειά και τη Συμφιλίωση.

Πηγές:

1. «Εργατική Πρωτομαγιά», Φίλιπ Φόνερ, εκδ. «Σύγχρονη Εποχή»
2. «Χρονικά», Μέλπω Αξιώτη, εκδ. «Κέδρος»
3. «Το Εργατικό Συνδικαλιστικό Κίνημα 1918 – 1945 – Δύο γραμμές σε διαρκή αντιπαράθεση»
4. «Τρίχρονη εποποιία του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας», εκδ. «Σύγχρονη Εποχή»
5. «Η Εργατική Πρωτομαγιά στην Ελλάδα», Δημήτρης Λιβεράτος, εκδ. «Προσκήνιο»
6. «Δοκίμιο Ιστορίας του ΚΚΕ», Α' τόμος, εκδ. «Σύγχρονη Εποχή»

10 ΧΡΟΝΙΑ ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΟ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Μπροστά σε όλα τα μέτωπα πάλης

Συνάδελφοι και Συναδέλφισσες,

Στις 3 Απρίλη 1999 συγκροτήθηκε το Πανεργατικό Αγώνιστικό Μέτωπο από αγωνιστικές ταξικές δυνάμεις με διαφορετική πολιτική αφετηρία, αλλά με κοινούς στόχους και προοπτική. Ήταν καρπός της αναγκαιότητας να βγει το συνδικαλιστικό κίνημα από το τέλμα, την αναξιοπιστία και το συμβιβασμό που το έχει ρίξει ο εργοδοτικός και κυβερνητικός συνδικαλισμός που κυριαρχεί στη ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ. Για τη συσπείρωση και το συντονισμό της πάλης της εργατικής τάξης μπροστά στη σφοδρή επίθεση των μονοπωλίων και της εργοδοσίας. Καρπός της αναγκαιότητας για τη σφυρηλάτηση της ταξικής ενότητας της εργατικής τάξης και του ταξικού προανατολισμού της πάλης. Για την αποφασιστική ανάπτυξη των αγώνων της κατά του κεφαλαίου, της αντιλαϊκής πολιτικής. Για να γίνει το ταξικό εργατικό κίνημα πόλος συσπείρωσης και συμμαχίας όλων όσοι υποφέρουν από το ζυγό των μονοπωλίων, της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του ιμπεριαλισμού. Για μια φιλολαϊκή πολιτική.

10 χρόνια ΠΑΜΕ

Η ζωή, η δράση, επιβεβαιώνει ότι η γέννησή του αποτελεί σταθμό στην αγωνιστική πορεία του ταξικού κινήματος και ελπιδοφόρα προοπτική για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, των εργατοπαλλήλων, για την εργατική οικογένεια στο σύνολό της.

10 χρόνια ΠΑΜΕ

Στάθηκε ο ακούρατος οργανωτής της πάλης της εργατικής τάξης. Μπροστά σε όλα τα μέτωπα πάλης. Βρέθηκε μαζί με τους εργάτες και τις εργάτριες, στα εργοστάσια, στους χώρους δουλειάς,

στο δρόμο του αγώνα για κάθε πρόβλημα των εργατών και των εργατριών, των νέων εργαζομένων, των γυναικών, των συνταξιούχων, των μεταναστών. Για το δικαίωμα στη δουλειά, τα εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα, τους μισθούς, τις συντάξεις, την παιδεία, την υγεία, τις συνθήκες δουλειάς. Για όλα τα προβλήματα που απασχολούν την εργατική τάξη, που επηρεάζουν τη ζωή της. Εδειξε με τις θέσεις και τη δράση του ότι η εργατική τάξη είναι παντοδύναμη όταν είναι οργανωμένη και πεισμένη για την αναγκαιότητα της ασυμβίβαστης πάλης με την εργοδοσία και τα κόμματα της.

10 χρόνια ΠΑΜΕ

Με απεργίες, συλλαλητήρια, καταλήψεις, παραστάσεις, με όλες τις μορφές πάλης. Οργανωμένα, μαζικά, δυναμικά, σε ανυποχώρητο αγώνα με τις δυνάμεις του κεφαλαίου, τις δυνάμεις καταστολής και την εργοδοτική τρομοκρατία. Μπροστά στον αγώνα κατά της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, κατά της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, για την κατάργησή της. Εκφράζει ανυποχώρητα, μαχητικά τα εργατικά συμφέροντα, τα συμφέροντα των «ταπεινών και καταφρονεμένων».

10 χρόνια ΠΑΜΕ

Εδώσε ελπίδα, πνοή και προοπτική στην εργατική τάξη. Ετσι σήμερα πολλοί εργάτες το εμπιστεύονται, απευθύνονται σ' αυτό, ανεξάρτητα αν δε συμφωνούν σε όλα μαζί του.

Αυτό είναι το ΠΑΜΕ. Συσπείρωση των ταξικών δυνάμεων, σωματείων, ομοσπονδιών, εργατικών κέντρων, επιτροπών αγώνα, συνδικαλιστών, εργαζομένων, κίνημα που οργανώνει, διαπαιδαγωγεί, κινητοποιεί την εργατική τάξη.

Πραγματικός εκπρόσωπος των εργαζομένων,

των εργατών και των εργατριών, που έχει φάρο την ταξική πάλη ανάμεσα στην εργασία και στο κεφάλαιο, κατά της ταξικής συνεργασίας, των διαλόγων, της υποταγής, της λογικής των «κοινωνικών εταιριών» που αφοπλίζουν το εργατικό κίνημα.

Χαιρετίζουμε τους χιλιάδες εργάτες και εργάτριες, τους χιλιάδες εργατοπαλλήλους που στηρίζουν την αγωνιστική πορεία αυτά τα χρόνια.

Χαιρετίζουμε τα συνδικάτα, τους συνδικαλιστές που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ και παλεύουν μαζί του ακόμα και αν δεν συμφωνούν με το σύνολο των θέσεών του.

Σήμερα, μπροστά στην κρίση και την ολομέτωπη επίθεση που δέχεται η εργατική τάξη, ο λαός, το ΠΑΜΕ αποτελεί το αποκούμπι όλων των εργαζομένων, ασπίδα προστασίας και φάρο συσπείρωσης.

Συνάδελφοι,

Η γραμμή και το πλαίσιο στόχων πάλης του ΠΑΜΕ στηρίζεται στις αρχές της ταξικής πάλης. Αφετηρία των σκοπών και του αγώνα μας είναι η αλήθεια που κρύβουν εργοδοσία και συμβιβασμένοι συνδικαλιστές ότι η εργατική τάξη είναι ο μόνος παραγωγός του πλούτου, που τον καρπώνονται οι εκμεταλλευτές, οι καπιταλιστές, γιατί έχουν στην ιδιοκτησία τους τα μέσα παραγωγής και όσο αυξάνει αυτός ο πλούτος, τόσο πιο πολύ μεγαλώνουν τα βάσανα, η αβεβαιότητα και η ανασφάλεια για το μέλλον. Η εργατική τάξη έχει υποχρέωση όχι μόνο να παλεύει για καλύτερους όρους ζωής, αμοιβής και εργασίας, αλλά και να διεκδικεί ό,τι της ανήκει, να διεκδικεί τον πλούτο που παράγει.

Η εργατική τάξη έχει υποχρέωση να διεκδικεί στόχους πάλης και αιτήματα που ανταποκρίνονται στις σύγχρονες ανάγκες, γι' αυτό επιμένουμε για:

- 1.400 κατώτερο μισθό, 56 ευρώ κατώτερο μεροκάματο.

- Ουσιαστική προστασία των ανέργων. Επίδομα ανεργίας 1.120 ευρώ για όσο διάστημα διαρκεί η ανεργία.

- Μόνιμη σταθερή δουλειά. Κατάργηση όλων των αντεργατικών μορφών εργασίας. 7ωρο - 35ωρο - πενήθημερο.

- Κοινωνικές παροχές και υποδομές που να καλύπτουν δωρεάν τις ανάγκες της εργατικής οικογένειας, των παιδιών, των γυναικών, των ηλικιωμένων.

Το διεκδικητικό πλαίσιο του ΠΑΜΕ περιλαμβάνει αιτήματα που καλύπτουν όλες τις πλευρές της ζωής της εργατικής τάξης. Ακολουθεί τη γραμμή του προλεταριακού διεθνισμού, της διεθνούς αλληλεγγύης και του συντονισμού με δυνάμεις που αντιστέκονται στους ιμπεριαλιστές.

- Προχωράμε μπροστά, υπολογίζουμε τις δυσκολίες, αλλά τις αντιπαλεύουμε αποφασιστικά. Θέλουμε να γίνουμε καλύτεροι, γιατί γνωρίζουμε ότι η ταξική πάλη είναι σκληρή και ο αντίπαλος χρησιμοποιεί όλα τα μέσα και τα μέτρα για να βάλει εμπόδια στη δουλειά μας.

- Προχωράμε μπροστά σε σύγκρουση με τη ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ, τον εργοδοτικό - κυβερνητικό συνδικαλισμό που εκπροσωπεί τη στρατηγική του κεφαλαίου στο εργατικό κίνημα, που στηρίζει την αντιλαϊκή πολιτική της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, των δυνάμεων του ευρωμονόδρομου, που συνδιαλέγεται με τον ΣΕΒ στο όνομα της ανταγωνιστικότητας, της κερδοφορίας των επιχειρήσεων και του κοινωνικού εταρισμού.

- Προχωράμε μπροστά για την αναδιοργάνωση του συνδικαλιστικού κινήματος.

- Για να οργανωθεί η εργατική τάξη στα σωμα-

Αταλάντευτα στην πρωτοπορία των εργατικών αγώνων

Μια σύντομη αναδρομή στα ιδρυτικά κείμενα που καθόρισαν την πορεία και τον αναντικατάστατο ρόλο του ΠΑΜΕ στη σύγχρονη ιστορία του συνδικαλιστικού κινήματος

Στις 3 Απρίλη 1999 πραγματοποιήθηκε η πανελλαδική σύσκεψη στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας, με τη συμμετοχή 1.500 εκπλεγμένων συνδικαλιστών από όλο το πολιτικό φάσμα, καθώς και 300 συνδικαλιστικών πρωτοβάθμιων, δευτεροβάθμιων και τριτοβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων από όλη τη χώρα, για τη δημιουργία του Πανεργατικού Αγώνιστικού Μετώπου (ΠΑΜΕ), όπως ονομάστηκε αυτή η κίνηση, συνδικάτων και συνδικαλιστών. Στόχος των ταξικών δυνάμεων η ανασυγκρότηση και αναζωογόνηση του συνδικαλιστικού κινήματος.

Πρόκειται για ημερομηνία - ορόσημο στη σύγχρονη ιστορία του συνδικαλιστικού κινήματος. Η συγκρότηση του ΠΑΜΕ και η δημιουργία ενός ολοκληρωμένου πλαισίου πάλης, αποτέλεσε έναν από τους πιο καθοριστικούς σταθμούς στην πορεία ανασυγκρότησης του εργατικού συνδικα-

λιστικού κινήματος, με πρωτοπόρα δύναμη τους κομμουνιστές και άλλους αγωνιστές εργάτες και συνδικαλιστές, η σημασία και η αναγκαιότητα της οποίας δεν άργησε να επιβεβαιωθεί.

Σήμερα, 10 χρόνια μετά τη συγκρότησή του, το ΠΑΜΕ έχει καταξιωθεί στη συνείδηση εκατομμυρίων εργαζομένων στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, ως ο πραγματικός εκφραστής των συμφερόντων τους. Συσπειρώνει 9 Ομοσπονδίες εργαζομένων, 13 Εργατικά Κέντρα, εκατοντάδες πρωτοβάθμια και κλαδικά συνδικάτα, χιλιάδες συνδικαλιστές και εργαζομένους, Επιτροπές Αγώνα και συνδικαλιστικές παρατάξεις. Αναγνωρίζεται πλατιά ως ο σταθερός, αταλάντευτος υπερασπιστής των δικαιωμάτων των εργαζομένων, των μεταναστών, των νέων, των γυναικών και των ανέργων, που δε στέκεται στην οικονομική πάλη, αλλά βάζει τον πήχη ψηλότερα.

Αυτό, άλλωστε, τονίζονταν με σαφήνεια και στις ιδρυτικές αρχές του ΠΑΜΕ: «Πιστεύουμε ότι ο πιο αποτελεσματικός τρόπος για την πάλη της εργατικής τάξης δεν μπορεί να εξαντλείται στα επιμέρους αιτήματα, αλλά να συνδυάζει το άμεσο, το σημερινό με την προοπτική και την πάλη για ριζικές βαθιές αλλαγές, μέχρι την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, όπως αναγράφεται στα καταστατικά όλων σχεδόν των συνδικαλιστικών οργανώσεων».

Οι έξι άξονες συσπείρωσης

Της συγκρότησης του ΠΑΜΕ προηγήθηκε μια πλατιά, τρίμηνη εξόρμηση σε χιλιάδες τόπους δουλειάς όλης της χώρας, όπου συζητήθηκε η αναγκαιότητα της πρωτοβουλίας, οι βασικές αρχές πάνω στις οποίες θα στηριζόταν το Πανεργατικό Αγώνιστικό Μέ-

τωπο. Αυτή η σοβαρή, από κάθε άποψη, δουλειά, στην οργάνωση της οποίας πρωτοστάτησε η Επιτροπή Ανασυγκρότησης του συνδικαλιστικού κινήματος, που συγκροτήθηκε το Γενάρη του 1999 από συνδικαλιστές διαφόρων κλάδων, οδήγησε στη μαζικότητα της Πανελλαδικής Σύσκεψης στις 3 Απρίλη 1999.

Η δράση του ΠΑΜΕ είχε εξαρχής αντιιμπεριαλιστικά - αντιμονοπωλιακά χαρακτηριστικά. Είχε σταθερό μέτωπο στην πλουτοκρατία και τα κόμματα της, στην ΕΕ και την πολιτική της. Η αντιπαράθεση με τον εργοδοτικό - κυβερνητικό συνδικαλισμό αποτελούσε ανέκαθεν συστατικό στοιχείο στη δράση του. Το ΠΑΜΕ συγκροτήθηκε στη βάση ενός πλαισίου αρχών και δράσης, που αποτελούνταν από έξι βασικούς άξονες - προϋποθέσεις για συσπείρωση και πάλη. Οι άξονες αυτοί είναι:

- Αλλαγή της κατάστασης στο

συνδικαλιστικό κίνημα. Το ΠΑΜΕ εκτιμούσε ότι η αποτελεσματική δράση, η υπεράσπιση των δικαιωμάτων και η προοπτική για ουσιαστική αλλαγή της θέσης των εργαζομένων δε συμβιβάζεται με τις λογικές της «κοινωνικής συναίνεσης» και πως «η αλλαγή πορείας βρίσκεται στην ενίσχυση των αγωνιστικών, των ταξικών χαρακτηριστικών, σε αντίθεση με όσους στηρίζουν τη γραμμή της ενσωμάτωσής του στις στρατηγικές επιλογές του κεφαλαίου».

- Αντίσταση στους μηχανισμούς φθοράς και σήψης και πάλη για την αγωνιστική και ηθική εξυγίανση του συνδικαλιστικού κινήματος. Όπως επισημαίνονταν στα ιδρυτικά ντοκουμέντα, βασική προϋπόθεση για την ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος αποτελεί η αντίθεση στην προσπάθεια της συνδικαλιστικής ελίτ, που επιδιώκει να χειραγωγήσει συνδικαλιστές και εργαζομένους, με προνοιακή μεταχείριση από το κράτος και την εργοδοσία, με νομιμο-

τεία, να τους δώσει ταξικό προσανατολισμό, να αλλάξει το συσχετισμό δύναμης, να συσπειρωθούν νέες δυνάμεις που θα αφήνουν στην άκρη τον κυβερνητικό και εργοδοτικό συνδικαλισμό.

- **Για να οργανωθεί** η εργατική τάξη σε επιτροπές αγώνα, σε σωματειακές επιτροπές στα εργοστάσια, στους χώρους δουλειάς.

- **Για να οργανωθούν**, να ενταχθούν στην πάλη οι νέοι και οι νέες, οι γυναίκες, οι μετανάστες, οι εργαζόμενες με ελαστικές μορφές εργασίας.

- **Για να δυναμώσει** η κοινή δράση της εργατικής τάξης με τη μικρομεσαία αγροτιά, τους αυτοαπασχολούμενους της πόλης.

- **Για να χτισθεί** η κοινωνική συμμαχία που θα

παλεύει σχεδιασμένα, αποφασιστικά κατά της πλουτοκρατίας και του ιμπεριαλισμού.

- **Για να ενισχυθεί**, να εμπλουτιστεί, η αντιμονοπωλιακή, αντιιμπεριαλιστική γραμμή πάλης, που θα ανοίξει το δρόμο για ριζικές αλλαγές. Για ανάπτυξη που θα έχει κριτήριο τις ανάγκες, τα συμφέροντα των εργαζομένων, των λαϊκών στρωμάτων και όχι τα κέρδη των καπιταλιστών.

Σε αυτήν την ανάπτυξη κουμάντο θα κάνει η εργατική τάξη με τους συμμάχους της και τα μέσα παραγωγής θα είναι στην ιδιοκτησία του λαού. Η οικονομία θα βασίζεται στον κεντρικό σχεδιασμό, που θα μπορεί να εξασφαλίζει το δικαίωμα πλήρους και σταθερής εργασίας για όλους, να εξα-

σφαλίζει εργασιακά, ασφαλιστικά, κοινωνικά δικαιώματα, να ικανοποιεί τις λαϊκές ανάγκες.

Δυναμώνουμε τον αγώνα στις συνθήκες της κρίσης. Η καπιταλιστική κρίση απαιτεί να δυναμώσει η οργάνωση, η μαζική δράση και κινητοποίηση, η όξυνση της ταξικής πάλης. Τα κόμματα του κεφαλαίου και της ευρω-υποταγής (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΝ) κρύβουν τις αιτίες της κρίσης. Κρύβουν ότι η κερδοφορία είναι η πραγματική αιτία και επιχειρούν να αποπροσανατολίσουν την εργατική τάξη. Προσπαθούν να περάσουν τη λογική ότι μπροστά στην κρίση χρειάζεται συνεννόηση, συναίνεση και εργασιακή ειρήνη.

Το ΠΑΜΕ, έχοντας στις πλάτες του μεγάλες ευθύνες, παλεύει αταλάντευτα για την ενότητα της

εργατικής τάξης. Επιδιώκει τη συγκέντρωση και την κινητοποίηση περισσότερων εργατών, εργατριών, νέων, σε ταξική, αγωνιστική κατεύθυνση, σε σύγκρουση με τις δυνάμεις του κεφαλαίου, τους πολιτικούς και συνδικαλιστικούς του εκπροσώπους, την αντιλαϊκή πολιτική. Για να μην πληρώσει η εργατική τάξη την κρίση, αλλά το κεφάλαιο που τη δημιούργησε. Επιδιώκει την κοινή πάλη ανάμεσα στους Έλληνες και τους μετανάστες.

Μπορούμε να κάνουμε ακόμα καλύτερα βήματα, με αποφασιστικότητα, μαχητικότητα, αισιοδοξία και εμπιστοσύνη στην εργατική τάξη.

Η Εκτελεστική Γραμματεία

ποίηση της απεργοσπασίας, με αξιοποίηση κονδυλίων της Ευρωπαϊκής Ένωσης για σεμινάρια, ταξίδια αναψυχής, με συμμετοχές σε διάφορες ΟΚΕ.

• Αντιπαράθεση της ενότητας και του μετώπου των εργαζομένων, στον οδοστρωτήρα των δικαιωμάτων τους, την ΟΝΕ. Είναι απαραίτητο, το συνδικαλιστικό κίνημα να απορριψει όλες τις θεωρίες που αναγορεύουν την ΟΝΕ σε «εθνικό στόχο» και να αντιπαραθέσει το δικό του δρόμο, απαιτώντας «όχι μόνο τον

περιορισμό της εκμετάλλευσης, αλλά την κατάκτηση όλων όσων μας ανήκουν, σύμφωνα με τις σημερινές ανάγκες και απαιτήσεις», υπογραμμίζοντας στο κείμενο αρχών και δράσης.

• Αντίθεση στον «κοινωνικό διάλογο» και σε κάθε μορφή ταξικής συνεργασίας. Στα κείμενα γίνονται αναφορά «στο πρόσφατο φιάσκο του «κοινωνικού διαλόγου» για τις εργασιακές σχέσεις», όπου «φάνηκαν έμπρακτα οι στόχοι της κυβέρνησης, που είναι να καταστήσει το συνδικα-

λιστικό κίνημα συνυπεύθυνο, ανυπόληπτο, άμαζο, διαλυμένο».

• Αντίσταση στις ιδιωτικοποιήσεις και το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας. «Οι συνέπειες από την πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων και της διάλυσης του δημόσιου τομέα, αφορούν συνολικά την εργατική τάξη και το λαό (...) Για να είναι αποτελεσματικός ο αγώνας κατά των ιδιωτικοποιήσεων, χρειάζεται να απαλλαγεί από τα χαρακτηριστικά που παρουσίαζε: μεμονωμένα και αποσπασματικά» σημειωνόταν στο σχετικό κείμενο.

• Αντιμετώπιση ανεργίας, κλειστών εργοστασίων, ερειπωμένων περιοχών. Όπως επισημαινόταν, «η κυβέρνηση εξαντλεί την παρέμβασή της στην επιδότηση της εργασίας και στα προγράμματα κατάρτισης που βοηθούν την εργοδοσία να απομυζά κονδύλια, χωρίς στο ελάχιστο να αντιμετωπίζεται το πρόβλημα. Εκτιμάται πως το συνδικαλιστικό κίνημα δεν μπορεί να μένει θεατής, πως επιβάλλεται να απαιτήσει άμεσες και χειροπιαστές λύσεις».

Τι συνδικάτα θέλουμε

Στα ιδρυτικά του κείμενα, το ΠΑΜΕ ξεκαθάριζε με σαφήνεια τι είδους συνδικάτα χρειάζεται η εργατική τάξη για να βαδίσει μπροστά. «Δε συμφωνούμε με

τον τρόπο, τις μορφές, το στυλ και τους ρυθμούς που σήμερα λειτουργεί η πλειοψηφία των συνδικαλιστικών οργανώσεων σ' ολόκληρη τη χώρα (...) Απευθύνουμε έκκληση, συμφωνούμε, δεσμευόμαστε και αναθέτουμε στους εαυτούς μας, σ' όλους εμάς που σήμερα είμαστε εδώ, το επιτακτικό καθήκον:

«Να μαζικοποιήσουμε τα Σωματεία, να μπει νέο αίμα, με νέους σε ηλικία εργαζομένων που θα δώσουν νεύρο, ορμή, κουράγιο και νέο αγωνιστικό άνεμο στο κίνημα. Μέσα από τους νέους και τις νέες συναδέλφους, θαρραλέα, τολμηρά, να αναδειξουμε τη νέα γενιά των στελεχών του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος».

Να ανασυγκροτήσουμε τη λειτουργία των διοικήσεων και των σωματείων των ιδίων, με ενίσχυση της δημοκρατίας, της ενημέρωσης, της αξιοποίησης της Γενικής Συνέλευσης, των περιφερειών, της στέρερης επαφής με τους χώρους και τους κλάδους παραγωγής. Των γνήσιων και ανόθευτων εκλογικών διαδικασιών.

Να προωθούμε το συντονισμό, σε κλαδικό κύριο, αλλά και τοπικό επίπεδο, να αξιοποιούμε τη συσσωρευμένη εμπειρία των επιτροπών αγώνα και των συντονιστικών.

Να ασχοληθούμε, να προβάλλουμε και να ενισχύσουμε τις αξίες της εργατικής τάξης και τις παραδόσεις του κινήματός μας. Μας ενδιαφέρουν και μας απασχολούν και η διεθνιστική αλληλεγγύη και ο πολιτισμός και η κουλτούρα και η μόρφωση και η ηθική του συνδικαλιστικού κινήματος».

Με διαχρονικές αρχές και αξίες

Τέλος, σε ό,τι αφορά τις αρχές και τις αξίες, που από την πρώτη στιγμή αποτέλεσαν το συνδυαστικό κριτήριο στη συσπείρωση γύρω από το πλαίσιο του ΠΑΜΕ, στα ιδρυτικά ντοκουμέντα αναφέρονταν τα εξής:

• Κυρίαρχη λογική μας είναι η προώθηση της ταξικής αγωνιστικής ενότητας, που θα αποτελέσει το θεμέλιο λίθο για να ξανακερδίσουν τα συνδικάτα τους εργαζομένους, να τους ξαναεμπνεύσουν και να ενισχύσουν τα ιδανικά, τις αξίες, τις αρχές, τα οράματα και την ομορφιά του αγώνα.

• Η κίνησή μας παίρνει χαρακτηριστικά σταυροφορίας, συσπείρωσης, όχι μόνο με όσους μέχρι σήμερα γνώρισαν το πλαίσιο των θεσεών μας, αλλά για το σύνολο της εργατικής τάξης, ανεξάρτητα από «τι θεό πιστεύει»

ο κάθε συνδικαλιστής, ο κάθε εργαζόμενος. Δε βάζουμε ως όρο είτε ως προϋπόθεση να αλλάξει κάποιος ιδεολογία, να αλλάξει ταυτότητα για να συντονισουμε τη δράση μας. Η μόνη κοινή δεσμευση θα είναι οι έξι (6) άξονες στο πλαίσιο των θέσεων, που σίγουρα μετρωθούν, να εμπλουτιστούν, να βελτιωθούν, να αποκτούν επικαιρότητα και ζωντάνια.

• Η πρωτοβουλία και οι επιτροπές της είναι και θα μείνουν ανοιχτές, όπως από την αρχή έχουμε δεσμευτεί, επειδή στόχος δεν είναι η νομική εξουσία, τα οφίτσια και η προβολή, αλλά η συμπίεση και η κοινή δράση με στελέχη και οργανώσεις που ενώ αγωνιούν, έχουν ερωτήματα και προβληματισμούς, αλλά δεν έχουν πειστεί ότι η θέση τους είναι μαζί μας, είναι κοντά μας.

• Προωθούμε την ενότητα δράσης με όλα τα αγωνιζόμενα στρώματα του λαού, αγρότες, επαγγελματίες, βιοτέχνες, επιστήμονες και νέα γενιά. Ερχόμαστε σε επαφή με συνδικάτα και συνδικαλιστές άλλων χωρών, με στόχο να συντονίσουμε τις προσπάθειες για την απόκρουση των επιθέσεων που εξαπολύουν οι πολυεθνικές σε βάρος των εργαζομένων σε ολόκληρη την Ευρώπη και τον πλανήτη ολόκληρο.

Η πανεργατική πανελλαδική απεργία στις 2 Απρίλη ήταν μια πετυχημένη από κάθε άποψη κινητοποίηση. Χιλιάδες εργατοϋπάλληλοι στον ιδιωτικό και το δημόσιο τομέα απήγγησαν μαζικά, δείχνοντας αυξημένες διαθέσεις να αντισταθούν στην προσπάθεια της εργοδοσίας και των κομμάτων της να καταστήσουν τους εργαζομένους, συνένοχους στην κρίση και να τους φορτώσουν τις συνέπειές της. Αυτό είναι ένα σημαντικό στοιχείο για τη συνέχεια των κινητοποιήσεων, με δεδομένο ότι η επιθετικότητα της εργοδοσίας θα μεγαλώνει και θα συνοδεύεται από ένταση της προπαγάνδας και των αντεργατικών

μέτρων, όσο θα οξύνεται η κρίση. Η μαζικότητα των συγκεντρώσεων που διοργάνωσε το Πανεργατικό Αγωνιστικό Μέτωπο σε 70 σχεδόν πόλεις και τα νέα ποιοτικά και ποσοτικά βήματα που κατέγραψε το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα σ' αυτή την κερδισμένη απεργιακή μάχη, είναι αναμφίβολα το πιο χαρακτηριστικό, το πιο αισιόδοξο στοιχείο της αναμέτρησης. Δουλεύοντας πολύμορφα και με αμείωτη ένταση για μεγάλο χρονικό διάστημα, το ΠΑΜΕ και οι δυνάμεις, που συσπειρώνει, καταγράφουν μια σταθερή ανοδική πορεία σε βασικούς και μετρήσιμους δείκτες. Οι μαζικές, γεμάτες παλμό απεργιακές συγκεντρώσεις

είναι ενδεικτικές αυτής της θετικής πορείας, που θέτει νέα, ακόμα πιο σοβαρά καθήκοντα.

Ενθαρρυντικό στοιχείο ήταν η συμμετοχή στις απεργιακές διαδηλώσεις του ΠΑΜΕ εργαζομένων με διαφορετικές συνδικαλιστικές αφετηρίες, που, όμως, βρίσκονται σε τροχιά απεγκλωβισμού από τον εργοδοτικό - κυβερνητικό συνδικαλισμό. Εξίσου σημαντική ήταν η συμμετοχή χιλιάδων νέων εργαζομένων, ακόμα και φοιτητών - σπουδαστών που έχουν βγει στο μεροκάματο και οι οποίοι αναμετρήθηκαν με δισταγμούς και απειλές, φτάνοντας πολλοί από αυτούς να συμμετέχουν και στις απεργιακές φρουρές.

Η ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΙΣ 2 ΑΠΡΙΛΗ

Αντίσταση στην επίθεση του κεφαλαίου

Στην Αθήνα

Η ευρηματικότητα, το μεράκι του εργατόκοσμου που συμμετείχε στις απεργιακές συγκεντρώσεις βοήθησε στη μαχητικοποίησή τους, στον παλμό. Η συγκλονιστική συγκέντρωση ήταν αδύνατο να περάσει απαρατήρητη από όποιον συναντούσε στο πέρασμά της και η αιτία δεν ήταν μόνο ο τεράστιος όγκος της, τα σαράντα και πλέον λεπτά που χρειάζονταν για να περάσουν όλα τα μπλοκ από ένα σταθερό σημείο. Ήταν ακόμα ο παλμός από τα τύμπανα των μουσικών και τα δρώμενα, τα ζωντανά πανό και τα γιλέκα των οικοδόμων, τα γιγαντοπανό και τα λευκά μπλουζάκια για τα δεκάχρονα, τα ευρηματικά συνθήματα. Ήταν όλα αυτά τα συστατικά στοιχεία που προκάλεσαν τον ενθουσιασμό και τα χειροκροτήματα από όσους βρέθηκαν στο κέντρο της Αθήνας.

Ήταν μια από τις μεγαλύτερες απεργιακές συγκεντρώσεις που διοργάνωσε ποτέ το ΠΑΜΕ στην πρωτεύουσα. Σε πλήρη ανάπτυξη, η πυκνή -περισσότερο από κάθε άλλη φορά- πορεία, απλώθηκε από την Ομόνοια μέχρι τη διασταύρωση των οδών Φιλελλήνων και Αμαλίας. Τα μπλοκ του εργατόκοσμου κάλυψαν ολόκληρη τη Σταδίου, το δρόμο μπροστά από το ξενοδοχείο «Μεγάλη Βρετανία» και μεγάλο κομμάτι της Λεωφόρου Αμαλίας, με μέτωπο τους Στύλους του Ολυμπίου Διός και με κατεύθυνση την οδό Συγγρού.

Δεκάδες χιλιάδες απεργιοί

εργάτες και υπάλληλοι από εργοστάσια, καταστήματα, εργοτάξια, γραφεία και άλλες ιδιωτικές επιχειρήσεις, με χαρακτηριστική την παρουσία νέων δυνάμεων πίσω από κάθε πανό και νεολαίων εργαζομένων, συμμετείχαν μαζικά στις εφτά προσυγκεντρώσεις και στη συγκέντρωση στην πλατεία Ομόνοιας.

Μαζί τους, βρέθηκαν χιλιάδες ακόμα φοιτητές και σπουδαστές, μαθητές και σπουδαστές στα ΙΕΚ, αυτοαπασχολούμενοι και μικροί ΕΒΕ, οι αγωνιστικές Ομοσπονδίες και συσπειρώσεις που καλούσαν στην απεργιακή συγκέντρωση. Μαζί τους και πολλοί μετανάστες, άλλοι στα μπλοκ του Συνδικάτου τους και άλλοι στο μπλοκ της Ένωσης Μπαγκλαντέζων εργαζομένων στην Ελλάδα, που συμμετείχε στη συγκέντρωση με δικό της πανό.

Στον Πειραιά

Ένα βήμα μπροστά έκανε ο εργατόκοσμος της πειραιώτικης περιφέρειας. Χιλιάδες απεργιοί εργάτες στεριάς και θάλασσας, υπάλληλοι, συνταξιούχοι και μαζί τους η νέα βάρδια της εργατικής τάξης, σπουδαστές, φοιτητές, προχτές το πρωί συγκρότησαν μία απεργιακή διαδήλωση που συγκλόνισε το πρώτο λιμάνι της χώρας. Οι νέες δυνάμεις εργατών, που έδωσαν για πρώτη φορά το αγωνιστικό τους «παρών», είχαν ως αποτέλεσμα η διαδήλωση να καταγραφεί, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις, ως μία από τις μεγαλύτερες των τελευταίων

χρόνων, ανάλογη, αν όχι και μεγαλύτερη, με αυτήν που «έζησε» ο Πειραιάς, ενάντια στο ασφαλιστικό έκτρωμα Γιαννίτση.

Η συγκέντρωση είχε οριστεί για τις 10.30 το πρωί, όμως η πλατεία του Ηλεκτρικού Σταθμού είχε αρχίσει να κατακλύζεται πολύ πιο πριν, από εργαζομένους που κατέφθαναν από κάθε γωνιά του λιμανιού. Ο μεγαλύτερος «όγκος» εργατών ήρθε από το Εργατικό Κέντρο Πειραιά, τόπο προσυγκέντρωσης των ταξικών σωματείων από Ζώνη, εργοστάσια, οικοδόμους και άλλα.

Η πορεία που ακολούθησε, ξεπέρασε τα δεδομένα του Πειραιά. Ήταν ένα ανθρώπινο ποτάμι, που περικύκλωσε το λιμάνι και είχε προμετωπίδα το μεγάλο πανό της Γραμμα-

τείας ΠΑΜΕ Πειραιά με το ξεκάθαρο μήνυμα: «Καμιά θυσία - καμιά υποχώρηση. Αποφασιστική αντίσταση, μαχητική διεκδίκηση των δικαιωμάτων μας. Την κρίση να πληρώσει η πλουτοκρατία και τα κόμμάτά της».

● Δυναμικό και αποφασιστικό απεργιακό μήνυμα έστειλαν και οι εργαζόμενοι σε **Ελευσίνα, Λαύριο και Μέγαρα**. Με μεγάλη συμμετοχή στην απεργία, αλλά και στη συνέχεια στις συγκεντρώσεις που διοργάνωσαν οι τοπικές Γραμματείες του ΠΑΜΕ, εξέφρασαν με ξεκάθαρο και αγωνιστικό τρόπο την απόφασή τους να μη δεχτούν να πληρώσουν οι εργαζόμενοι την καπιταλιστική κρίση.

Στη Θεσσαλονίκη

Χιλιάδες εργαζόμενοι από μια σειρά κλάδων του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα στη Θεσσαλονίκη συμμετείχαν στην πανεργατική απεργία. Πήραν τη θέση τους στο πλάι του ταξικού κινήματος, στην απεργιακή συγκέντρωση του ΠΑΜΕ στο Αγαλμα του Βενιζέλου, η οποία ήταν μια από τις μεγαλύτερες που διοργάνωσε ποτέ το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα στην πόλη.

Χιλιάδες διαδήλωσαν «νόμος είναι το δικό του εργάτη και όχι τα κέρδη του κεφαλαιοκράτη». Είπαν «όχι» στο ξεπούλημα του λιμανιού και της Εταιρείας Υδρευσης - Αποχέτευσης (ΕΥΑΘ), δηλώνοντας ότι ο αγώνας ενάντια στην παράδοσή τους σε ιδιώτες αφορά όλους τους εργα-

ζόμενους της Θεσσαλονίκης.

Στην απεργία και τη συγκέντρωση εκφράστηκε η πρωτοπόρα δουλειά του ΠΑΜΕ σε χώρους όπου η εργοδοτική επιθετικότητα τσακίζει κόκαλα. Και οι εργάτες από αυτούς τους χώρους βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή του αγώνα. Μετά το τέλος των ομιλιών, οι χιλιάδες εργάτες και εργάτριες πορεύτηκαν με παλμό μέχρι το υπουργείο Μακεδονίας - Θράκης.

● «Τέρμα πια στις αυταπάτες. Ή με το κεφάλαιο ή με τους εργάτες». Το σύνθημα ακούστηκε από άκρη σε άκρη, στη **Μακεδονία** και τη **Θράκη**, σε όλες τις πόλεις όπου το ΠΑΜΕ πραγματοποίησε απεργιακές συγκεντρώσεις. Από την **Καστοριά**, τη **Φλώρινα**, τα **Γρεβενά**, την **Κοζάνη**, την **Πτολεμαίδα**, μέ-

χρη τον **Εβρο**, τη **Ροδόπη**, την **Ξάνθη**, την **Καβάλα** και τη **Δράμα**, το **Κιλκίς**, τις **Σέρρες**, τα **Γιαννιτσά** και την **Εδεσσα**, τη **Βέροια** και τη **Νάουσα**, την **Κατερίνη** και τη **Χαλκιδική**, εκφράστηκε πιο δυνατά, πιο μαζικά, περισσότερο μαχητικά, η απόφαση των εργαζομένων να μπουν στον αγώνα με το ΠΑΜΕ. Να παλέψουν ενάντια στις απολύσεις, στις διαθεσιμότητες, στη μείωση ημερών και ωρών εργασίας, στη μείωση των μισθών, στο μέλλον των ελαστικών σχέσεων εργασίας που έρχεται, και να διεκδικήσουν 7ωρο, 35ωρο, 5νθήμερο για όλους, πλήρη σταθερή εργασία.

Στις άλλες περιοχές

• Μαζικές και γεμάτες παλμό ήταν οι απεργιακές συ-

γκεντρώσεις που διοργάνωσε την Πέμπτη το ΠΑΜΕ στην **Πελοπόννησο**, στην **Κεφαλονιά** και στη **Ζάκυνθο**. Η μάχη για την επιτυχία της απεργίας είχε ξεκινήσει από νωρίς το πρωί, όταν απεργιακές φρουρές στήθηκαν μεταξύ άλλων σε μεγάλα εργοστάσια, σε εργοστάσια στη Βιομηχανική Ζώνη, σε πολυκαταστήματα κ.α.

Με το κεντρικό πανό της πορείας να στέλνει ξεκάθαρο μήνυμα: «**Καμία θυσία για την πλουτοκρατία. Αντεπίθεση τώρα με το ΠΑΜΕ**», διαδήλωσαν οι απεργιοί στην **Πάτρα**, όπου πλήθος κόσμου όλων των ηλικιών ανταποκρίθηκε στο αγωνιστικό κάλεσμα του ΠΑΜΕ.

Μεγάλη ήταν η συμμετοχή εργαζομένων και αγροτών, καθώς και μαθητών - φοιτη-

τών στις διαδηλώσεις, που έγιναν σε **Καλαμάτα**, **Πύργο**, **Αργος**, **Κόρινθο**, **Τρίπολη**, **Σπάρτη**, **Αίγιο**, καθώς και στην **Κεφαλονιά** και τη **Ζάκυνθο**.

• Μεγαλειώδης σε όγκο και παλμό ήταν η απεργιακή συγκέντρωση του ΠΑΜΕ στην κεντρική πλατεία της **Λάρισης**. Σε πολλούς χώρους δουλειάς η συμμετοχή στην απεργία ήταν καθολική. Οι εργαζόμενοι στην κλωστοϋφαντουργία συμμετείχαν με ποσοστό 95%, οι οικοδόμοι με 92%, οι ξενοδοχοϋπάλληλοι με 80%, οι εργαζόμενοι στους Δήμους του νομού με 95%. Σε πολλές βιομηχανίες μετάλλου και άλλα εργοστάσια, όπου όλο αυτό το διάστημα οι απολύσεις αυξάνονται συνεχώς και η εργοδοτική ασοδοσία εντείνεται, μπήκε «λουκέτο». Στο νομό **Λάρισης**, απεργιακές συγκεντρώσεις έγιναν, επίσης, σε **Ελασσόνα** και **Φάρσαλα**.

Πολλά εργοστάσια της βιομηχανικής ζώνης «νέκρωσαν» και στη **Μαγνησία**, όπου η συμμετοχή στην απεργία ήταν καθολική («**ΜΕΤΚΑ**», «**ΚΟΝΤΙ**», «**ΒΜΤ**», «**ΔΕΜΕΚΕΠ**», «**Κανάκης**», «**Γαλανός**» κ.ά.) ή με ιδιαίτερα υψηλά ποσοστά («**ΙΜΑΣ**» 95%, «**Χαλυβουργική**» 80%). Μεγάλη επιτυχία σημείωσε η απεργία και στο εμπόριο, καθώς πολλά καταστήματα δεν λειτούργησαν («**Χόντος Σέντερ**», «**Γλου**», «**Φωκάς**», «**Σεφορά**», «**Μπι Ες Μπι**», «**Καπετάνιος**», «**Ντέχιμ**»). Η μαχητική απεργιακή συγκέντρωση έγινε στην πλατεία **Ρήγα Φεραίου**, στο **Βόλο** και στη συνέχεια ακολούθησε πορεία.

Στα **Τρίκαλα** η απεργιακή συγκέντρωση του ΠΑΜΕ έγινε στην κεντρική πλατεία, ενώ ιδιαίτερο αγωνιστικό παλμό είχε η πορεία που ακολούθησε στους δρόμους. Στην **Καρδίτσα**, οι απεργιοί συγκεντρώθηκαν στην κεντρική πλατεία, όπου είχε οριστεί το ραντεβού των ταξικών δυνάμεων και στη συνέχεια πραγματοποιήσαν πορεία.

• Στην απεργιακή συγκέντρωση στο Ηράκλειο Κρήτης, το νέο στοιχείο ήταν η σύνθεση του κόσμου, με τη συμμετοχή νέων εργαζομένων που πρώτη φορά συμπεριλήφθηκαν με τις ταξικές δυνάμεις, γυρίζοντας την πλάτη στο Εργατικό Κέντρο Ηρακλείου και τις συμβιβασμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες. Εκεί βρέθηκαν και νέοι εργάτες και εργάτριες από τον κλάδο των οικοδόμων, των τροφίμων και ποτών, του εμπορίου κ.ά.

Δυναμική απεργιακή συγκέντρωση του ΠΑΜΕ έγινε επίσης και στα **Χανιά** στην πλατεία Νέων Καταστημάτων, όπου ωρύτερα, απεργιακές επιτροπές βρέθηκαν έξω από μεγάλα σούπερ μάρκετ όπως ο «**Μαρινόπουλος**» και μεγάλα πολυκαταστήματα στο χώρο του εμπορίου όπως ο «**Κωτσόβολος**» κ.ά. Απεργιακές συγκεντρώσεις και πορείες του ΠΑΜΕ πραγματοποιήθηκαν, επίσης, στο **Ρέθυμνο** και στον **Αγιο Νικόλαο Λασιθίου**.

Μεγάλες κινητοποιήσεις έγιναν και σε πολλά νησιά του Αιγαίου όπως η **Ρόδος**, η **Κως**, η **Κάλυμνος**, η **Σάμος**, η **Ικαρία**, η **Μυτιλήνη**, η **Χίος** και η **Λήμνος**.

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΠΑΥΛΙΔΗ ΚΑΙ ΟΙ ΝΑΥΤΕΡΓΑΤΕΣ

Το πραγματικό σκάνδαλο

Η μπόχα που αναδίδεται από το σκάνδαλο που αφορά στο χρηματισμό συνεργατών του πρώην υπουργού Αιγαίου, Αρ. Παυλιδή, από τον εφοπλιστή Μανούση, αναδεικνύει για άλλη μία φορά, τη διαπλοκή και τους αδιάρρηκτους δεσμούς ανάμεσα στα κόμματα του δικομματισμού και την πολιτική τους και στο εφοπλιστικό κεφάλαιο. Η Προανακριτική Επιτροπή της Βουλής, από τη φύση της, δεν μπορεί να «αγγίξει» το πραγματικό σκάνδαλο, που δεν είναι άλλο από το γεγονός ότι ο στρατηγικής σημασίας τομέας των ακτοπλοϊκών συγκοινωνιών είναι παραδομένος στα νύχια του εφοπλιστικού κεφαλαίου και λειτουργεί αποκλειστικά και μόνο για την αύξηση της κερδοφορίας του. Αναδεικνύει, όμως, και άλλη μια πλευρά. Αναδεικνύεται το γιατί οι νησιώτες πληρώνουν πανάκριβα το εισιτήριο, γιατί τα καράβια επιλέγουν την περίοδο εξυπηρέτησης των νησιών, γιατί κυκλοφορούν καράβια - νεκροφόρες, γιατί αυτοί που έπρεπε να πληρώσουν για το ναυάγιο του «**Σαμίνα**», που έστειλαν στον άλλο κόσμο δεκάδες ανθρώπους, έμειναν στο απυρόβλητο, γιατί κανείς εφοπλιστής ποτέ δεν πήγε φυλακή.

Να, λοιπόν, ορισμένα στοιχεία του πραγματικού σκανδάλου:

- Από την «πατέντα» των λεγόμενων άγονων γραμμών που «έστησαν» οι εφοπλιστές με τις κυβερνήσεις τους, την 8ετία 2000 - 2008 «τσέπωσαν» 226.822.254,98 ευρώ. Οι επιδοτήσεις εκτοξεύτηκαν από το 2002 με την εφαρμογή του νόμου 2932/2001 που ψήφισε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, για την απελευθέρωση της ακτοπλοΐας, με βάση τον κανονισμό της ΕΕ 3577/92, τον οποίο έχει επικροτήσει και ο ΣΥΝ.

- Οι εφοπλιστές, σε συμπαιγνία με το υπουργείο Εμπορικής Ναυτιλίας, έχουν χαρακτηρίσει «άγονες» γραμμές τα δύο τρίτα των ακτοπλοϊκών συγκοινωνιών, για να αυξήσουν τις επιδοτήσεις, λεφτά που βγαίνουν από τη λεηλασία του πενιχρού εισοδήματος των φορολογούμενων εργαζομένων.

- Για την τρέχουσα δρομολογιακή περίοδο 2008 - 2009 η κυβέρνηση της ΝΔ τούς έχει εξασφαλίσει πάνω από 100 εκατομμύρια ευρώ νέες επιδοτήσεις. Σε κάθε δρομολόγιο οι εφοπλιστές κερδίζουν 267.315,41 ευρώ!

- Το καλοκαίρι του 2006 η κυβέρνηση της ΝΔ ενισχύοντας το νόμο 2932 του ΠΑΣΟΚ, απελευθέρωσε και το όριο ηλικίας στα ακτοπλοϊκά πλοία, για να κυκλοφορούν ανεξέλεγκτα τα σαπάκια όπως το «**Νταλιάνο**» του Αγουδήμου, που κατασκευάστηκε το 1969, στρώνοντας το έδαφος για νέα «**Σαμίνα**».

- Από το 2000 έως το καλοκαίρι του 2008 τα εισιτήρια αυξήθηκαν μέχρι και 376%!

- Από τον περασμένο Οκτώβρη μέχρι τώρα 2.000 ναυτεργάτες έχουν βρεθεί στην ανεργία από την αυθαίρετη ακινητοποίηση πλοίων. Ανεξέλεγκτοι οι εφοπλιστές ακινητοποιούν και δρομολογούν όποτε και για όσο θέλουν τα καράβια τους, αφήνοντας τα νησιά απομονωμένα.

- Την περασμένη βδομάδα ο εφοπλιστής Σπανός έβαλε ανθρώπους του να κλέψουν το πλοίο του «**Κόρσικα Εξπρές III**» που βρίσκεται παρατημένο στην Αλεξανδρούπολη.

- Στις 5 του Μάρτη ψηφίστηκε στη Βουλή τροπολογία, η οποία νομοποιεί όλες τις απευθείας αναθέσεις ακτοπλοϊκών δρομολογίων που συμφώνησαν μυστικά με εφοπλιστές οι υπουργοί Εμπορικής Ναυτιλίας, οι οποίες δεν πληρούν ούτε τις τυπικές προϋποθέσεις!

- Ετοιμάζεται Προεδρικό Διάταγμα για να πετάξουν έξω από τα ελληνικά εμπορικά πλοία με ελληνική σημαία και τους εναπομείναντες Έλληνες ναυτεργάτες, επειδή ακόμα έχουν συγκροτημένα εργασιακά δικαιώματα.

Ο παραπάνω «κατάλογος» είναι ενδεικτικός. Η κατάσταση στην ακτοπλοΐα, το άθλιο αλισβερίσι εφοπλιστών και κυβερνήσεων ΝΔ - ΠΑΣΟΚ, είναι η απτή απόδειξη για τους νησιώτες, τους ναυτεργάτες, όλους τους εργαζομένους ότι είναι επιτακτική ανάγκη να οργανώσουν τις δυνάμεις τους. Να έρθουν σε ρήξη και σύγκρουση με μια πολιτική που από μόνη της αποτελεί το μεγαλύτερο σκάνδαλο.

Για μια ακόμα φορά η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ επιβεβαιώνουν το ρόλο τους ως δεξί χέρι των εργοδοτών και των κυβερνήσεων στην υλοποίηση των αντιλαϊκών τους σχεδίων.

Σε μια περίοδο που η πάλη της εργατικής τάξης πρέπει να ξεδιπλωθεί με κύριο σύνθημα ΚΑΜΙΑ ΘΥΣΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΛΟΥΤΟΚΡΑΤΙΑ, η ΓΣΕΕ μαζί με τον ΣΕΒ, τους εφοπλιστές, τους τραπεζίτες και τις άλλες εργοδοτικές οργανώσεις και εκπροσώπους της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, στην ΟΚΕ (Οικονομική Κοινωνική Επιτροπή) συνδιαμορφώνουν κλίμα συναίνεσης, προπαγανδίζοντας ότι εργάτες και καπιταλιστές θίγονται εξίσου από την κρίση και άρα απαιτείται συστράτευση για την επίλυση της και την αντιμετώπιση των συνεπειών της.

Πρώτη η ηγεσία της ΓΣΕΕ προσέτρεξε να ζητήσει από τον ΣΕΒ συμφωνία σε μέτρα που αποτελούν την αντεργατική στρατηγική της Λισαβόνας, της Ευρωπαϊκής Ένωσης και σταθερή επιδίωξη του ΣΕΒ. Γι' αυτό άλλωστε δέχεται τα συγχαρητήρια του ΣΕΒ και της κυβέρνησης. Γι' αυτό έχει την αμέριστη συμπαράσταση και συμφωνία του ΠΑΣΟΚ. Είναι συνδιαμορφωτής της αντιλαϊκής πολιτικής, του σχεδιασμού της αντεργατικής επίθεσης του κεφαλαίου.

Κανείς εργαζόμενος, κανένα συνδικάτο δεν πρέπει να ξεχάσει:

- Τη συμφωνία του κυβερνητικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού με τις ομαδικές απολύσεις, αρκεί να είναι αιτιολογημένες.
- Τη συμφωνία με τη μερική απασχόληση.
- Τη συμφωνία με τη λογική των κυβερνήσεων και του κεφαλαίου για μονιμοποίηση των συμβασιούχων, αρκεί να καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες.

Έργα και ημέρες του κυβερνητικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού

- Τη συμφωνία με τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας αρκεί να συνοδεύεται από αντισταθμιστικό όφελος για τους εργαζομένους.

- Τη συμφωνία με τον αντιασφαλιστικό νόμο Ρέππα.

- Την υπογραφή διетών συλλογικών συμβάσεων με την επαίχτη αύξηση των 77 λεπτών και 1 ευρώ.

- Τη συμφωνία με την επιδότηση των βιομηχάνων με ζεστό χρήμα για τη δημιουργία δήθεν θέσεων εργασίας.

- Τη συμφωνία με τα 28 δισ. που δόθηκαν στους τραπεζίτες.

Η κοινή συμφωνία ΓΣΕΕ και ΣΕΒ, τα 11 σημεία, αποδεικνύουν την επικινδυνότητα της ΓΣΣΕ, γιατί επιχειρεί να περάσει στην εργατική τάξη ότι είναι ανάγκη οι εργαζόμενοι να κάνουν θυσίες και όλοι μαζί να αντιμετωπίσουμε τις συνέπειες της κρίσης.

Και τα σημεία του κοινού πλαισίου ΓΣΕΕ - ΣΕΒ αποκαλύπτουν την εχθρική στάση της απέναντι στην εργατική τάξη. Αποκαλύπτουν την προσπάθειά της να υπονομεύσει την αγωνιστική διάθε-

ση των εργαζομένων, την οργάνωση της πάλης ενάντια στο κεφάλαιο, τους πολιτικούς του εκπροσώπους, με ταξικά χαρακτηριστικά.

Το βαθιά αντεργατικό κοινό υπόμνημα των 11 προτάσεων του ΣΕΒ και της ΓΣΕΕ, μαζί με το αισχρό κείμενο της ΟΚΕ, της «εθνικής κοινωνικής αναπτυξιακής συμφωνίας» οι εργαζόμενοι πρέπει να τα πετάξουν στα σκουπίδια.

Το κοινό πλαίσιο

- Συμφωνούν για τη μείωση των ασφαλιστικών εισφορών της εργοδοσίας, στο όνομα της ανεργίας.

- Συμφωνούν στην κρατική επιδότηση των ασφαλιστικών εισφορών της εργοδοσίας για τους νέους. Η εργοδοσία ουσιαστικά απαλλάσσεται και αυξάνει ακόμη περισσότερο τα κέρδη της. Χτυ-

ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑ

Με κοινό πλαίσιο ενάντια

Τα «σημεία σύγκλισης», στα οποία κατέληξαν κατά τη μεταξύ τους συνάντηση, είναι κομμένα και ραμμένα στις πάγιες εργοδοτικές αξιώσεις και αποτελούν αντιγραφή μέτρων ή προτάσεων της ΕΕ, της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ

Επικίνδυνη, αντιδραστική και απροκάλυπτα εχθρική απέναντι στα πραγματικά συμφέροντα των εργαζομένων είναι η στάση της ΓΣΣΕ, την ώρα που η οικονομική κρίση στην Ελλάδα βαθαίνει ολοένα και περισσότερο. Προσπαθώντας να υπονομεύσει κάθε αγωνιστική διάθεση των εργαζομένων και να βάλει εμπόδια στη ριζοσπαστικοποίηση του εργατικού κινήματος, η συνδικαλιστική πλειοψηφία διαμορφώνει στόχους πάλης που όχι μόνο δε θίγουν στο ελάχιστο τα εργοδοτικά συμφέροντα, αλλά, αντίθετα, τα υπηρετούν και τα στηρίζουν.

Διαμορφώνει με τον ΣΕΒ και τις άλλες εργοδοτικές ενώσεις και την κυβερνητική κλίμα συναίνεσης, προπαγανδίζοντας ότι εργάτες και εργοδότες θίγονται εξίσου από την κρίση και άρα πρέπει να συστρατευτούν για την αντιμετώπιση των συνεπειών της. Στους ίδιους ακριβώς σχεδιασμούς εντάσσεται και η παρουσίαση από την ΟΚΕ της «Εθνικής Κοινωνικής Αναπτυξιακής Συμφωνίας», η οποία κωδικοποιεί τα σημεία συμφωνίας των «κοινωνικών εταίρων» και αποτελεί αντιγραφή των κατευθυντήριων γραμμών και των εξειδικευμένων μέτρων της Στρατηγικής της Λισαβόνας.

Είναι χαρακτηριστικό ότι η πλειοψηφία της ΓΣΣΕ ήταν αυτή που ζήτησε από τον ΣΕΒ συνάντηση, προκειμένου να διαμορφωθεί ένα κοινό πλαίσιο αιτημάτων συνδικαλιστών και

εργοδοτών για την «αντιμετώπιση» της κρίσης, σαν να πρόκειται τα μέτρα που ευνοούν τους μεγαλοβιομηχάνους να είναι ταυτόχρονα και υπέρ των συμφερόντων των εργατών. Όπως ήταν αναμενόμενο, οι μεγαλοεργοδότες δεν άφησαν την ευκαιρία να πάει χαμένη. Συναντήθηκαν με τη ΓΣΣΕ στις 18 Φλεβάρη και σε συνέχεια των όσων είχαν συνομολογήσει κατά την υπογραφή της τελευταίας Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας, κατέληξαν σε «11 σημεία σύγκλισης για τη διαμόρφωση κοινού μετώπου των κοινωνικών εταίρων προς αντιμετώπιση των συνεπειών της κρίσης».

Τα 11 αυτά, βαθιά αντεργατικά, σημεία σύγκλισης αποκαλύπτει ο ΣΕΒ σε επιστολή που παρέδωσε στη ΓΣΣΕ στις 26 Φλεβάρη, ζητώντας νέα συνάντηση στο πλαίσιο του Μόνιμου Βήματος Διαλόγου που έχουν καθιερώσει οι «κοινωνικοί εταίροι».

Τα 11 σημεία σύγκλισης, πρέπει να πεταχτούν στο καλάθι των αχρήστων. Ορος αναγκαίος για να βρεθούν οι εργαζόμενοι σε καλύτερη θέση στην αντιπαράθεση με το κεφάλαιο, είναι να δεχτεί σοβαρό, ανεπανόρθωτο πλήγμα η συνδικαλιστική πλειοψηφία και τα κόμματα που τη στηρίζουν. Να ενισχυθεί η ταξική γραμμή πάλης με τα μονοπώλια, πίσω από την οποία υπάρχει μόνο η ενσωμάτωση και η ήττα για τους εργαζομένους και τα άλλα λαϊκά στρώματα.

Τα «σημεία σύγκλισης» ΓΣΣΕ - ΣΕΒ

1. Άμεση καταβολή της κρατικής χρηματοδότησης στο Ταμείο Κοινωνικής Συνοχής, ώστε να καθοριστούν οι προτεραιότητες και να αρχίσει η λειτουργία του.

ΓΣΣΕ και βιομήχανοι προκαλούν με το δήθεν ενδιαφέρον τους για τις συνέπειες που θα έχει η κρίση στα λαϊκά εκείνα στρώματα που ζουν κάτω από το στατιστικό όριο της φτώχειας. Σύμφωνα με τα ευρωενωσιακά κριτήρια καταγραφής, το Ταμείο που θεσμοθέτησε η κυβέρνηση της ΝΔ, όταν λειτουργήσει, θα παρέχει «βοήθεια» ύψους 238 ευρώ το χρόνο ή αλλιώς 0,66 ευρώ την ημέρα (!) σε 2,1 εκατομμύρια πολίτες, που θεωρείται ότι ζουν κάτω από το επίσημο όριο φτώχειας. Αυτό συμφώνησε η ΓΣΣΕ με τους βιομηχάνους: Να πιέσουν την κυβέρνηση να αποδεσμεύσει τα κονδύλια που έχει νομοθετήσει, για να πάρουν τα πιο εξαθλιωμένα λαϊκά στρώματα την ελεημοσύνη των 0,66 λεπτών την ημέρα!

2. Πλειοψηφία των κοινωνικών εταίρων στο ΔΣ του ΟΑΕΔ και εφαρμογή του νόμου περί ΔΕΚΟ, προκειμένου να βελτιωθεί ο θεσμικός ρόλος του και η αποτελεσματικότητα των δαπανών του.

Το κοινό αίτημα ΓΣΣΕ - εργοδοτών για συνδιαχείριση του ΟΑΕΔ, έχει να κάνει με την προσπάθεια να κατανει-

μουν, με πιο ευέλικτες και αποτελεσματικές πρακτικές, στη μεγαλοεργοδοσία τα τεράστια κονδύλια που διαχειρίζεται ο Οργανισμός, στο πλαίσιο των λεγόμενων «ενεργητικών πολιτικών για την απασχόληση». Υπενθυμίζεται ότι το επιχειρησιακό σχέδιο του ΟΑΕΔ προβλέπει 700 «ζεστά» εκατομμύρια για προγράμματα επιδοτούμενης απασχόλησης των ανέργων (βλέπε τζάμπα εργασία) στο όνομα της κρίσης, στα οποία οι μεγαλοεργοδότες θέλουν άμεσα να βάλουν χέρι με τη σύμπραξη των «κοινωνικών εταίρων», που βέβαια καμιά αντίρρηση δεν έχουν. Πρόκειται για λεφτά των Ελλήνων εργαζομένων, αφού τα έσοδα του ΟΑΕΔ κατά 90%, περίπου, προέρχονται από τις εισφορές τους. Αυτά τα λεφτά έχουν βάλει στο μάτι οι εργοδότες και για την καταλήστευσή τους βάζει πλάτη η ΓΣΣΕ. Η στήριξη που παρέχει η ΓΣΣΕ στο κεφάλαιο είναι πολύτιμη, αν συνυπολογίσει κανείς την εντεινόμενη προσπάθεια εργοδοτών - κυβέρνησης να μετατρέψουν το επίδομα ανεργίας σε «επίδομα απασχόλησης», που σημαίνει νέα τεράστια κέρδη για τις μεγαλοεπιχειρήσεις, μέσα από την εκμετάλλευση τζάμπα -στην κυριολεξία- εργατικών χεριών.

3. Επέκταση του προγράμματος των εργατικών κατοικιών.

Το ενδιαφέρον του ΣΕΒ και της ΓΣΣΕ για το πρόβλημα της λαϊκής κατοικίας είναι πέρα

για πέρα υποκριτικό και εκ του πονηρού. Ο ΟΕΚ, με ευθύνη της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, έχει μετατραπεί σε προθάλαμο των τραπεζών και των μεγαλοκατασκευαστικών εταιρειών, που αφειδώς και με το αζημίωτο προσφέρουν δάνεια για την αγορά κατοικίας, απομυζώντας τεράστια ποσά από τα εργατικά λαϊκά νοικοκυριά. Είναι χαρακτηριστικό ότι με βάση τον ετήσιο προϋπολογισμό του ΟΕΚ, το 93% πάει στο δανειοδοτικό πρόγραμμα, που βγάζει αποκλειστικά κερδοσύνες τις τράπεζες και τους μεγαλοκατασκευαστές και μόλις το 7% στο κατασκευαστικό πρόγραμμα! ΓΣΣΕ και ΣΕΒ δε ζήτησαν, φυσικά, να κλείσει η κά-

νουλα της πολιτείας προς τις τράπεζες και τους μεγαλοκατασκευαστές, αλλά να αυξηθεί ελάχιστα αυτό το 7% των κονδυλίων που κατευθύνονται στο κατασκευαστικό πρόγραμμα του Οργανισμού. Ακόμα και σ' αυτήν την περίπτωση, όμως, είναι δεδομένο ότι διπλά κερδοσύνες θα βγουν οι κατασκευαστικές εταιρείες που αναλαμβάνουν την ανέγερση των εργατικών κατοικιών και όχι οι δικαιούχοι, που ούτως ή άλλως πληρώνουν διπλά και τριπλά το όνειρο να αποκτήσουν ένα κεραμίδι πάνω από το κεφάλι τους.

4. Διεύρυνση της χρονικής περιόδου για τον κοινωνικό τουρισμό.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 13

ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑ ΓΣΕΕ - ΣΕΒ

Με κοινό πλαίσιο ενάντια στα εργατικά συμφέροντα

10. Ενίσχυση της εποπτείας για την αυστηρή και ουσιαστική τήρηση του υπάρχοντος νομοθετικού πλαισίου εργασιακών σχέσεων.

Εδώ γελάει και ο κάθε πικραμένος. Αυτοί που ευθύνονται για το γεγονός ότι 75άρηδες οικοδόμοι πεθαίνουν στη σκαλωσιά, λόγω των αλλεπάλληλων νόμων που προβλέπουν αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης και μείωση των συντάξεων, όπως οι νόμοι Σιούφα και Ρέππα, αυτοί που θεσμοθέτησαν και διευκόλυναν νόμους για την αντιδραστική διευθέτηση του χρόνου εργασίας -όπως ο 3385/05 και άλλοι προηγούμενοι του ΠΑΣΟΚ-, για την κατάργηση του 8ώρου και τη θέσπιση του 65ώρου και πάνω, αυτοί που με συμπαιγνία πέρασαν κάθε μορφής ελαστική απασχόληση, αυτοί που έχουν ταράξει τους εργαζομένους στη «μαύρη» εργασία, αυτοί που έβαλαν τη συνδικαλιστική τους σφραγίδα σε νόμους όπως ο 2639/1998 για την εκ περιτροπής εργασία, έρχονται τώρα να ζητήσουν μαζί την «εποπτεία» της εργατικής νομοθεσίας! Η ΓΣΕΕ ξέρεει ότι έχει τεράστια ευθύνη για τις ανυπολόγιστες εργασιακές ανατροπές, την τελευταία τουλάχιστον 15ετία. Ξέρεει ότι έχει τεράστια ευθύνη για τους νεκρούς εργάτες που κάθε χρόνο στην Ελλάδα ξεπερνούν τους 130 μόνο στην επίσημη καταγραφή. Ξέρεει ότι της αναλογεί μεγάλο μερίδιο ευθύνης για το γεγονός ότι στην Ελλάδα, σύμφωνα ακόμα και με την επίσημη -υποτιμημένη- εκτίμηση της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας, οι επαγγελματικές ασθένειες θερίζουν περισσότερους από 2.500 εργαζομένους κάθε χρόνο. Και σπεύδει να δώσει άλλοθι και να βγάλει λάδι τους μεγαλοεργοδότες, για να καλύψει και τις δικές της πομπές. Γι' αυτό και συμφωνεί από κοινού με τον ΣΕΒ ναβάλουν το λύκο να φυλάει τα πρόβατα.

11. Κατάργηση των αντικινήτρων στη διανομή κερδών και στην πρόσθετη ασφαλιστική κάλυψη χαμηλόμισθων εργαζομένων.

Η πρόταση αφορά στη συμφωνία ΓΣΕΕ - ΣΕΒ για

Ατόφια ταξική πολιτική «εξόδου» από την κρίση

Το «πάγωμα» των μισθών των εργαζομένων στο Δημόσιο, το «πράσινο φως» για ελαστικές εργασιακές σχέσεις, οι νέες αντιασφαλιστικές ανατροπές και η απόρριψη κάθε σκέψης για φορολόγηση των υπερκερδών του κεφαλαίου, καταδεικνύουν σαφώς τη βούληση της κυβέρνησης για επιτάχυνση της αντιλαϊκής επίθεσης

Η ταξική πολιτική εξόδου από την κρίση, που φορτώνει εξολοκλήρου τα βάρη της κρίσης στην εργατική τάξη και τα άλλα λαϊκά στρώματα, προβάλλεται ολοένα και πιο καθαρά από τις αντεργατικές ανατροπές που προωθεί διαρκώς η κυβέρνηση, αφήνοντας να πέσουν οι μάσκες περί δήθεν ισομερώς επιμερισμένων βαρών.

Το «πάγωμα» των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων, η ανοικτή ενθάρρυνση των εργοδοτών να προχωρήσουν σε ελαστικές εργασιακές σχέσεις, οι νέες αντιασφαλιστικές ανατροπές, σε συνδυασμό με την απόρριψη κάθε ιδέας για φορολόγηση των υπερκερδών των μεγάλων ε-

πιχειρηματικών ομίλων, καταδεικνύουν σαφώς τη βούληση της κυβέρνησης να αξιοποιήσει την κρίση, για να επιταχύνει την αντιλαϊκή επίθεση.

Η κυβέρνηση υπερασπίζεται σε όλους τους τόνους... το δικαίωμα των καπιταλιστών να χρησιμοποιούν όλα τα μέσα, προκειμένου να κρατήσουν τις επιχειρήσεις τους «εν ζωή» κατά τη διάρκεια της κρίσης. Στο όνομα, λοιπόν, της αντιμετώπισης της κρίσης, όχι απλά θεωρεί δικαιολογημένο και επιβεβλημένο να προχωρήσουν σε μειώσεις μισθών, ελαστικές σχέσεις εργασίας, αλλά αναπαράγει τα ίδια ακριβώς εκβιαστικά διλήμματα που προβάλλουν οι εργοδότες, όπως «κλείσιμο επιχειρήσεων ή ελα-

στικές σχέσεις εργασίας, μειώσεις μισθών, κ.ά.»... Είναι χαρακτηριστική, από την άποψη αυτή, η επιχειρηματολογία και τα διλήμματα που επιστράτευσε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος, για να υπερασπιστεί τη θέση που εξέφρασε στις Βρυξέλλες ο Κ. Καραμανλής, καλύπτοντας τις αντεργατικές ανατροπές που προωθεί ο πρόεδρος του ΣΒΒΕ Γ. Μυλωνάς και στέλνοντας με αυτόν τον τρόπο σαφέστατο μήνυμα για γενίκευσή τους. «Σε μια κρίση, όπως αυτή, είναι πιθανόν ορισμένες επιχειρήσεις να φθάσουν στο χείλος του κλεισίματος. Θέλετε να κλείσουν; Εγώ δε θέλω» είπε χαρακτηριστικά ο Ευ. Αντώναρους, μιλώντας με τη γλώσσα

των εργοδοτών. Παράλληλα, επικαλέστηκε «τις ειδικές συνθήκες», τη «νομιμότητα» των εργασιακών ανατροπών, αλλά και το γεγονός ότι αυτά τα μέτρα προωθούνται σε ολόκληρη την ΕΕ και τον κόσμο. Η Ελλάδα αποτελεί μέρος ενός συνόλου. Εκείνο, λοιπόν, το οποίο μας ενδιαφέρει και το δείχνουμε με όλα τα μέτρα που έχουμε λάβει, με όλες τις πρωτοβουλίες τις οποίες έχουμε αναλάβει εγκαίρως, είναι ότι θέλουμε να θωρακίσουμε την εργασία» τόνισε, σπεύδοντας αμέσως μετά να αποσαφηνίσει ότι μόνο μέσα από τη θωράκιση των επιχειρήσεων μπορεί να θωρακιστεί η εργασία! Θέτοντας μόνος του το ερώτημα «ποιος δίνει δουλειά στους ανθρώπους;», απάντησε «οι επιχειρήσεις»(!), επαναλαμβάνοντας ότι στόχος της κυβέρνησης είναι να μην κλείσουν.

Επιχειρώντας να διασκεδάσει τις εντυπώσεις, ο εκπρόσωπος είπε ότι η κυβέρνηση δε σχεδιάζει να τροποποιήσει τους ισχύοντες νόμους για την εκ περιτροπής απασχόληση, που είχαν ψηφιστεί από τις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ τα προηγούμενα χρόνια, προφανώς επειδή καλύπτουν τις ανάγκες του κεφαλαίου και κατά την κρίση. Παράλληλα, άφησε σαφώς να διαφανεί ότι η κυβέρνηση είναι έτοιμη να εφαρμόσει την απόφαση του ευρωδικαστηρίου, για την εξίσωση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης στα 65 έτη για γυναίκες και άντρες στο Δημόσιο. Απαντώντας σε σχετική ερώτηση, αρχικά είπε ότι θα περιμένει τη δημοσίευση της απόφασης, αλλά αμέσως συμπλήρωσε με νόημα πως «είμαι βέβαιος ότι γνωρίζετε τη σαφή θέση την οποία είχε από την αρχή η ελληνική κυβέρνηση»... Ο εκπρόσωπος δε δίστασε να προχωρήσει σε πλήρη αντιστροφή της πραγματικότητας σε ό,τι αφορά το πάγωμα των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων, ισχυριζόμενος ότι «σε πολλές χώρες της Ευρώπης οι αποδοχές μειώνονται, ενώ εμείς όχι μόνο δε μειώνουμε τις αποδοχές αλλά δίνουμε και ειδική ενίσχυση»(!). Υπεραμύνθηκε της θέσης του πρωθυπουργού ότι είναι «λάθος πολιτική» η φορολόγηση των τραπεζών και των επιχειρήσεων, επικαλούμενος ότι αυτή είναι η πολιτική που εφαρμόζεται στην ΕΕ «και δε θα την αλλάξουμε εμείς εδώ».

μείωση της φορολογίας των κερδών των επιχειρήσεων, την ίδια ώρα που ανοίγει παράθυρο στην προώθηση των λεγόμενων Επαγγελματικών Ταμείων, που αποτελεί και πάγια επιδίωξη του κεφαλαίου εν μέσω οικονομικής κρίσης, όπου εντείνεται και η κινδυνολογία για τη βιωσιμότητα του συστήματος της Κοινωνικής Ασφάλισης. Τα Επαγγελματικά Ταμεία είναι μια μορφή ιδιωτικής ασφάλισης και εξαρτούν τις αποδοχές συντάξεων αποκλειστικά από την πορεία των επενδύσεων, χωρίς να υπάρχει καμιά εγγύηση γι' αυτές τις συντάξεις. Και επειδή μέχρι τώρα τα Ταμεία αυτά δεν προχωρούν, οι βιομήχανοι σπεύδουν να εξασφαλίσουν ότι σε περίπτωση δημιουργίας τους, αυτοί πρέπει να εκπίπτουν α-

πό τη φορολόγηση τυχόν εισφορών τους. Σε αυτή τους την πρόταση έχουν αποσπάσει, όπως φαίνεται, και τη συμφωνία της ΓΣΕΕ, δίνοντας από κοινού άλλη μια κλοτσιά στο σύστημα της Κοινωνικής Ασφάλισης.

Ανοιχτός ο διάλογος της συναίνεσης

Επιπλέον, σύμφωνα με τον ΣΕΒ, στη συνάντηση με τη ΓΣΕΕ αποφασίστηκε η «περαιτέρω διερεύνηση» δύο ακόμα θεμάτων:

1. Απαγόρευση των απολύσεων σε επιχειρήσεις που τυγχάνουν επιδότησης μέσω των 28 δισ. ευρώ.

Η υποκρισία και ο εμπαιγμός ξεχειλίζει. Αρκεί να σκεφτεί κανείς ότι οι πρώτοι που πήραν τα 28 δισ., δηλαδή οι

μεγαλοτραπεζίτες, έχουν ήδη προχωρήσει σε εκατοντάδες απολύσεις και σχεδιάζουν πολλές ακόμα, κύρια στις πιο ευάλωτες κατηγορίες εργαζομένων, δηλαδή των απασχολούμενων με ιδιαίτερα ελαστικές σχέσεις εργασίας. Το ίδιο ισχύει και στον κλάδο του τουρισμού, που απέσπασε το δικό τους πακέτο επιδοτήσεων λόγω κρίσης. Εργοδότες και ΓΣΕΕ συμφώνησαν για μια ακόμη φορά να ξεχειλίσουν οι τσέπες τραπεζιτών και βιομηχάνων με δισ. ευρώ στο όνομα της κρίσης. Και τώρα έρχονται υποκριτικά να ζητήσουν όρους για τη δήθεν προστασία των εργαζομένων στις επιχειρήσεις που τσέπωσαν τις επιδοτήσεις. Το παράδειγμα του Λαναρά είναι η χαρακτηριστικότερη ίσως πε-

ρίπτωση του παρελθόντος. Με το νόμο τσέπωνε τις επιδοτήσεις, με το νόμο έκλεινε τα εργοστάσια, με το νόμο απέλυσε κατά εκατοντάδες τους εργάτες.

2. Δημιουργία Ταμείου αναχρηματοδότησης επιχειρήσεων με κεφάλαια τραπεζών.

Η ιδέα δεν είναι καινούρια και η πατρότητά της ανήκει στη ΓΣΕΕ. Ζητάει να φτιαχτεί ένας κορβανάς απ' όπου, ανά πάσα στιγμή, οι επιχειρήσεις που αντιμετωπίζουν δυσκολίες στο στίβο του καπιταλιστικού ανταγωνισμού θα αντλούν κεφάλαια, για να ανακάμψουν οικονομικά. Το πώς θα γίνεται αυτό, φαίνεται από τον τρόπο με τον οποίο η συνδικαλιστική πλειοψηφία χειρίζεται το θέμα του Λαναρά. Συνδέοντας άμεσα την αποπληρωμή των δεδου-

λευμένων με την τραπεζική δανειοδότηση, ζητάει άμεσα να δοθούν τα 35 εκατομμύρια που ζητάει ο μεγαλοεπιχειρηματίας, με στόχο να εφαρμόσει το σχέδιο εξυγίανσης της Ενωμένης Κλωστοϋφαντουργίας. Τι περιλαμβάνει, όμως, το σχέδιο; Νέα λουκέτα σε εργοστάσια και καινούριες απολύσεις, 250 από τις οποίες έχει ήδη ανακοινώσει ότι σκοπεύει να κάνει με την εκταμίευση του συνολικού ποσού. Ετσι αντιμετωπίζεται η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ την προστασία των θέσεων εργασίας στην περίοδο της κρίσης; Να μπορούσε ο εργοδότης με επιδοτήσεις για να σώσει την κερδοφορία του, πετώντας στο δρόμο όσους εργαζομένους δε χωράνε στα επιχειρησιακά του σχέδια.

Μόνιμη επωδός του Γ. Παπανδρέου το τελευταίο διάστημα, και ειδικότερα μπροστά στην εξελισσόμενη οικονομική κρίση, είναι ότι «η συντηρητική πλειοψηφία στην Ευρώπη δεν είναι αντάξια των κρίσιμων περιστασίων». Σε κάθε δημόσια εμφάνισή του ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ ισχυρίζεται ότι «εμείς οι σοσιαλιστές θέλουμε μια άλλη ΕΕ».

Από τις Βρυξέλλες, όπου βρέθηκε ως πρόεδρος της «Σοσιαλιστικής Διεθνούς» και συμμετείχε στη συνεδρίαση «των ηγετών του Ευρωπαϊκού Σοσιαλιστικού Κόμματος», ενώπιου του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, ο Γ. Παπανδρέου αναφώνησε ότι «χρειάζεται μια άλλη πολιτική στην Ευρώπη». Μια πολιτική που, όπως ο ίδιος την περιέγραψε, «δεν είναι πολιτική αδράνειας, αλλά ενεργού στήριξης της οικονομίας, προστασίας της εργασίας, τόνωσης της οικονομίας, μέσα από την "πράσινη ανάπτυξη", με δημόσιες επενδύσεις, με επενδύσεις της ίδιας της Ευρωπαϊκής Ένωσης».

Το ΠΑΣΟΚ και συνολικά η ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία, που αποτέλεσαν τους θεμελιωτές και βασικούς πυλώνες της δημιουργίας του αντιλαϊκού ευρωοικοδομήματος, προσυπογράφοντας, είτε από τον κυβερνητικό θώκο είτε από τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης, κάθε στρατηγική συμφωνία στο πλαίσιο της ΕΕ που επιζητούσε το μονοπωλιακό κεφάλαιο για να γιγαντώσει την κερδοφορία του και να ενισχύσει τη θέση του στον παγκόσμιο «ανταγωνισμό», σήμερα δηλώνουν ότι «απαιτείται μια διαφορετική προοδευτική πολιτική για να βγει η Ευρώπη από την κρίση».

Αυτές οι υποσχέσεις περί μιας «άλλης Ευρώπης» αποτελούν άραγε μια «προοδευτική στροφή» των σοσιαλδημοκρατών; Έρχονται σε αντίθεση με τις ευρωενωσιακές κατευθύνσεις και πολιτικές ενίσχυσης των μονοπωλίων; Αμφισβητούν τις συνθήκες και τις δομές της ΕΕ; Ούτε στο ελάχιστο. Γιατί αν ίσχυε κάτι τέτοιο οι σοσιαλδημοκράτες θα αμφισβητούσαν τον «εαυτό» τους, το διαχρονικό τους ρόλο. Οι προτάσεις που σήμερα καταθέτουν, είναι δομημένες και απόλυτα εναρμονισμένες με τις αποφάσεις της ΕΕ στη γραμμή διατήρησης και αναπαραγωγής του εκμεταλλευτικού συστήματος.

Η πολιτική πρόταση του ΠΑΣΟΚ και γενικότερα της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας για «την έξοδο από την κρίση» βασίζεται πάνω σε τρεις κεντρικούς άξονες:

- «Ένα ισχυρό Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων για την τόνωση της οικονομίας και της ρευστότητας».
- «Η ανάγκη της προώθησης μιας βιώσιμης "πράσινης ανάπτυξης", ως μιας νέας ατμοσφαιρικής ανάπτυξης».
- «Η λήψη μέτρων κοινωνι-

Η «άλλη Ευρώπη» του ΠΑΣΟΚ και η παγίδα για τους εργαζομένους

κής προστασίας για τα φτωχότερα και μεσαία στρώματα».

Αυτές οι βασικές κατευθύνσεις μπορεί για τις ανάγκες της προπαγάνδας να φέρουν νέους τίτλους, αλλά επί της ουσίας αποτελούν συνέχεια των πολιτικών που είναι συνδεδεμένες με την εξυπηρέτηση των συμφερόντων της πλουτοκρατίας.

Η εκπόνηση ενός «ισχυρού προγράμματος δημοσίων επενδύσεων», που σήμερα προτείνει το ΠΑΣΟΚ, δεν είναι τίποτα περισσότερο από τη χορήγηση νέων οικονομικών πακέτων από τα κρατικά ταμεία στους μεγαλοεπιχειρηματίες, είτε μέσω των ΣΔΙΤ (Συμπράξεις Δημοσίου και Ιδιωτικού Τομέα), είτε μέσω των κοινοτικών προγραμμάτων (ΕΣΠΑ), ένας πακτωλός εκατομμυρίων ευρώ θα διατεθεί για την κατασκευή συγχρηματοδοτούμενων έργων, τα οποία στη συνέχεια θα παραδοθούν για εκμετάλλευση σε ιδιωτικούς επιχειρηματικούς ομίλους. Ακριβώς την ίδια πολιτική εφαρμόσε το ΠΑΣΟΚ και πριν το ξέσπασμα της οικονομικής κρί-

σης προσφέροντας παραδεισούς κερδοφορίας (αεροδρόμιο Σπάτων, Αττική οδός, Ολυμπιακά ακίνητα, κ.ά.) σε ελληνικούς ή ευρωπαϊκούς ομίλους.

Αυτή η πολιτική, σε συνδυ-

στόχο να διατηρήσει υψηλά τα επίπεδα «ανταγωνιστικότητας» των Ελλήνων κεφαλαιοκρατών, μέσα από την παραπέρα ένταση της εκμετάλλευσης των εργαζομένων.

σινος επιχειρηματικότητας», το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης είναι διατεθειμένο να παραδώσει καινούρια πεδία κερδοφορίας στο κεφάλαιο, μέσω της εκμετάλλευσης του περιβάλλοντος, του φυσικού και ενεργειακού πλούτου της χώρας.

Αυτή η «νέα ατμοσφαιρική ανάπτυξη», όπως την έχει «βαφτίσει» ο Γ. Παπανδρέου, θα δημιουργήσει τεράστια κέρδη για τις επιχειρήσεις, όπως εξάλλου ο ίδιος έχει δεσμευτεί. Φυσικά, δεν πρόκειται να επιφέρει «αναδιανομή του πλούτου» υπέρ των λαϊκών στρωμάτων, όπως ο ίδιος ισχυρίζεται, γιατί τα κέρδη θα συνεχίσουν να προέρχονται από την υπεραξία της εργατικής δύναμης, που θα καρπώνονται οι κεφαλαιοκράτες.

Για τα λαϊκά στρώματα, τους εργαζομένους και τους συνταξιούχους, το ΠΑΣΟΚ έχει προβλέψει τη χορήγηση επιδομάτων πτωχοκομείου, που στόχο θα έχουν να αμβλύνουν τις πιο ακραίες μορφές της φτώχειας και να απορροφούν τις κοινωνικές εντάσεις. Εξάλλου, τα πρό-

σφατα μέτρα της κυβέρνησης για «πάγωμα» των μισθών και των συντάξεων στο δημόσιο τομέα το ΠΑΣΟΚ τα... κατήγγειλε ως «προεκλογικά μέτρα» διά στόματος υπεύθυνος του τομέα Οικονομίας, Λ. Κατσέλη.

Η «άλλη προοδευτική Ευρώπη», λοιπόν, που υπόσχεται το ΠΑΣΟΚ, και συνολικά η σοσιαλδημοκρατία, δεν αποτελεί τίποτα περισσότερο από μια άλλη μορφή διαχείρισης στο πλαίσιο του καπιταλιστικού συστήματος. Μια διαχείριση που είναι εναρμονισμένη με τη Συνθήκη του Μάαστριχτ, τη Στρατηγική της Λισαβόνας, την τήρηση των κανόνων του Συμφώνου Σταθερότητας, όλων των πολιτικών της ΕΕ. Το σχέδιο του ΠΑΣΟΚ, είχε δηλώσει ο εκπρόσωπος Τύπου του κόμματος, Γ. Παπακωνσταντίνου (06/02/2009), είναι «συμβατό με την ΕΕ» και τις δεσμεύσεις που έχει η χώρα βάσει του «Συμφώνου Σταθερότητας και των 4 ελευθεριών του Μάαστριχτ»...

Οι «φιλολαϊκές» κορόνες του ΠΑΣΟΚ και η προβολή των ανύπαρκτων πόρων, από τη σκοπιά έκφρασης ταξικών συμφερόντων μέσα στην ΕΕ, της «συντήρησης» που εκφράζουν τα νεοφιλελεύθερα κόμματα και της... «προόδου» που δήθεν εκφράζει η σοσιαλδημοκρατία, αποσκοπούν σ' ένα στόχο: στη χειραγώγηση των λαϊκών μαζών, ώστε να μην οδηγηθούν στην αμφισβήτηση του καπιταλιστικού συστήματος.

Αυτοί που σήμερα ισχυρίζονται ότι χωρίς να θίξουν τις σχέσεις εκμεταλλευτή και εκμεταλλευομένου μπορούν να πετύχουν μια καλύτερη και πιο «ανθρώπινη» διαχείριση του συστήματος, έρχονται ακριβώς για να υπηρετήσουν τις επιδιώξεις των ίδιων των ιμπεριαλιστικών κέντρων. «Η κρίση είναι ευκαιρία για να παίξει η Ευρωπαϊκή Ένωση ηγετικό ρόλο» τόνισε ο Γ. Παπανδρέου, κατά τη διάρκεια της σύσκεψης του τομέα Οικονομίας του ΠΑΣΟΚ, στηρίζοντας απόλυτα την πολιτική ενίσχυσης των ευρωπαϊκών μονοπωλίων αλλά και του ελληνικού κεφαλαίου στον αδυσώπητο διεθνή καπιταλιστικό ανταγωνισμό.

Αυτό που πρέπει να συνειδητοποιήσουν τα λαϊκά στρώματα και κυρίως να επαναφέρουν στη μνήμη τους είναι ότι οι σοσιαλδημοκράτες είχαν την πλειοψηφία μέσα στην ΕΕ τη δεκαετία του '90, όταν και επιτέθηκαν βανάουσα σε κάθε εργασιακό και συνταξιοδοτικό δικαίωμα. Σήμερα, μπροστά στην εξελισσόμενη οικονομική κρίση, σε στρατηγική σύμπλευση με τους νεοφιλελεύθερους, οι σοσιαλδημοκράτες προτείνουν νέα επέλαση σε βάρος της εργατικής τάξης. Απέναντι στην πολιτική τους, η μόνη λαϊκή απάντηση είναι η ένταση των αγώνων αλλά και η πολιτική τους καταδίκη, με πρώτο σταθμό της «αναμέτρησης» του λαού με τα κόμματα του κεφαλαίου το μαύρισμα στις ευρωεκλογές.

Οι «φιλολαϊκές» κορόνες του ΠΑΣΟΚ και η προβολή των ανύπαρκτων πόρων, από τη σκοπιά έκφρασης ταξικών συμφερόντων μέσα στην ΕΕ, της «συντήρησης» που εκφράζουν τα νεοφιλελεύθερα κόμματα και της... «προόδου» που δήθεν εκφράζει η σοσιαλδημοκρατία, αποσκοπούν σ' ένα στόχο: στη χειραγώγηση των λαϊκών μαζών, ώστε να μην οδηγηθούν στην αμφισβήτηση του καπιταλιστικού συστήματος.

σμό με τη χορήγηση «επιδοτούμενων» εργαζομένων ή την απαλλαγή του εργοδότη από την καταβολή ασφαλιστικών εισφορών που προτείνει το ΠΑΣΟΚ, έρχεται σήμερα με

Σε αυτό ακριβώς το πεδίο κινείται και η πρόταση του ΠΑΣΟΚ για το μοντέλο της «πράσινης ανάπτυξης», με τη μόνη διαφορά ότι σήμερα, στο όνομα της στήριξης της «πρά-

Η ανατροπή των εργασιακών δικαιωμάτων με την επέκταση των ελαστικών μορφών απασχόλησης στην αιχμή του δόρατος της ολομέτωπης επίθεσης των «27». Η κρίση είναι «ευκαιρία για την επιτάχυνση των διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων» διακηρύσσουν οι ηγέτες της ΕΕ

Εκάθε μήνυμα για επιτάχυνση της ολομέτωπης επίθεσης, με στόχο να φορτώσουν τα βάρη της κρίσης στους λαούς και να θωρακίσουν παραπέρα τα μονοπώλια έστειλαν οι ηγέτες της ΕΕ, που εμφανίστηκαν αποφασισμένοι να αξιοποιήσουν την κρίση για να σαρώσουν τα δικαιώματα των εργαζομένων και των λαών.

Με συντονισμένο τρόπο και σε απόλυτη σύμφορα, προχωρούν σε νέα μέτρα στήριξης και ισχυροποίησης της θέσης των ευρωμονοπωλίων, φορτώνοντας ολόκληρο το λογαριασμό της κρίσης στην εργατική τάξη και στα άλλα λαϊκά στρώματα.

«Τα μέτρα που λαμβάνονται προς υποστήριξη της ανάκαμψης μπορούν επίσης να διαμορφωθούν κατά τρόπον ώστε να βοηθήσουν την ΕΕ να οικοδομήσει ισχυρότερη οικονομία για το μέλλον» αναφέρεται χαρακτηριστικά στο κείμενο των συμπερασμάτων, επιβεβαιώνοντας ότι ήδη οι 27 ηγέτες σχεδιάζουν την πολιτική τους με το βλέμμα στην επόμενη μέρα της κρίσης, από την οποία επιδιώκουν να βγουν, αφήνοντας... πίσω εργασιακά και λαϊκά δικαιώματα. Προκειμένου να μην αφήσουν περιθώρια παρερμηνειών για τις προθέσεις τους, οι «27» διατράνωσαν ότι «η κρίση τονίζει την ανάγκη για τη συνέχιση και επιτάχυνση των διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων», ταυτόχρονα με τα μέτρα που παίρνονται για την ανάκαμψη της καπιταλιστικής οικονομίας.

Πανίσχυρα όπλα οι δύο πυλώνες του ευρωοικοδομήματος, το Σύμφωνο Σταθερότητας και η Στρατηγική της Λισαβόνας, στα οποία έδωσαν νέους όρκους πίστης οι 27 ηγέτες, εκφράζοντας τη βούλησή τους να κινηθούν πιο αποφασιστικά για να πετύχουν τους στόχους που θέτουν. «Στη ση-

ΕΑΡΙΝΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΚΟΡΥΦΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

Επιταχύνουν την επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα

μερινή κρίση, η ανανεωμένη Στρατηγική της Λισαβόνας παραμένει το ουσιαστικό πλαίσιο για την προώθηση της βιώσιμης μεγέθυνσης και απασχόλησης» τονίζεται στο κείμενο των συμπερασμάτων. Στην κατεύθυνση αυτή «προσυπογράφουν τις επικαιροποιημένες συστάσεις ανά χώρα για τις οικονομικές πολιτικές και τις πολιτικές απασχόλησης των κρατών - μελών» και ζητούν την ταχεία εφαρμογή τους. Με απλά λόγια, οι παραπάνω διατυπώσεις σηματοδοτούν την υλοποίηση όλων των αντιδραστικών αλλαγών, με στόχο τη δραστική μείωση του λεγόμενου εργατικού κόστους και την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας των μονοπωλίων. Κυριαρχία των ελαστικών μορφών απασχόλησης, απελευθέρωση των απολύσεων, ατομικές συμβάσεις εργασίας, παραπέρα συρρίκνωση των ασφαλιστικών δικαιωμάτων, είναι στην ατζέντα της Στρατηγικής της Λισαβόνας που υλοποιούν το διάστημα αυτό οι κυβερνήσεις της ΕΕ.

Η κρίση προωθεί την... ευεξάλεια...

Μοχλός για την κατεδάφιση των εργασιακών σχέσεων είναι η αυξανόμενη ανεργία και τα εκατομμύρια των απολυμένων

που προστίθενται στις ατέλειωτες στρατιές των ανέργων. Οι «27» σχεδιάζουν να κάνουν συντονισμένα και πιο συγκεκριμένα βήματα το επόμενο διάστημα με αλληπάληλες αποφάσεις των κοινοτικών οργάνων. Μπορεί η έκτακτη σύνοδος για την απασχόληση, που είχε προγραμματιστεί να γίνει στις 7 του Μάη στην Πράγα, να αναβληθεί, καθώς αρκετοί ηγέτες της ΕΕ αναλογίστηκαν το πολιτικό κόστος από τις ανατροπές

στα εργασιακά δικαιώματα ένα μήνα πριν από τις ευρωεκλογές, αλλά στη θέση της θα γίνει μια συνάντηση της τριόγκας (τσεχική προεδρία, Κομισιόν, κοινωνικοί εταίροι). Κυρίως, όμως, υπάρχει ξεκάθαρη κατεύθυνση: «Η διατήρηση των επιπέδων απασχόλησης θα γίνει μέσω της ευελιξίας με ασφάλεια και της κινητικότητας στην αγορά εργασίας», αναφέρεται χαρακτηριστικά στο κείμενο των συμπερασμάτων. Ακόμα

πιο καθαρό είναι πού θέλουν να το πάνε: «Να ενισχυθεί η αναδιάρθρωση της αγοράς εργασίας, προκειμένου να είναι ερτοίμη για το μέλλον». Με άλλα λόγια, μετά την κρίση η αγορά εργασίας πρέπει να είναι πλήρως υποταγμένη στις ανάγκες του κεφαλαίου.

Διάσωση του καπιταλισμού

Από την άλλη οι «27» συνεχίζουν τις συντονισμένες προσπάθειες για ενίσχυση των μονοπωλίων και θωράκιση του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Αναδεικνύουν την «αποκατάσταση της εμπιστοσύνης και της εύρυθμης λειτουργίας της χρηματοπιστωτικής αγοράς» ως απαραίτητη προϋπόθεση «για την έξοδο από την τρέχουσα οικονομική και χρηματοοικονομική κρίση». Διατυπώνουν την εκτίμηση ότι χάρη στα τεράστια πακέτα, ύψους 2 τρισ. ευρώ, που πήραν τα κράτη - μέλη, αποτράπηκε η κατάρρευση του χρηματοπιστωτικού συστήματος και συνιστούν νέα μέτρα στην κατεύθυνση της οριστικής απαλλαγής τους από τα «τοξικά» προϊόντα, εννοείται στις πλάτες των λαών.

Σε ό,τι αφορά στα προγράμματα για την ανάκαμψη της καπιταλιστικής οικονομίας, οι «27»

εκφράζουν την ικανοποίησή τους για την πρόοδο που έχει γίνει από τον περασμένο Δεκέμβριο και ζητούν ένταση των προσπαθειών «εντός του πλαισίου της ενιαίας αγοράς και της ΟΝΕ», εκφράζοντας τη βεβαιότητα ότι «η ΕΕ θα ξεπεράσει την κρίση και θα αναδυθεί ισχυρότερη».

Χαρακτηρίζουν τη συνέχιση της υλοποίησης των συμφωνηθέντων μέτρων ανάκαμψης ως ζωτικής σημασίας τόσο σε εθνικό όσο και σε κοινοτικό επίπεδο.

Παράλληλα, επιβεβαιώνεται η στοχοπροσήλωση στο Σύμφωνο Σταθερότητας και καλούνται τα κράτη - μέλη «να επανέλθουν στους μεσοπρόθεσμους δημοσιονομικούς στόχους τους το συντομότερο δυνατόν, συμβαδίζοντας με την οικονομική ανάκαμψη και σύμφωνα με το Σύμφωνο Σταθερότητας και Ανάπτυξης, επιστρέφοντας με αυτόν τον τρόπο, το συντομότερο δυνατόν, σε θέσεις που συνάδουν με τη διατηρησιμότητα των δημοσίων οικονομικών».

Αγεφύρωτες οι αντιθέσεις

Η απόλυτη ομοφωνία απέναντι στην επίθεση κατά των λαών δεν μπορεί να αποκρύψει ότι την ίδια στιγμή βρίσκονται σε πλήρη εξέλιξη οι ενδοϊμπεριαλιστικές διαμάχες για το ποιος θα φορτωθεί τις μεγαλύτερες ζημιές από την κρίση, με το βλέμμα βέβαια στην ενίσχυση της ηγεμονικής θέσης στην εποχή της ανάκαμψης. Οι «27» αρνήθηκαν, για παράδειγμα, να ανταποκριθούν στις εκκλήσεις των ΗΠΑ για να διοχετεύσουν περισσότερα κρατικά πακέτα για την ανάκαμψη της οικονομίας, ενώ επιχειρούν να περάσουν στην αντιμετώπιση διεκδικώντας ηγεμονικό ρόλο στη «μεταρρύθμιση των χρηματοπιστωτικών αγορών», ασκώντας πιέσεις για να έχουν μεγαλύτερο ρόλο σε αυτό το πλαίσιο. Βέβαια, την ίδια στιγμή αναθέτουν στο «αναβαθμισμένο» ΔΝΤ κεντρικό ρόλο στην παρακολούθηση των παγκόσμιων αγορών και στην πρόληψη των κρίσεων...

Παράλληλα, τα ισχυρά κράτη της ΕΕ, με πρώτη τη Γερμανία, δηλώνουν ότι δε θα εγκαταλείψουν κανένα από τα αδύναμα κράτη - μέλη, εντός ή εκτός Ευρωζώνης, αλλά θα το κάνουν με επαχθείς όρους και νέα σκληρά αντιλαϊκά μέτρα. Το πιο πιθανό είναι βέβαια να τα παραδώσουν στις αγκάλες του ΔΝΤ, το οποίο αποφάσισαν να ενισχύσουν με 75 δισ. ευρώ, για να μπορεί να ανταποκριθεί στο νέο ρόλο που του αναθέτουν.

Μετά από πολύμηνα παζάρια, οι «27» συμφώνησαν πώς θα μοιράσουν τα 5 δισ. από τα κονδύλια του κοινοτικού προϋπολογισμού, τα οποία θα διατεθούν βέβαια για να ενισχύσουν έργα και σχέδια στην υπηρεσία των ευρωμονοπωλίων κυρίως στους τομείς της ενέργειας και του ευρωζωνικού δικτύου.

ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Ζητά παρέμβαση κατασταλτικών μηχανισμών κατά καταλήψεων

Νέα παρέμβαση έκανε ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου, Γ. Σανιδάς, για τις καταλήψεις σε πανεπιστημιακά ιδρύματα, δημόσια κτίρια και αλλού, η οποία εντάσσεται στο γενικότερο σχεδιασμό της κυβέρνησης και άλλων μηχανισμών για να χτυπηθεί το εργατικό και νεολαϊστικό κίνημα. Ο εισαγγελέας παρήγγειλε στους εισαγγελείς Πρωτοδικών τη διενέργεια προκαταρκτικής εξέτασης, προκειμένου να διαπιστωθεί αν βρίσκονται υπό κατάληψη κτίρια που ανήκουν σε ΑΕΙ, ΝΠΔΔ και γενικότερα στο Δημόσιο.

Μάλιστα, ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου στην παραγγελία του αναφέρει ότι οι υπεύθυνοι των κτιρίων αυτών θα αντιμετωπίσουν ποινικές

ευθύνες σε περίπτωση που δε λάβουν τα αναγκαία μέτρα για την αποβολή των καταληψιών.

Συγκεκριμένα, ο Γ. Σανιδάς ζητά να μπουν σε εφαρμογή οι κατασταλτικοί μηχανισμοί, καθώς στην παραγγελία αναφέρει:

- Σε περίπτωση που διακριβωθούν καταλήψεις, να ερευνηθεί για ποιο λόγο οι υπεύθυνοι δεν έχουν λάβει μέτρα για την αποβολή των καταληψιών.

- Οι εισαγγελείς Πρωτοδικών θα πρέπει να μεριμνήσουν αν στα όρια της δικαιοδοσίας τους υπάρχουν υπό κατάληψη ακίνητα, τα οποία ανήκουν στο Δημόσιο, ΝΠΔΔ, ΝΠΙΔ, που ανήκουν εξολοκλήρου στο Δημόσιο και σε καταφατική περίπτωση να διακριβωθεί ποιοι είναι οι κατα-

ληψίες και από πότε τα εν λόγω κτίρια βρίσκονται σε κατάληψη.

- Για ποιο λόγο τα αρμόδια όργανα δεν έχουν φροντίσει ώστε να εκκενώσουν τα κτίρια από τους καταληψίες και στη συνέχεια να αξιοποιήσουν τα ακίνητα κτίρια.

- Να διακριβωθεί αν στα ακίνητα που έχουν καταληφθεί από καταληψίες, εκτός από την κατάληψη, που αυτή καθαυτή -όπως αναφέρει ο Γ. Σανιδάς- αποτελεί παράνομη πράξη, λαμβάνουν χώρα και άλλες έκνομες δραστηριότητες από τους καταληψίες, όπως διακίνηση ναρκωτικών, κατοχή όπλων, κλπ.

Η ενέργεια του εισαγγελέα του Αρείου Πάγου έρχεται να προστεθεί στην παρέμβασή του υπέρ

της εργοδοσίας των ΤΖΑΜΠΟ, με την οποία ο εισαγγελέας χαρακτήριζε «εγκληματική πράξη» τις κινητοποιήσεις εργατών και τις εκδηλώσεις αλληλεγγύης των εργαζομένων. Ακόμα, αυτή η παρέμβαση συμπληρώνει μια σειρά δικαστικών πρακτικών και αντιδημοκρατικών νομοθετικών μέτρων (πολιτική επιστράτευση ναυτεργατών, εννιά στις δέκα απεργίες κηρύσσονται παράνομες, προστασία της εργοδοτικής τρομοκρατίας, συμβασιούχοι, εγκύκλιος του ίδιου εισαγγελέα για τη χρήση καμερών και παρακολούθηση λαϊκών κινητοποιήσεων, κλπ.), τα οποία διαχρονικά οι κυβερνήσεις της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ έχουν λάβει προς υλοποίηση των κατευθύνσεων της ΕΕ και των συμφερόντων της πλουτοκρατίας.

Τους αγώνες των εργαζομένων, που δεν ανέχονται να πληρώσουν τα βάρη της κρίσης, στοχοποιούν τα μέτρα ενίσχυσης των μηχανισμών καταστολής που προωθεί ταχύτατα η κυβέρνηση, αξιοποιώντας τη δράση των κουκουλοφόρων

Σε μέτρα θωράκισης του αυταρχικού κράτους και των μηχανισμών καταστολής, προκειμένου να αντιμετωπίσει το λαϊκό κίνημα, ιδιαίτερα ενόψει της κρίσης, προχωρά με ταχείς ρυθμούς η κυβέρνηση, αξιοποιώντας στο έπακρο το κλίμα τρομοκρατίας και ανασφάλειας που προκαλείται από την προβοκατόρικη δράση των κουκουλοφόρων.

Ταυτόχρονα με την ενίσχυση των δυνάμεων ασφαλείας (δυνάμεις ταχείας επέμβασης, πυροσβεστικές αντλίες κατά διαδηλώσεων, χαφιεδοκάμερες, «κοριοί» παρακολούθησης κινητών τηλεφώνων), επανέρχεται η ιδέα της απαγόρευσης των διαδηλώσεων στο κέντρο της Αθήνας, της κατάργησης του πανεπιστημιακού ασύλου, ενώ εξετάζονται παραπέρα μέτρα ποινικοποίησης των λαϊκών αγώνων.

Η προσοχή της κυβέρνησης είναι στραμμένη στο ενδεχόμενο «κοινωνικής αναταραχής» εξαιτίας της κρίσης και της ειλημμένης απόφασης για μετακύληση όλων των βαρών στις πλάτες των εργαζομένων και των άλλων λαϊκών στρωμάτων. Στόχος είναι να δημιουργηθεί ένα κλίμα τρομοκρατίας και αστυνομοκρατίας που να αποτρέπει τη μαζική συμμετοχή των εργαζομένων στις κινητοποιήσεις και τους ταξικούς αγώνες. Ενδεικτικές είναι οι προτάσεις που ακούστηκαν στη συνεδρίαση της Κυβερνητικής Επιτροπής. Σύμφωνα με πληροφορίες, ορισμένοι υπουργοί πρό-

Αυταρχική θωράκιση απέναντι στο λαϊκό κίνημα

τειναν να μετατραπεί η χρήση κουκούλας σε ιδιώνυμο αδίκημα, ενώ άλλοι ζήτησαν να σταματήσει η κριτική σε βάρος της ΕΛΑΣ γιατί... «της κόβει τα χέρια». Στο στόχαστρο βρίσκονται και οι ξένοι μετανάστες, για τους οποίους ακούστηκε η πρόταση να απελαύνονται αμέσως σε περίπτωση που διαπράττουν κάποια πλημμελήματα...

Το κυβερνητικό επιτελείο επιζητά άμεσα αποτελέσματα στο ζήτημα της ασφάλειας και της τάξης το αμέσως επόμενο διάστημα, ενώ επιδιώκει και τη δημιουργία κλίματος πολιτικής και κοινωνικής συναίνεσης στα μέτρα καταστολής και συρρίκνωσης των δημο-

κρατικών ελευθεριών και των ατομικών δικαιωμάτων. Από την άποψη αυτή το Μέγαρο Μαξίμου θεωρεί ότι είναι ευκαιρία να εφαρμοστεί τώρα η εκτρωματική διάταξη του νόμου - πλαισίου για την κατάργηση ουσιαστικά του πανεπιστημιακού ασύλου. Χαρακτηριστική είναι η τοποθέτηση του κυβερνητικού εκπροσώπου που χαρακτήρισε την εφαρμογή του νόμου ως ζήτημα «κοινής λογικής». «Το νομικό πλαίσιο είναι σαφές. Προβλέπει συγκεκριμένες δυνατότητες. Και νομίζω ότι η επικράτηση της κοινής λογικής θα διευκολύνει πολύ την εφαρμογή των σχετικών ρυθμίσεων, ώστε και το

πανεπιστημιακό άσυλο να περιφρουρηθεί και από την άλλη πλευρά να μη γίνεται, όπως έχει φανεί ότι γίνεται σε κάποιες περιπτώσεις, κατάχρησή του» είπε χαρακτηριστικά ο Ευ. Αντώνιος.

Περισσότερο συγκεκριμένη ήταν η πρώην υπουργός Παιδείας, Μαρ. Γιαννάκου, η οποία εκτίμησε ότι «ο νόμος αρκεί και περισσεύει, αρκεί να υπάρχει πολιτική βούληση εφαρμογής του». Μάλιστα, υπέδειξε ότι άμεσα «πρέπει να συγκληθεί η Σύγκλητος και να αποφασίσει ποιοι είναι οι χώροι εκπαιδεύσης και έρευνας, γιατί μόνο αυτοί καλύπτονται και τίποτε άλλο». Επίσης, σημείωσε με νόημα ότι το άσυλο

«σύμφωνα με το νόμο, μπορεί να το παραβιάσει κάποιος εντός του πανεπιστημίου».

Η στοχοποίηση των λαϊκών αγώνων φάνηκε καθαρά από την τοποθέτηση του κυβερνητικού εκπροσώπου, με αφορμή τις κινητοποιήσεις των συμβασιούχων του υπουργείου Πολιτισμού. Προχωρώντας σε μια επίδειξη πυγμής, ο Ευ. Αντώνιος δήλωσε ότι «δε θα δεχτούμε μια τέτοια εκβιαστική συμπεριφορά από μικρές μειοψηφίες που δε σέβονται ούτε τα μνημεία μας, ούτε τις συνεννοήσεις που έχουν γίνει και οι οποίες έχουν την αποδοχή της μεγάλης, της συντριπτικής πλειοψηφίας των εργαζομένων του συγκεκριμένου κλάδου». Σε άλλο σημείο ισχυρίστηκε ότι η στάση των εργαζομένων «δεν έχει καμία νομιμοποίηση», φροντίζοντας βέβαια να αποκρύψει την αλήθεια για την τροπολογία που προωθεί το υπουργείο Πολιτισμού.

Υπέρ της ευρείας χρήσης των χαφιεδοκάμερών και της κατάργησης του πανεπιστημιακού ασύλου τάχθηκε η Ντ. Μπακογιάννη, στο όνομα της αντιμετώπισης του «φαινομένου των κουκουλοφόρων». Σε ομιλία της η υπουργός Εξωτερικών πρότεινε «να συζητήσουμε για τους τρόπους που μπορούμε να αξιοποιήσουμε τις νέες τεχνολογίες ασφαλείας, ώστε επιτέλους να οδηγηθούν στη Δικαιοσύνη αυτοί που προκαλούν τις καταστροφές». Επίσης «να εφαρμόσουμε την εν ισχύ νομοθεσία που ψηφίστηκε πριν από δύο χρόνια για να προστατέψουμε την ουσία του πανεπιστημιακού ασύλου, αφού είναι ακριβώς οι «αυτόκλητοι θεματοφύλακες του» εκείνοι που καθημερινά το υπονομεύουν».

Γενικότερα, πάντως, βουλευτές της ΝΔ πλειοδοτούν υπέρ της ενίσχυσης της αστυνομοκρατίας, ώστε να ικανοποιηθεί «το λαϊκό αίτημα» για αποκατάσταση της δημόσιας τάξης. Χαρακτηριστική η πρόταση του Γερ. Γιακουμάτου, ο οποίος ζήτησε να επανέλθει το μέτρο των αστυνομικών μπλόκων στα κεντρικά σημεία της Αθήνας, που είχε χρησιμοποιηθεί επί υπουργίας του Μιχ. Χρυσοχοϊδη. «Σε ένα μήνα καθάρισε η Αθήνα. Αρα, λοιπόν, εδώ, εγώ κάνω και πρόταση, αυτό να επαναληφθεί» είπε χαρακτηριστικά. «Το κράτος πρέπει να γίνει αποτελεσματικότερο σε περιόδους κρίσης» επισήμανε από την πλευρά του ο Σ. Τσιτουριδής, συμπληρώνοντας ότι «απαιτείται μια συνολική πολιτική», καθώς «τα φαινόμενα και εντάσεων και βίας σε καιρούς οικονομικής και κοινωνικής κρίσης εντείνονται».

Προβοκάτσιες και μέτρα καταστολής σε βάρος του λαϊκού κινήματος

«**Α**ναρχία και χάος ή τάξη και ασφάλεια;», «Κουκούλες ή ισχυρή αστυνομία;», «Μπάχαλο ή ηρεμία και ομαλότητα;», «Ξέφραγο αμπέλι ή αστυνομία. Που να κάνει τη δουλειά της;»...

Τέτοια και άλλα ανάλογα διλήμματα μπαίνουν εδώ και μήνες από την άρχουσα τάξη, τον αστικό Τύπο και τα ηλεκτρονικά Μέσα Ενημέρωσης, με αφορμή τα όσα ακολούθησαν μετά τη δολοφονία του 15χρονου στα Εξάρχεια από αστυνομικό τον περασμένο Δεκέμβρη. Σχεδόν κάθε μέρα, από τότε μέχρι σήμερα, η αστική προπαγάνδα «πατά» πάνω στην προβοκατόρικη δράση των κουκουλοφόρων και των αυτοαποκαλούμενων αντιεξουσιαστικών οργανώσεων, στις επιθέσεις που γίνονται με γκαζάκια, πέτρες, ρόπαλα και άλλον οπλισμό, σε πόλεις της χώρας, αλλά και στη δράση μηχανισμών στημένων ή κατευθυνόμενων από διάφορες μυστικές ή και φανερές κρατικές υπηρεσίες μέσα και έξω από τη χώρα, που τις ονομάζουν «τρομοκρατικές οργανώσεις». Και «χτίζει» μεθοδικά ένα σκηνικό τρόμου, ανασφάλειας, πανικού, απόγνωσης.

Μεθοδική δουλειά

Για να έρθει μετά και να παρουσιάσει δέσμη αντιδραστικών μέτρων, όπως η συγκρότηση «ομάδων ταχείας επέμβασης», η «περιύβριση αρχής» και «η αύξηση των ποινών σε όσους φορούν κουκούλες». Λες και είναι η κουκούλα το πρόβλημα και όχι η προβοκατόρικη δράση των κουκουλοφόρων. Ασε, που κατά καιρούς έχουν «ανακαλυφθεί» και άνθρωποι των κρατικών κατασταλτικών μηχανισμών, με κουκούλα, εν δράσει. Ετσι, λοιπόν, με πρόσχημα τη δράση των κουκουλοφόρων, από τους οποίους μέχρι σήμερα ούτε η κυβέρνηση της ΝΔ ούτε εκείνη του ΠΑΣΟΚ, δεν έχουν συλλάβει ούτε έναν, αξιοποιούν τη δράση τους για να εφαρμόσουν νέα μέτρα καταστολής που έχουν προαποφασιστεί σε εθνικό και ευρωπαϊκό επίπεδο. Επιπλέον, επιδιώκουν να οργανώσουν και χαφιέδικους μηχανισμούς από απλούς ανθρώπους, με στόχο τάχα την

καταπολέμηση της κοινωνικής εγκληματικότητας, κάτι που ήδη έχει κάνει στην Ιταλία η κυβέρνηση Μπερλουσκόνι. Επιχειρούν να σπείρουν ένα πνεύμα τρομοκρατίας και αλληλοκαρφώματος.

Γι' αυτό το λόγο δουλεύτηκε όλη αυτή η προπαγάνδα από την άρχουσα τάξη και τους μηχανισμούς της. Για να τις δεχτεί ο λαός χωρίς διαμαρτυρία. Ακόμα χειρότερα, να θεωρήσει ότι είναι αναγκαίες. Γι' αυτό μπήκε επιτακτικά στο λαό το δίλημμα, ότι πρέπει να επιλέξει ανάμεσα στο «χάος και την αναρχία» ή την «ασφάλεια και την ομαλότητα». Το «χάος» που θέλουν να εμφανίσουν χρησιμοποιώντας προβοκατόρικους μηχανισμούς, για να επιβάλουν την, «διά ροπάλου» της κρατικής βίας και καταστολής, υποταγή του λαού στη δικτατορία των μονοπωλίων. Αλλωστε, τους χρειάζεται τώρα για να προλάβουν ή να ετοιμαστούν να χτυπήσουν την ταξική πάλη, με αφορμή την παγκόσμια οικονομική κρίση.

Πού εστιάζει την προπαγάνδα της η άρχουσα τάξη σε αυτό το πεδίο; Λένε: «Δυσάρεστα μέτρα και θυσιές ή κατάρρευση της οικονομίας;»... Και στο όνομα αυτού του διλήμματος περικόπουν μισθούς, γίνονται απολύσεις, σφίγγουν ακόμα περισσότερο τη θηλιά στο λαιμό της εργατικής τάξης. Μέτρα που πάνε μαζί με την ένταση του αυταρχισμού.

Το δίλημμα «χάος ή ασφάλεια» είναι επικίνδυνο για το λαό. Πίσω από αυτό βρίσκεται η επιδίωξη να γίνουν αποδεκτά μέτρα που στοχεύουν ευθέως στο να χτυπηθεί το λαϊκό κίνημα, στο να μπει

φρένο στην ένταξη στο οργανωμένο κίνημα νέων δυνάμεων, για να παλέψουν, ιδιαίτερα μέσα σε συνθήκες οικονομικής κρίσης, που τα λαϊκά προβλήματα θα οξυνθούν ακόμα περισσότερο. Και απέναντι σε αυτό το ενδεχόμενο, απέναντι στη ριζοσπαστικοποίηση, το αστικό κράτος επιχειρεί να στήσει τη μεγάλη παγίδα.

Η «αναρχία» και η «ασφάλεια»

Από τον περασμένο Δεκέμβρη μέχρι σήμερα πέρασαν σχεδόν τέσσερις μήνες. Τα γεγονότα έρχονταν σαν κρίκοι μιας αλυσίδας. Η προβοκατόρικη δράση ομάδων κουκουλοφόρων, με αφορμή τη δολοφονία του 15χρονου. Καταλήψεις ελληνικών προσβείων σε ευρωπαϊκές χώρες. Η επανεμφάνιση, μέσω του αστικού Τύπου, καταδικασμένων μελών της «17Ν» που περιέγραφαν το «ιδεο-

λογικό στίγμα» των βαφτισμένων «εξεγερμένων» της σπασμένης τζαμαρίας ή έδιναν ουσιαστικά και κατευθύνσεις για ανάλογη δράση, ως ινστρούχτορες με πείρα στην προβοκατόρικη δράση. Χτύπημα της αυτοαποκαλούμενης οργάνωσης «Επαναστατικός Αγώνας» σε βάρος αστυνομικών, στην κλούβα των ΜΑΤ και στο υπουργείο Πολιτισμού. Δηλώσεις όπως αυτή βουλευτή, πρώην υπουργού του ΠΑΣΟΚ που τους έδινε ιδεολογικοπολιτικό στίγμα με θετική φόρτιση, μιλώντας για το «ριζοσπαστικό χαρακτήρα των τρομοκρατών», δημιουργώντας συνειρμούς αποστροφής στο λαϊκό κίνημα, που έρχεται σε αντίθεση με τα μονοπώλια και τον ιμπεριαλισμό. Ο ίδιος είχε «προφητέψει» κιόλας το ενδεχόμενο εμφάνισης τέτοιων ενεργειών σε ραδιόφωνα και τηλεοράσεις. Εμφάνιση νέων, αυτοαποκαλούμενων αντιεξου-

σιαστικών, οργανώσεων με χτυπήματα όπως η φωτιά στο συρμό του Ηλεκτρικού. Συντονισμένες επιθέσεις κουκουλοφόρων σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα και άλλες πόλεις. Χτυπήματα με γκαζάκια σε γραφεία πολιτικών, επιχειρηματιών, γραφείων πολυεθνικών, τραπεζών. Μέχρι και την ταυτόχρονη επίθεση ομάδας κουκουλοφόρων στο Κολωνάκι και τη Θεσσαλονίκη πριν δύο μέρες. Αυτή είναι η μία πλευρά του νομίσματος.

Με αφορμή όλα τα παραπάνω, η κυβέρνηση πήρε την απόφαση να υπάρχουν σκυλιά στις πεζές περιπολίες, να αξιοποιηθούν καλύτερα οι χαφιεδοκάμερες. Στη συνέχεια αποφασίστηκε η άρση του απορρήτου των καρτοκινητών και από την περασμένη εβδομάδα έχουν αρχίσει ήδη να συγκροτούνται αστυνομικές «ομάδες ταχείας επέμβασης», που θα αλωνίζουν την πόλη και θα παρεμβά-

νουν για να αντιμετωπίσουν τους κουκουλοφόρους. Και, τέλος, ήρθε η περιφημη υλοποίηση της «περιύβρισης αρχής» και της αύξησης των ποινών για όσους φορούν κουκούλα... Και όλα αυτά στο όνομα της τάξης και της ασφάλειας, για τα οποία ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και ΛΑΟΣ, κραυγάζουν ότι είναι αναγκαία.

Και πράκτορες ξένων υπηρεσιών που αλωνίζουν

Μία από τις πολλές θεωρίες που προβλήθηκε όλο αυτό το διάστημα, αλλά πιο έντονα τις τελευταίες μέρες, είναι η εξής: «Η αστυνομία δεν παίρνει εντολή για να παρέμβει»... Τι εννοούν «δεν παρεμβαίνει η αστυνομία»; Μήπως και αυτή η προπαγάνδα δεν εστιάζει στην ανάγκη επιβολής της πιο άγριας καταστολής; Πού δεν παρεμβαίνει η αστυνομία; Μήπως δε θυμούνται την παρέμβαση της αστυνομίας σε βάρος διαδηλώνων, συγκεντρωμένων, με πιο πρόσφατο παράδειγμα αυτό στο υπουργείο Εμπορικής Ναυτιλίας, όπου οι δυνάμεις των ΜΑΤ μετέτρεψαν το χώρο σε θάλαμο αερίων, επειδή οι μεταλλεργάτες διαδήλωναν; Τι εννοούν «δεν υπάρχει κράτος»; Αυτό το κράτος δεν είναι που χαρακτηρίζει μέσω του Αρείου Πάγου «εγκληματική πράξη» την κινητοποίηση και την αλληλεγγύη στους εργάτες του ΤΖΑΜΠΟ; Αυτό το κράτος δεν είναι που τσακίζει τους μετανάστες;

Αν εννοούν ότι δεν υπάρχει αστυνομία όταν σπάνε οι κουκουλοφόροι τις βιτρίνες και τα αυτοκίνητα, πρέπει να

Το πανεπιστημιακό άσυλο

Ακόμα μια φορά γίναμε, τελευταία, μάρτυρες ενός στημένου παιχνιδιού με «κλέφτες κι αστυνομούς». Από τη μια, το θέατρο στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης με πρωταγωνιστές ένα συνονθύλευμα «καταληψιών» και τη διοίκηση του ιδρύματος, από την άλλη κάτι ισοραδικές επιθέσεις με γκαζάκια σε άλλες περιοχές και σαν κερασάκι στην τούρτα, μια μέρα

πριν την πανεργατική απεργία στις 2 Απρίλη, συγκλήθηκε εκτάκτως το ΚΥΣΕΑ να συζητήσει μέτρα ενίσχυσης των δυνάμεων καταστολής...

Με διάφορους τρόπους, φρόντισαν πάλι, να παίξει διαρκώς το δίπολο «βία» και «ανάγκη μέτρων». Το πρώτο σκέλος του δίπολου, άλλοι το ονομάζουν εγκληματικότητα, άλλοι το πλασάρουν ως κίνημα. Δεν είναι τίποτα από δύο. Είναι στην πραγ-

ματικότητα το άλλοθι, είναι μια καλή δικαιολογία για να ακολουθήσει το δεύτερο μέρος του δίπολου, η ένταση της καταστολής. Από το Δεκέμβρη μέχρι τώρα έχουμε ήδη δει αποφάσεις για περιπολίες της αστυνομίας με σκυλιά, νέο σώμα («ομάδα Δ») καταδίωξης με μηχανάκια, ποινικοποίηση της κουκούλας, αίτημα για πλήρη λειτουργία και αξιοποίηση του υλικού των καμερών παρακολούθησης κ.ά.

Μπορεί όλα τα κομμάτια του παζλ να μην έχουν τοποθετηθεί ακόμα στη θέση τους, η εικόνα όμως έχει αρχίσει να σχηματίζεται.

Για παράδειγμα, ακόμα κι αν δεν είναι κανείς υποψιασμένος περί της καθημερινότητας στο εσωτερικό των πανεπιστημίων, μπορεί να ψυλλιαστεί το σημείο του πράγματος στο ΑΠΘ, παρακολουθώντας την αλληλουχία των γεγονότων:

Ενα συνονθύλευμα ομάδων (οι λεγόμενοι «αντιεξουσιαστές», μαζί με φοιτητές από ΕΑΑΚ και ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ) κάνουν κατάληψη για 15 μέρες περίπου στο κτίριο διοίκησης του ιδρύματος, χωρίς καμιά απόφαση συλλογικού οργάνου και προσαθούν να αντλήσουν νομιμοποίηση, λέγοντας ότι δήθεν κινητοποιούνται για τα προβλήματα των εργαζομένων μέσω εργατολόγων στο ίδρυμα.

μας εξηγήσουν ποιος είναι ο λόγος που η ίδια αστυνομία υπάρχει και λειτουργεί υποδειγματικά όταν έχει απέναντί της εργάτες.

Μέσα σε αυτό το κλίμα, σύμφωνα με δημοσιεύματα, έφτασαν στην Ελλάδα πρακτορες της βρετανικής Σκότλαντ Γαρντ, που τους εμφάνισαν σαν το «φάρμακο» για να βγει η χώρα από το αδιέξοδο της «ανασφάλειας». Βέβαια, θα ήταν αφελές να πιστέψει κανείς ότι οι Βρετανοί ήρθαν στην Ελλάδα χτες ή προχτές. Αλλωστε, εδώ και πολλά χρόνια, στη χώρα είναι εγκατεστημένοι πράκτορες του FBI, της CIA και άλλων μυστικών και φανερών ξένων υπηρεσιών. Όπως το 2004, όταν με αφορμή την ασφάλεια των Ολυμπιακών Αγώνων, παρουσίαζαν τα φιντάνια των μυστικών υπηρεσιών ως σωτήρες, έτσι και τώρα, επιχειρούν να πείσουν ότι θεραπεία για το... «χάος» είναι οι ξένοι κατασταλτικοί μηχανισμοί και υπηρεσίες, που με τη δράση τους έχουν αιματοκυλήσει λαούς σε όλο τον κόσμο, ότι αυτοί μπο-

ρούν να εξασφαλίσουν την ασφάλεια στη χώρα...

Επαγρύπνηση και αντιμονοπωλιακή δράση από το λαϊκό κίνημα

Η προβοκατόρική δράση διαφόρων ομάδων είχε ως αποτέλεσμα να παρθούν αυταρχικά, σκληρά μέτρα καταστολής. Το αστικό κράτος χρησιμοποιώντας τις κάθε λογής προβοκάτιες, που έχουν στόχο την τρομοκρατική και τον εκφοβισμό λαϊκών στρωμάτων, την υποταγή τους, ενισχύει τα μέτρα καταστολής. Σκοπός τους είναι να χτυπηθεί το εργατικό λαϊκό κίνημα. Και από εδώ πρέπει να βρουν την απάντησή τους.

Τις περασμένες εβδομάδες εμφανίστηκε στον αστικό Τύπο η εκτίμηση ότι «πάμε σε αντάρτικο πόλης σε όλη την Ευρώπη» με αφορμή την οικονομική κρίση. Γιατί τέτοιες «προφητείες» και που αποσκοπούν; Να θυμίσουμε εδώ ξανά τις ιστορίες της «Γκλάντιο» στην Ιταλία και της «Κόκκινης προβιάς»

στην Ελλάδα ως κατασκευάσματα του NATO και της CIA; Να θυμίσουμε ότι ο Τζ. Μπους ο πατέρας, είπε ο ίδιος ότι η CIA στήνει ανάλογους μηχανισμούς, αυτούς που ονομάζουν «τρομοκρατικές οργανώσεις» για να χτυπούν λαϊκά κινήματα.

Μέρα με τη μέρα αποκαλύπτεται ότι κοινή συνισταμένη όλων είναι η λυσσαλέα προσπάθεια να πετύχουν μ' ένα σμπάρο τρία τρυγόνια:

- Και την οικονομική κρίση να πληρώσει η εργατική τάξη χωρίς να αντιδράσει ή ακόμα κι όταν αντιδράσει να βρει μπροστά της σκληρά μέτρα καταστολής.

- Και να εκτονώνεται η όποια αντίδραση με ανώδυνους για την εξουσία των μονοπωλίων και το αστικό κράτος, τρόπους.

- Και με αφορμή τα προβοκατόρικά χτυπήματα να πάρουν κατασταλτικά μέτρα ενάντια στο λαϊκό κίνημα, που είναι αυτό που πραγματικά φοβούνται. Γι' αυτό η μόνη απάντηση είναι αυτή που δίνει το οργανωμένο λαϊκό κίνημα μέσα από την πάλη του. Που μόνο με αυ-

τήν μπορεί να ανατρέψει και την καταστολή του αστικού κράτους και των μηχανισμών του και ενέργειες που λειτουργούν προβοκατόρικά.

Είναι φανερό ότι προσπαθούν να διαμορφώσουν κλίμα τρομοκρατίας, να βάλουν το εργατικό κίνημα στο γύψο, να επικρατήσει σιγή νεκροταφείου, για να επιβάλουν τα πιο ακραία αντεργατικά μέτρα, για να πληρώσει η εργατική τάξη την κρίση, για να πολλαπλασιάσουν τους ρυθμούς κερδοφορίας του κεφαλαίου μετά την κρίση. Γι' αυτό είναι επιτακτική ανάγκη να μπουν στη δράση κι αυτοί που μέχρι σήμερα δεν είχαν αποφασίσει να κάνουν το βήμα ή είχαν παλιότερα αποστρατευτεί. Να πάρει την υπόθεση στα χέρια του το οργανωμένο λαϊκό κίνημα, με αφετηρία τους χώρους εργασίας και κατοικίας, με συντονισμό κατά κλάδο, κατά δήμο και γειτονιά. Να συσπειρωθούν και να συντονίσουν τις δυνάμεις τους σε όλη τη χώρα, με οικονομικά, κοινωνικά και πολιτικά αιτήματα κατά των νόμων καταστολής.

Κόντρα στο «δίκιο» της πλουτοκρατίας

Η διαμαρτυρία του ΠΑΜΕ στον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου επιβεβαίωσε ότι η παρέμβαση του Γ. Σανιδά υπέρ της πολυεθνικής «Τζάμπο» ούτε τυχαία είναι, ούτε αποσπασματική. Ο Γ. Σανιδάς αναπαρήγαγε τις αιτιάσεις της «Τζάμπο» σε βάρος των εργαζομένων και πήγε ένα βήμα παραπέρα. Ισχυρίστηκε ότι το εργατικό κίνημα πρέπει να έχει όρια στη δράση του. Και αυτά τα όρια καθορίζονται από τους νόμους του κράτους. Σε μια αστική δημοκρατία, όπως χαρακτηριστικά είπε ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου, αυτός που κρίνει το δίκαιο και το άδικο, πάντα της βάση της ισχύουσας νομοθεσίας, είναι η Δικαιοσύνη. Γι' αυτό συνέστησε στους συνδικαλιστές να σταματήσουν τις κινητοποιήσεις και να καταφύγουν στα δικαστήρια για όποια ένσταση έχουν σε σχέση με την απόλυση στα «Τζάμπο».

Στην πραγματικότητα, ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου, υπηρετώντας από τη θέση του την αστική εξουσία, επιχειρεί να βάλει το συνδικαλιστικό κίνημα στον πάγο, να ποινικοποιήσει και να καταστείλει τη δράση του, αφού, σύμφωνα με το Αστικό Δίκαιο, ξεπερνάει τα όρια και άρα είναι παράνομη. Τι λέει ο ανώτατος εισαγγελικός λειτουργός, μιλώντας εξ ονόματος της τάξης που υπηρετεί; Λέει ότι νόμος της αστικής δημοκρατίας είναι να δουλεύουν οι εργαζόμενοι μέχρι τα 75, να σκοτώνονται στη σκαλωσιά ή, στην καλύτερη περίπτωση, να παίρνουν μια σύνταξη πείνας, προκειμένου να «κοστίζουν» λιγότερο στον εργοδότη και έτσι να αυξάνονται τα κέρδη του. Κατά συνέπεια, το εργατικό κίνημα παρανομεί όταν αγωνίζεται ενάντια σε τέτοιους νόμους.

Λέει ακόμα ότι, εφόσον νόμος του κράτους είναι να δουλεύουν οι εργάτες όπως και όποτε θέλει ο εργοδότης, με τη διευθέτηση και τις ελαστικές μορφές απασχόλησης, είναι παράνομο για το συν-

δικαλιστικό κίνημα να αντιπαλεύει αυτούς τους νόμους και να ζητάει σταθερό ημερήσιο χρόνο εργασίας και μόνιμη δουλειά με πλήρη δικαιώματα. Με μια φράση, ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου λέει το εξής: Στην αστική δημοκρατία, νόμος είναι το δίκιο του εργοδότη. Κατά συνέπεια, κάθε κινητοποίηση που αμφισβητεί αυτό το νόμο δεν μπορεί παρά να είναι παράνομη. Και η μόνη διέξοδος που δίνεται στους εργάτες στο πλαίσιο αυτής της αστικής δημοκρατίας είναι να διαμορφώνουν αιτήματα και να αξιοποιούν μορφές πάλης που κινούνται μέσα στα όρια αυτών των νόμων, δηλαδή στο πλαίσιο των συμφερόντων της εργοδοσίας. Με άλλα λόγια, «σφάξε με αγά μου ν' αγιάσω».

Κανείς δε διαφωνεί ότι το Αστικό Δίκαιο είναι κομμένο και ραμμένο στα συμφέροντα της τάξης που έχει την εξουσία, της αστικής τάξης. Και επειδή ακριβώς η αστική τάξη είναι αντιδραστική, το ίδιο ισχύει και για το Δίκαιο της, το οποίο αποσκοπεί στη διατήρηση της εξουσίας της, της εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης. Όσοι, όμως, οραματίζονται ένα συνδικαλιστικό κίνημα - συνεταιίρο των εργοδοτών είναι βαθιά γελασμένοι. Τίποτα προοδευτικό δε θα μπορούσε να γεννηθεί χωρίς τη σύγκρουση με τις κοινωνικές δυνάμεις της οπισθοδρόμησης, των εκπροσώπων του παλιού. Έτσι και στις μέρες μας. Τίποτα καλό για την εργατική τάξη και το λαό δεν πρόκειται να προκύψει αν δεν ενισχυθεί η γραμμή της σύγκρουσης με τα μονοπώλια και την πολιτική που στηρίζει την κερδοφορία τους. Γιατί είτε τους αρέσει, είτε όχι, νόμος είναι το δίκιο του εργάτη!

Τίποτα προοδευτικό δε θα μπορούσε να γεννηθεί χωρίς τη σύγκρουση με τις κοινωνικές δυνάμεις της οπισθοδρόμησης

και τα βρώμικα παιχνίδια

Η πρυτανεία δίνει ένα τηλεσίγραφο για τη λήξη της κατάληψης μερικών ημερών, αφήνοντας να εννοηθεί ότι μπορεί να προχωρήσει και σε πρόσκληση του εισαγγελέα και των δυνάμεων καταστολής για να τερματίσει την κατάληψη.

Τελικά, σε ανοιχτή Σύγκλητο την ημέρα λήξης της προθεσμίας το συνονθύλευμα και η πρυτανεία τα βρίσκουν, καταλήγοντας σε μια - δυο προτάσεις

που διαιωνίζουν το πρόβλημα των εργολαβικών εργαζομένων.

Την επομένη, τα συγκροτήματα του Τύπου μέμφονται την πρυτανεία, γιατί δεν κατέφυγε σε δραστικά μέτρα καταστολής, μιλούν για «δειλία» κ.ο.κ.

Και... όλως τυχαίως, εμφανίζεται μια άλλη ομάδα «κουκουλοφόρων» να μπαίνει στο χώρο που στεγάζεται το δίκτυο των υπολογιστών του ιδρύματος και να τα κάνει γυαλιά καρφιά! Έτσι.

Για να υπάρχει πάντα η δικαιολογία των «εκτρόπων», για να μένει «ζεστό», «ανοιχτό», το ενδεχόμενο της επέμβασης και καταστολής. Για να γίνει σε λίγο έως και λαϊκό αίτημα, του «φορολογουμένου» που του καταστρέφουν τη «δημόσια περιουσία», το... «σφάξε με αγά μου ν' αγιάσω»!

Κι ανάμεσα σε όλα αυτά πλαγιέται μια λέξη: Ασυλο. Κι ένας στόχος της άρχουσας τάξης: Να

ξεμπερδεύουμε με αυτό.

Το πανεπιστημιακό άσυλο είναι μια κατάκτηση που συνοδεύει τα πανεπιστήμια από την περίοδο της γέννησής τους. Κατοχυρώνει την ελεύθερη διακίνηση ιδεών, την ελευθερία της επιστημονικής αναζήτησης και έρευνας και την προστασία των ιδρυμάτων από τις επιβουλές της εξουσίας. Ακριβώς γι' αυτό βρισκόταν πάντα στο στόχαστρο της άρχουσας τάξης.

Η Παιδεία ως αναπόσπαστο κομμάτι του μηχανισμού του αστικού κράτους είναι προσαρμοσμένη στις ανάγκες του καπιταλιστικού συστήματος, άρα και εκ διαμέτρου αντίθετη με τις ανάγκες της εργατικής τάξης και των παιδιών της. Όλες οι μεταρρυθμίσεις που έχουν υλοποιηθεί τα τελευταία χρόνια από τις κυβερνήσεις της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, έχουν ως στόχο την ακόμα μεγαλύτερη προσαρμογή με βάση τις σύγχρονες ανάγκες κερδοφορίας του κεφαλαίου, εντάσσονται στις τέσσερις ελευθερίες που καθόρισε η συνθήκη του Μάαστριχτ, στη στρατηγική της Λισαβόνας και καθορίζονται από δύο βασικούς άξονες.

Ο πρώτος κινείται στην κατεύθυνση η εκπαίδευση να αποτελέσει ακόμα πιο προνομιακό χώρο επένδυσης και κερδοφορίας του κεφαλαίου. Χρόνο με το χρόνο γιγαντώνονται οι εταιρείες στο χώρο της εκπαίδευσης σε όλες τις βαθμίδες της. Ιδιωτικά σχολεία, φροντιστήρια μέχρι και για την ανώτατη εκπαίδευση, ΙΕΚ. Η εργατική τάξη καλείται να βάλει όλο και πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη για το υποτιθέμενο δικαίωμα της μόρφωσης των παιδιών της. Αρα και στον λεγόμενο «δημόσιο» και «δωρεάν» τομέα της εκπαίδευσης, από το νηπιαγωγείο ακόμα, τα διδάκτρα, η αγορά βιβλίων και απαραίτητων υλικών, η σίτιση και η στέγαση των φοιτητών βαρύνουν το λαϊκό εισόδημα. Αυτή η κατάσταση θα οξύνεται και με την αποκέντρωση - ιδιωτικοποίηση, που θα μετακυλίει το κόστος στις πλάτες των λαϊκών οικογενειών.

Ο δεύτερος άξονας αφορά την προετοιμασία στο επίπεδο των δεξιοτήτων και της συνειδησης της αυριανής βάρδιας της εργατικής τάξης, που σήμερα κάθεται στα θρανία. Ταυτόχρονα διαμορφώνει, από μικρή ακόμα ηλικία, μια ελίτ που στο μέλλον θα παίξει ρόλο στην οργάνωση της παραγωγής, προερχόμενη κυρίως από τα παιδιά της αστικής τάξης και των μικροαστικών στρωμάτων.

Όλο και μεγαλύτερο κομμάτι παιδιών που προέρχονται από την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα αδυνατεί να τελειώσει τη βασική εκπαίδευση, αλλά και πολλά από αυτά που θα περάσουν από αυτό το ταξικό φίλτρο, οδηγούνται στη μεγάλη δεξαμενή της αμάθειας - ημιμάθειας των ΕΠΑΛ - ΕΠΑΣ. Η κατάσταση είναι ακόμα χειρότερη για τα παιδιά των μεταναστών, αφού είναι ανύπαρκτη η υποδομή προετοιμασίας τους για ομαλή ένταξη στην εκπαιδευτική διαδικασία, αλλά και αναγκάζονται από μικρή ηλικία να βγάλουν το ανήλικο μαύρο μεροκάματο. Αλλωστε η αστική

Η εργατική τάξη μπροστάρης στην πάλη για την Παιδεία των λαϊκών αναγκών

τάξη ενδιαφέρεται μόνο για τις «δεξιότητες» του αυριανού εργάτη, ώστε να είναι απλά εκμεταλλεύσιμος και παραγωγικός και όχι για την ολόπλευρη μόρφωσή του. Ο ταξικός διαχωρισμός αποδεικνύεται και από τη συνεχή αλλαγή της ταξικής προέλευσης των φοιτητών, ειδικά στις λεγόμενες σχολές πρώτης προτίμησης.

Το ίδιο το περιεχόμενο των μαθημάτων, που διαπερνά όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, είναι προσαρμοσμένο έτσι ώστε οι μαθητές, αυριανοί εργαζόμενοι, να αδυνατούν να εξηγήσουν την πραγματικότητα, να μην αναπτύξουν κριτική σκέψη, να μην μπορούν να παρέμβουν στην πραγματικότητα, που βιώνουν, ώστε να την αλλάξουν. Η γνώση έχει μετατραπεί σε πληροφορία, η σύνδεση θεωρίας - πράξης σε δεξιότητα, οι αντικειμενικοί νόμοι της επιστήμης, σε υποκειμενικές εκτιμήσεις με βάση τη σχετική προσωπική πείρα των μαθητών.

Ταυτόχρονα, η αστική τάξη παρεμβαίνει, μέσω του εκπαιδευτικού συστήματος,

με πολλούς και ποικίλους τρόπους στη συνείδηση των μαθητών. Η ανταγωνιστικότητα, η επιχειρηματικότητα, η κοινωνική συνοχή και πολλά άλλα ιδεολογήματα διαπερνούν το σύνολο των μαθημάτων και πολλών άλλων σχολικών δραστηριοτήτων, όπως εκπαιδευτικές διαδρομές, εκδηλώσεις κ.ά. Ξεχωριστό ρόλο σε αυτή τη διαδικασία παίζουν τα ευρωπαϊκά προγράμματα, καθώς και οι χορηγίες διάφορων «ανθρωπιστικών» και «αγαθοεργών» πολυεθνικών εταιρειών. Η Ιστορία ξαναγράφεται και οι μαθητές μαθαίνουν ότι «η κοινοβουλευτική δημοκρατία και ο φιλελευθερισμός προκλήθηκαν από τη φασιστική και κομμουνιστική

ιδεολογία, από τα αυταρχικά καθεστώτα της Σοβιετικής Ένωσης και της Ιταλίας» (Βιβλίο Ιστορίας Γ' Λυκείου Γενικής Παιδείας).

Ιδιαίτερη προσπάθεια γίνεται για τον καθαγιασμό της ΕΕ, όπου δεν υπάρχει στιγμή της εκπαιδευτικής διαδικασίας που να μην προπαγανδίζεται το όραμα της Ενωμένης Ευρώπης. Χαρακτηριστικό αυτής της προσπάθειας είναι το πρόγραμμα «Ανοίξη της Ευρώπης» που θα πραγματοποιηθεί από 25/3 έως 9/5 σε σχολεία της ΕΕ, με τη συμμετοχή και ελληνικών σχολείων (στην Αθήνα έχουν ήδη δηλώσει 34 σχολεία). Η στόχευση είναι προφανής και αποκαλύπτεται από το σύνθημα που

επιλέχθηκε «Οι ιδέες κινούν την Ευρώπη», κρύβοντας έτσι τον ταξικό χαρακτήρα της ΕΕ, ως ιμπεριαλιστικού οργανισμού. Η μέρα κορύφωσης του προγράμματος (9 Μάη, Μέρα της Αντιφασιστικής Νίκης των Λαών), δεν είναι καθόλου τυχαία. Εντάσσεται στην προσπάθεια ετών που γίνεται ώστε να αντικατασταθεί αυτή η επέτειος από τη λεγόμενη «Μέρα της Ευρώπης». Ετσι προσπαθούν να αντικαταστήσουν το καλύτερο μάθημα για τους σημερινούς μαθητές και αυριανούς εργαζόμενους, το μάθημα της αντίστασης, της ηρωικής πάλης των λαών ενάντια στον ιμπεριαλισμό και το φασισμό, με το «μάθημα» της υποταγής στην οικονομία της αγοράς και της ανταγωνιστικότητας, της υποταγής εν κατακλείδι, στο καπιταλιστικό κέρδος. Μια ΕΕ που στην εφαρμογή των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων, της πολιτικής της, έχει οδηγήσει στην Ευρώπη ο ένας στους έξι να μην τελειώνει το Γυμνάσιο, 4,7 εκατομμύρια να είναι άνεργοι, 5,1 εκατομμύρια με καθε-

στώς μερικής απασχόλησης και 5,4 εκατομμύρια να ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας.

Απέναντι στη συνολική επίθεση του κεφαλαίου στα δικαιώματα της εργατικής τάξης, που έκφρασή της είναι και η πολιτική της ΕΕ που εφαρμόζεται από τις Κυβερνήσεις τόσο της ΝΔ, όσο και του ΠΑΣΟΚ στην Παιδεία, η απάντηση είναι η ανασύνταξη του κινήματος. Η οργάνωση της εργατικής τάξης σε ταξική κατεύθυνση, η αταλάντευτη πάλη της για τα δικαιώματα αυτής και των παιδιών της. Γιατί και η πάλη για Παιδεία με βάση τις σύγχρονες ανάγκες, είναι πρώτα και κύρια υπόθεση του ταξικού εργατικού κινήματος. Να μπορούμε μπροστά, ώστε όλα τα παιδιά της εργατικής τάξης να έχουν πρόσβαση στην εκπαίδευση, σπάζοντας τους ταξικούς φραγμούς.

Διεκδικούμε αποκλειστικά Δημόσια και Δωρεάν Παιδεία με ταυτόχρονη κατάργηση του ιδιωτικού τομέα σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης. Καθιέρωση Ενιαίου Δημόσιου Δωρεάν Υποχρεωτικού 12χρονου σχολείου βασικής μόρφωσης, για όλα τα παιδιά, συνέχεια της δίχρονης υποχρεωτικής προσχολικής αγωγής, ώστε όλα τα παιδιά, ανεξάρτητα από την ταξική τους προέλευση και προοπτική, να έχουν πρόσβαση στην ολόπλευρη μόρφωση, να αναπτύξουν κριτική σκέψη, να αντιλαμβάνονται τους βασικούς νόμους κίνησης της φύσης και της κοινωνίας. Ως αυριανοί εργαζόμενοι, να κατανοούν την αντικειμενική πραγματικότητα, τη θέση τους σε αυτή, να μπορούν να παρεμβαίνουν στην πραγματικότητα και να την αλλάζουν.

Συνολικό πρόγραμμα ενταγμένο στο πρόγραμμα του σχολείου για την ολόπλευρη στήριξη των παιδιών των μεταναστών. Ενίσχυση της γλωσσικής διδασκαλίας και των μαθηματικών, διδασκαλία της μητρικής γλώσσας και του πολιτισμού της χώρας προέλευσής τους. Επαναλειτούργια και πλήρης εξοπλισμός, με προσωπικό και ειδικά προγράμματα, των τμημάτων υποδοχής. Διδασκαλία της ελληνικής γλώσσας και στους ενήλικες μετανάστες.

Συγκρότηση συστήματος δημόσιων και δωρεάν «μεταλυκειακών» επαγγελματικών σχολών, ενταγμένων στο ΥΠΕΠΘ, με ταυτόχρονη κατάργηση των ΙΕΚ-ΚΕΚ και του διπλού ανισότιμου σχολικού δικτύου ΕΠΑΛ-ΕΠΑΣ/Γενικό Λύκειο. Ενιαία Ανώτατη Εκπαίδευση, που θα εξασφαλίζει την επιστημονική ειδίκευση σε όλους τους αποφοίτους της και θα αναπτύσσει την έρευνα, με αποκλειστικό σκοπό την εξασφάλιση της γενικής πρόοδου και ευημερίας.

Διεκδικούμε αποκλειστικά Δημόσια και Δωρεάν Παιδεία, με ταυτόχρονη κατάργηση του ιδιωτικού τομέα σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης. Καθιέρωση Ενιαίου Δημόσιου Δωρεάν Υποχρεωτικού 12χρονου σχολείου βασικής μόρφωσης, για όλα τα παιδιά